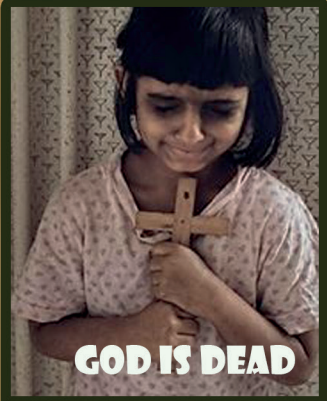

ஆக்காட்டி

www.aakkaddi.com

கலை, இலக்கிய,
சமூக
இரு மாத இதழ்

கத்தல்: 3 / கார்த்திகை - மார்ச்சு / 2014

GOD IS DEAD

கடவுளின் இறப்பும்
விருதுகளும்

நான்கு தேசங்கள்
நான்கு சிறுகதைகள்

நேர்காணல்
திருமாவளவன்

| றியாஸ் குரானா | ஷோபாசக்தி | தமிழ்க்கவி | சோலைக்கிளி |
சாதனா | கே.எஸ்.சுதாகர் | ஹேமா | சேனன் | கோ.நாதன் |
நெற்கொழுதாசன் | ஆதி.பா | பெஸி ஹெட் | தர்மினி | உமாஜி |
சி.புஸ்பராணி | எம்.ஆர்.ஸ்டாலின் | சஞ்சயன் | க.வாசுதேவன்

புது வரவுகள்...

புலம்பெயர் வாழ்வியலை பதிவு செய்த நாவல்கள் செற்பமானவையே. நிலமிழந்து புதிய பண்பாட்டுச் சூழலில், பொருளாதாரத்தில் விளிம்புநிலையிலிருக்கும் மக்களை பதிவு செய்திருக்கிறது இந் நாவல். வேலையும் , அது சார்ந்த நினைவுகளுமே பேசு பொருளாகவிருக்கும் புலம்பெயர் வாழ்வை நுட்பமாக பதிவு செய்திருக்கிறார் ஜீவமுரளி. ஓர் உணவகமும் அதில் வேலைசெய்பவர்களையும் அவர்களின் இயல்புகளையும் சொல்லும் இந் நாவல், புலம்பெயர் வாழ்வை பதிவு செய்த நாவல்களில் முக்கியமானதாகும்.

'அங்கிங்கென நீண்ட தூரம் ஓடிச் கதை சொல்லாமல், ஒரு உணவுத் தொழிற்சாலையின் சமயற் கூடத்துக்குள் நின்று மாமிசங்களை வாட்டிக் கொண்டும் மரக்கறிகளை வெட்டி சலாட் போட்டுக் கொண்டும் , அதேவேளை கதை மாந்தர்களையும் பெரு வெளியில் ஓடவைக்காமல் தனது பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு கதை சொல்லுகிறார்'

- பானுபாரதி (உயிர்மெய்)

வெளிச் சின்னத்தம்பி

(நாவல்)

ஜீவமுரளி

வெளியீடு - உயிர்மெய்

கண்டிவீரன்

(கதைகள்)

ஜோபாசக்தி

வெளியீடு : கருப்புப் பிரதிகள்
மின்னஞ்சல்: karuppupradhigal@gmail.com

ரோஸ்டி

இயக்கம் ஒரு தீவிர இடதுசாரி இயக்கமாகத் தன்னைச் சொல்லிக்கொண்டது. தொழிலாளர்களையும் விவசாயிகளையும் திரட்டி தொடர்ச்சியான கெரில்லாத் தாக்குதல்களை இலங்கை இராணுவத்திற்கு எதிராக நடத்தி சோசலிஸ்த் தமிழ் ஈழ நாட்டை அமைப்பதே அவர்களது அரசியல் வேலைத்திட்டம். அந்தக் காலத்தில் பல ஈழத் தமிழ் இயக்கங்களிற்கு இந்திய அரசு இராணுவப் பயிற்சி கொடுத்து வந்தது. எம்.ஜி.ஆரும் கருணாநிதியும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு இயக்கங்களிற்கு நிதி வழங்கினார்கள். ஆனால் ரோஸ்டி இயக்கம் இந்தியாவைச் சார்ந்து இருக்கக் கூடாது எனக் கொள்கை முடிவு எடுத்திருந்தது.
(கண்டிவீரன் கதையிலிருந்து)

நாடகப்பிரதிகள் தமிழில் மிகவும் ஓரூப்பாகவே இருக்கின்ற நிலையிலே, நாடகப் பிரதியினை அச்சாக்கம் செய்வதன் அவசியம் கருதி, தமயந்தியின் ஏகலைவன்யு தென் மோடிக் கூத்துப் பிரதியினை அச்சாக்கம் செய்வதென்பது மிகவும் ஆரோக்கியமான செயல் நெறியே.

நாடகப்பிரதிகள் நாடகப்பாடமொழி நாடக அரங்கமொழி என இருவகைப்பட்டிருக்கும் இதில் நாடக அரங்கமொழிப் பிரதிதான் அரங்காட்டத்தில் முதன்மை பெறுகிறது. தமயந்தியின் ஏகலைவன் தென்மோடிக் கூத்துப் பிரதியினை வாசிப்பிற்குள்ளாக்கும்போதே இதன் தன்மையை புரிந்துகொள்வீர்கள்.

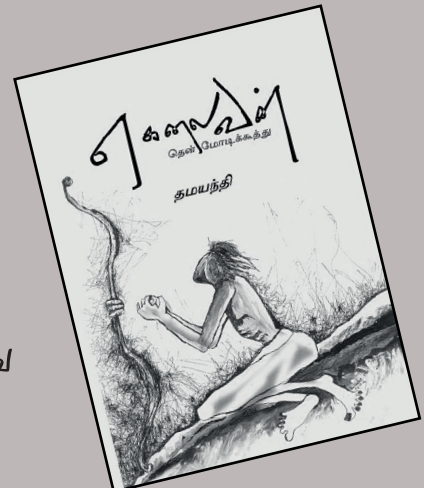
-கரவை தாசன் (டென்மார்க்)

ஏகலைவன்

தென்மோடிக் கூத்து

தமயந்தி

வெளியீடு : உயிர்மெய்

■ கதை

- வாழ்க! (ஷோயாசக்தி) ◀ 16
- வேட்டை (பெஸி ஹெட்) ◀ 25
- விளக்கின் இருள் (கே.எஸ்.சுதாகர்) ◀ 36
- கருங்காலிப்பூக்கள் (குமிழ்க்கவி) ◀ 59

■ மதிப்புரை

- எதிர்ப்பிலக்கியம் (தூக்கிலிடப்பட்டவர்களின் நாக்குகள்)
- ரியாஸ் குரானா ◀ 30
- ஒரு பனஞ்சோலக்கிராமத்தின் எழுச்சி
- சி.புல்பராணி ◀ 56

■ விமர்சனம்

- மச்சான் (சிங்களப்படம்) - உமாஜீ ◀ 20
- தேர்ட் வேர்டிங்புப் (சுவிஸ்படம்) - சாதனா ◀ 47
- சல்மா ஆவணப்படம் - தர்மினி ◀ 33

■ பத்தி

- கோபிகிஷ்ணுக்கு - ஆதி.பா ◀ 41
- காலத்தைக்காவும் மனது - சஞ்சயன் ◀ 43

■ விருது

- கடவுளின் இறப்பு ◀ 62

■ பின்னட்டை ஓவியம்

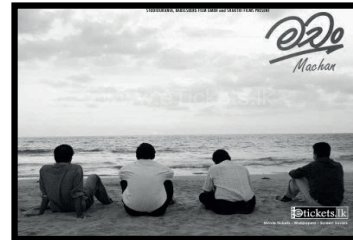
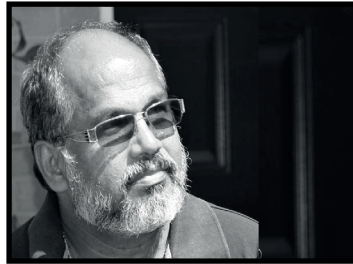
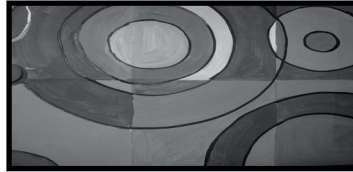
எஸ்.பி.புல்காந்தன்

■ கவிதை

- கோ.நாதன் ◀ 24
- சோலைக்கிளி ◀ 29
- நெற்கொழுதாசன் ◀ 46
- ஹேமா ◀ 58
- சேனன் ◀ 53
- Sybille Rembard ◀ 61

■ கட்டுரை

- புகலிட இலக்கிய வரலாற்றைப்பறிந்து கொள்ளுதல்
- எம்.ஆர்.ஸ்டாலின் ◀ 54

ஆக்காட்டி

கலை என்பது பெரும்
ஆனால் அதனுடனகவே
உண்மையைக் கண்டடையலாம்

கத்தல்- 3 கார்-மார்கழி 2014

ஆசிரியர்கள் :
தர்மு பிரசாத்
நெற்கொழுதாசன்

இதழ் வடிவமைப்பு:
தர்மு பிரசாத்

முகவரி :
15 Rue etienne dolet
93350 le Bourget
Email : aakkaddi@gmail.com

உங்கள் கருத்துகள் , படைப்புகளை
எமது மின்னஞ்சல் முகவரிக்கு,
அல்லது ஆக்காட்டியின் 'பேஸ்புக்'
பக்கத்தின் 'உள்பெட்டி'க்கு அனுப்பி
பிழைப்புகள்.

facebook.com/aakkaddi
Aakkaddi@gmail.com

அகப்பக்கம்
http://www.aakkaddi.com/

| மணல் பெண்

உடல் முழுவதும் மணல் அப்பிய இந்தப் பெண்ணின் புகைப்படம் முகநூலில் பகிரப்பட்டிருந்தது. உரமேறிய விரல்களைக் கோர்த்தபடி நீர் நிரம்பிய கண்களுடே அவள் உலகத்தைப் பார்க்கும் கணத்தில் மொத்தக் கிராமத்தின் வலியும் அடங்கியிருந்தது. பதுளையில் நிகழ்ந்த மண்சரிவில் முழுக்கிராமமும் அழிந்துவிட்டது. கிராமம் வெறுஞ்சுவடுகளாய் மாத்திரமே எஞ்சியிருக்கிறது. காலங் காலமாய் வாழ்ந்த நிலம் பிளந்து அவர்களை விழுங்கிக் கொண்டபோது வெளிப் பிரதேசங்களிலுள்ள பாடசாலைகளுக்குச் சென்ற சிறுவர்களும் வேலைகளுக்காகச் சென்ற சில தொழிலாளர்கள் எனச் சிலரே அனர்த்தத்தில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் தப்பியுள்ளனர். அவர்கள் மாத்திரமே அனர்த்தத்தின் இரத்த சாட்சியங்களாய் எஞ்சியிருக்கிறார்கள். இதற்குச் சிலவருடங்கள் முன்னரும் இதே பகுதியில் மண்சரிவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. மண்சரிவு ஏற்படக்கூடிய எச்சரிக்கைப் பட்டியலில் இந்த இடமும் இடம்பெற்றிருக்கிறது. இன்னமும் ஆங்கிலேயர் காலத்துக் குடியிருப்புகளிலே வாழ்ந்துவரும் மலையக மக்களின் மீது இப்படியான அனர்த்தங்களின் போதுதான் ஊடகங்களினதும், அரசியல்வாதிகளினதும் கவனம் திரும்புகிறது. அதுவும் இன்னும் ஒரு சில நாட்களுக்கே இருக்கும் என்பதும் நம் காலத்தின் ஊடக அறம். புதையுண்டு போன கிராமம், நிராதரவான சிறுவர்கள் என இந்த அனர்த்தத்தினால் இரு விதமான துயரங்களை எதிர்கொண்டுள்ளது கிராமம்.

இலங்கைப் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பான தொழிலாளர்களின் வாழ்வும், வாழும் வீடுகளும் மிகவும் மோசமன நிலையிலே இருக்கிறது. கல்வி, சுகாதாரம், வீடு போன்ற அடிப்படை வசதிகள் கூட அவர்களுக்கு செய்து கொடுக்கப்படுவதில்லை. மலையின் சரிவுகளிலும், மண்சரிவு அபாயமான இடங்களிலும் இன்னும் பல குடியிருப்புகள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. மிக நெருக்கமான லயன் வீடுகளில் வசிப்பது பயங்கரமானது. சிறிய மண்சரிவுகள் கூட பலத்த சேதங்களை உண்டுபண்ணும் அபாயமிருக்கிறது. மழைக்காலங்களில் ஏற்படும் மண் அரிப்பினால் அடிக்கடி மண்சரிவுகள் ஏற்படும். ஆனால் அவற்றிற்கான மாற்றுத் திட்டங்களோ, பாதுகாப்பான வீடுகளோ அரசாங்கத்தினால் செய்து கொடுக்கப்படவில்லை. அரசாங்கம் வெறும் கவர்ச்சிகரமான திட்டங்களை செயற்படுத்துவதிலே அதிக கவனம் செலுத்திவருகிறது. யாழ்வேதியை இத்தனை ஆரவாரங்களுடன் அனுப்பி வைப்பதில் தான் அதன் ஆர்வமிருக்கிறது. அடுத்து வரும் தேர்தல்களை இலக்காகக் கொண்டு செயற்படுவதன் விளைவு. மக்களை வெறும் வாக்குகளாகவே பார்க்கும் மனோபாவம். கவர்ச்சிகரமான திட்டங்களின் உடனடி விளைவுகளை ரசிப்பதோடு அரசாங்கத்தின் கவனம் முடிந்துவிடுகிறது. அரசாங்கத்தின் நீண்ட சாதனைப் பட்டியலில் இவ்வாறான வெற்றுத் திட்டங்களே நிறைந்திருக்கின்றன. திட்டமிடலோ , தொலைநோக்குப் பார்வையோ இல்லாமலிருப்பதால் தான் இயற்கை அனர்த்தங்களில் அதிக இழப்புகள் ஏற்படுகிறது. மண்சரிவு அபாயமிருப்பதாக எச்சரிக்கப்பட்டிருக்கும் இடத்தில் நிகழ்ந்திருக்கும் இந்த மோசமான இழப்பிற்கும் உடனடி உதவிகளை அறிவித்துத் தனது மக்கள் விசுவாசத்தை நிறுவிக்கொள்ளும்.

மலையக மக்கள் தமிழர்கள் என்பதலோயே அவர்கள் கண்டுகொள்ளப்படாமல் இருக்கிறார்கள் என்பது அர்த்தமற்றது. உழைக்கும் மக்களை நசுக்கும் இனவாத அரசாங்கவே இலங்கை அரசு இருக்கிறது. இன்னமும் அடிப்படை வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்படாத சிங்கள மக்களும் இருக்கிறார்கள். மலையக மக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தொண்டமானும் காலங் காலமாக அரசாங்கத்திலேயே அமைச்சராக இருக்கிறார். ஆனாலும் மலையக மக்கள் இன்னும் விளிம்புநிலையிலேயே இருக்கிறார்கள். அவர்களால் பதுகாப்பான வீட்டு வசதியையோ பெறமுடியாமலிருக்கிறது.

இயற்கை அனர்த்தங்களை யாரும் எதிர்வு கூறிட முடியாது. எனினும் மண்சரிவு அபாயமிருக்கும் இடங்களாக எச்சரிக்கப் பட்டிருக்கும் இடங்களில் இருப்பவர்களுக்குப் பாதுகாப்பான வீடுகளையோ , மாற்றுக்குடியிருப்புகளையோ ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதன் மூலம் இனிமேலும் இது போன்ற பாரிய இழப்புகள் ஏற்படுவதைக் குறைத்துக் கொள்ளலாம்.

| எனக்கு கவிதை வலி நிவாரணி

| திருமாவளவன்

திருமாவளவன். ஈழத்தின் வளம்பொருந்திய வருத்தலைவிளான் (வலிவடக்கு தெல்லிப்பளை) கிராமத்தின் மண்வாசனையோடுயுத்தம் கனடாவுக்கு தூக்கியெறிந்த ஒரு ஆளுமை. இடதுசாரித்துவ பின்னணியுடன் ஒரு நாடகக் கலைஞனாக கிராமத்தோடு இயைந்திருந்த அவரை கவிஞனாக்கியது புலம்பெயர்வு வாழ்க்கை.

பனிவயல் உழவு, இருள்யாழி, அஃதே இரவு அஃதே பகல், முதுவேனில் பதிகம் என்ற நான்கு கவிதைத்தொகுதிகளை வெளியிட்டிருக்கிறார். சிறுகதைகள், பத்தி எழுத்துகள், அரங்குசார் நிகழ்வுகள் எனத் தொடர்ந்தும் இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர். இவரின் இயற்பெயர் கனகசிங்கம் கருணாகரன். யாழ் அருணோதயாக் கல்லூரி மற்றும் தெல்லிப்பளை யூனியன் கல்லூரியின் பழையமாணவர்.

புலம்பெயர் வாழ்வின் துயரப்பொழிவினை ஊடுகடத்தும் கவிதைகள் அதிகம் இருந்தாலும் அவை மெல்லிய பனிப் பொழிவு போன்ற ஒரு அழகியலையும் கொண்டிருக்கின்றன எனலாம். திணைமாறிய, இயந்திர வாழ்வியல் அனுபவங்களைப் படைப்பாக்கி அவற்றினூடாக புலம்பெயர் சமூகத்தின் வலிகளை, இயங்குதலை எந்தவித சமரசமும் இன்றி எடுத்து உணரவைக்கும் கவிஞர், இன்றைய கவிஞர்களில் வேறுபட்டு இயற்கையில் இருந்து தன்னை ஆற்றுப்பிடும் வித்தையைக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஈழக் கவிஞர் **கருணாகரன்**, கவிஞர் திருமாவளவன் குறித்து இப்படிப் பதிவு செய்கிறார். 'இலங்கையின் கொந்தளிப்பான காலட்டத்தில் இளமைப்பருவத்தைக் கொண்டிருந்தவர் திருமாவளவன். இன ஒடுக்குமுறையும் அதற்கெதிரான போராட்டமும் இனப்போராக மாறிய சூழலில் வாழவேண்டிய, எழுதவேண்டிய நிலையைக் கொண்டவர் என்பதால் இந்தக் கொந்தளிப்பு அவரின் கவிதைகளிலும் உண்டு. ஆனால் சமநிலை குழம்பாதவர் எந்தப்பக்கமும் இழுபடாதவர் சாயாதவர் என்பதனால் திருமாவளவனின் கவிதைகள் கால நீட்சியைக் கொண்டிருக்கும் தன்மையை அதிகம் கொண்டிருக்கின்றன. எனினும் அதை மீறி சமகால ஈழப்பரப்பிற்குள் மட்டும் அடங்கி உறைந்துவிடும் கவிதைகளும் உண்டு. இதைத்தவிர்த்தால் திருமாவளவன் ஈழக் கவிஞர்களிலும் ஈழக்கவிதைகளிலும் முக்கியமான ஒரு அடையாளமாகவே உள்ளார்'.

நேர்காணல்

| நெற்கொழு தாசன்

உச்சி வெளிக்க உதட்டுக்கு கீழே சிறிதாய்
குட்டித்தாடி விட்டேன்
சேரன் என்ற நினைப்போ
என்றானொருவன்.

சரிதான் போடா என்றபடி
தாடையிலே படரவிட்டேன்
அச்சொட்டாய் ஜெயபாலன் போலவே இருக்கிறாய்
என்றான் இன்னொருவன்.

அழல் ஏற
காட்டுப்புதர்போல
அதன்பாட்டில் வளரவிட்டேன்
திடீரென ஒருவன்
தேவதேவன் சாயல் தெரிகிறதென்றான்.

என்று அடையாளங்களோடு தொலைந்து போகாத ஒரு
படைப்பாளியின் அடையாளமாக இந்த உரையாடல்
வெளிவந்திருக்கிறது.

■ கவிதையை திருமாவளவன் தேர்ந்து எடுத்த காரணம் என்ன?

தொண்ணூறுகளுக்கு பிற்பாடு இனியும் நாட்டில் இருந்தால்
உயிர் என் உடலில் தங்காது என்றுணர்ந்த போது போரை
மறுத்தோடி ஊர் விட்டு வந்தவன் நான். புதிய புலம்
எனக்கு இன்னொரு போர்க்களமாக இருந்தது. வாழ்வின்
துயர், உறைபனியின் கொடுங்குளிர். பணியின் சுமை.
இவை எல்லாவற்றையும் விட எண்ணப்போல ஓடிவந்த
சுமனிதர்களின் போக்கு எல்லாம் சேர்ந்தபோது நான் தனித்து
விடப்பட்டிருந்ததாக உணர்ந்தேன் இரவு வேலை, பகலில்
தூக்கம். கிடைக்கும் நேரத்தில் மனம் போனபடி அலைவதென
என் வாழ்வு இலக்கற்றிருந்தது. அப்போதுதான் நான் எழுத்தை
என்தெரிவாகக் கொண்டேன்.

இள வயதில் வாசிப்பதற்கு நல்ல வாய்ப்பிருந்தது. நல்லதெரிவின்
பக்கம் திருப்பிவிட யாரும் வாய்க்கவில்லை. வாசித்தவை
எல்லாம் பொழுதுபோக்கு இலக்கியங்கள். எழுதியது மிகக்
குறைவு. அவை ஊர் மற்றும் கையெழுத்துப் பத்திரிக்கை
மட்டத்தில் தொலைந்து போய்விட்டன.

அக்காலத்தில் கவிதை தொடர்பாக நான் கொண்டிருந்த
எண்ணமும் வேறானது. அத்தோடு ஓசையந்திற்கேற்ப
மேடையிலே கவிதையை ஒப்புவிக்கும் பயிற்சியும் இருந்தது
இத்தகைய சூழலில், கனடா வந்த பிற்பாடு தற்செயலாக
வ.ஐ.சு. ஜெயபாலனின் 'நமக்கென்றோர் புல்வெளி' மற்றும்
'சூரியனோடு பேசுதல்' ஆகிய இரு தொகுப்புகளும்
கிடைத்தன. இந்த வாசிப்பினால் ஏற்பட்ட தரிசனமே
மீண்டும் கவிதையின் பக்கம் திரும்பவைத்தது. அதற்குப்பின்
பல ஈழத்துக்கவிஞர்கள் மற்றும் பசுவையா, மனுஷ்யபுத்திரன்
போன்ற தமிழகக்கவிஞர்களின் கவிதைகளைப் படித்தேன்.

அக்காலத்தில் தொரன்றோவில் 'சூரியன்' என்றொரு தமிழ்
வாராந்த பத்திரிகை வந்து கொண்டிருந்தது. அதில் தொடர்ந்து
எழுதி வந்தேன். ஓரளவு உள்ளூரில் அவதானிப்பு கிடைத்தது.
தொண்ணூற்றைந்தில் கவிஞர் சேரனின் நட்பு கிடைத்தது.
அவர் தந்த ஊக்கமும் ஒத்துழைப்பும் கவிதை தொடர்பான
நுணுக்கங்களை மேலும் அறியும் வாய்ப்பைத் தந்தது.

ஆனால், ஒரு நல்ல படைப்பாளி தன் அனுபவத்தின் மீது புனைவைக்
கட்டிஎழுப்புகிறான் அல்லது வளர்த்துச் செல்கிறான்.

சிறித்தழகளுக்கு எழுதத் தொடங்கினேன்.

சக்கரவர்த்தி, பிரதீபா தில்லைநாதன் இருவருடனும் இணைந்து
1999 இல் 'யுத்தத்தை தின்போம்' என்ற தலைப்பில் சிறு கவிதைத்
திரட்டு வெளிவந்தது. தொடர்ந்து 'பனிவயல் உழவு' தொகுப்பை
வெளியிட்டேன். அதற்கு நல்ல வரவேற்புக் கிடைத்தது,
இருந்தும் அது வெளிவந்த பின்னால் அதன் மீது எனக்கிருந்த
திருப்பி இன்மை அல்லது போதாமை மேலும் கவிதை மீதான
தேடலை உருவாக்கியது. இத்தொடர்ச்சியானது கவிதையையே
என் முதற்தெரிவாகக் கொள்ளக்காரணமாக அமைந்தது. நான்
கவிதை மனோபாவத்தோடு வாழத்தலைப்பட்டேன். இருந்தும்
'பனிவயல் உழவு' என் தொகுப்புகளில் சிறந்தது என்று
சொல்லுபவர் இன்றும் உளர்.

■ நான்கு கவிதைத் தொகுதிகள். புலம்பெயர் வாழ்வின்
சுமைகளுக்குள் இவற்றைச் சாதித்திருக்கிறீர்கள். முதற் தொகுதி
பனிவயல் உழவுக்கும் நான்காவது தொகுதி முதுவேனில்
பதிகத்துக்கும் இடையிலான கவிதைப் பயணம் குறித்து?

முதற்தொகுப்பான 'பனிவயல் உழவு' வைக் கொண்டுவருவதற்கு
மிகவும் சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது. இரண்டு வருடங்கள்
தாமதமானது, முடிவில் அது 'எக்ஸில்' வெளியீடாக
வந்திருந்தாலும் கூட நானே அதன் வெளியீட்டாளனாகவும்
இருந்தேன். தாமதமான இரண்டு வருடகால இடைவெளியில்
கவிதை தொடர்பான என் எண்ணப்பாடு வேறாயிருந்தது.
அக்காலத்தில் நிறையப் படிக்கவும் கவிதை தொடர்பாக
பேசவும் நல்ல சூழலும் நிறைய நண்பர்களும் நல்வாய்ப்புகளும்
அமைந்தது. ஈழத்துக் கவிதைகளை விடவும் தமிழகக்
கவிதைகளை நிறையப் படித்தேன். அதனால் பரீட்சார்த்தமாக
எழுதிப்பார்க்க முடிந்தது எனது விருப்பத்திற்கு இசைந்தபடி
இரண்டாவது தொகுப்பு 'அஃதே இரவு அஃதே பகல்'
வெளிவந்தது றஷ்மியும் பெளசரும் அதற்கு உறுதுணையாக
இருந்தனர்.

அதன் பின்பு கலைச்செல்வனின் மரணம் உட்பட இரண்டு
கடும் துயர்தரு சம்பவங்கள் குடும்பத்தினுள் நிகழ்ந்தன. மிகவும்
மனஉளைச்சலுக்கு ஆட்பட்டேன். பலகாலம் எழுதுவதே
இல்லை. இனி எழுத்து வசப்படாமல் போய்விடும் என்ற
அச்சமிருந்தது. இடையிடையே நண்பர்கள், சிறித்தழகர்கள் சில
கோரிக்கைகளைத் தவிர்க்க முடியாதபோது முயற்சிப்பேன்.
இப்படி ஆறேழு வருடங்கள் சிறுகச்சிறுக சேர்த்தவையே
'இருள்யாழி'யாகத் திரண்டது. அத்திரட்டிலுள்ள கவிதைகளைப்
படித்தாலே தெரியும். அவை ஒரே பாய்ச்சலில் இருக்காது.
பல பரீட்சார்த்த வடிவங்களைக் கொண்டதாக இருக்கும்.
காலச்சுவடு வெளியீடாக வந்தது.

என் கவிதைகள் மீது வெங்கட்சாமிநாதன் பெருவிருப்புக்
கொண்டிருந்தார். அவர் ஊடாக ராஜமார்த்தாண்டன்
என்னை அறிந்து கொண்டார். அவரே இத்திரட்டைத்
தொகுத்தவர். அவருக்கு அத்திரட்டு ஏனையவற்றிலிருந்து
வேறுபட்டிருப்பதாகவும் திருப்பி தந்ததாகவும் சொன்னார்.
வேறு விமர்சகர் சிலர் நான் தேங்கி விட்டதாகக் குறிப்பிட்டனர்
இது எனக்குச் சவாலாக இருந்தது. இந்த இடையில்தான்

■ திருபாவளவன்

இறுதிப்போரும் முள்ளிவாய்க்கால் பேரவலமும் நிகழ்ந்தது. அதற்குபின் வாழ்வு தொடர்பான வெறுமை நிலை ஏற்பட்டது. துயரத்தில் மனம் உறைந்து பேசுவதற்கு வார்த்தைகள் அற்றிருந்தோம் பின் புதிய துளிராக இரண்டு பேர்க்குழந்தைகள். அவர்களினூடாக எழுகின்ற புது நம்பிக்கைத் துளியில் சில கவிதைகள் அமைந்தன. அஃதே 'முதுவேனில் பதிகம்' திரட்டு. இத்தொகுப்பில் பல கவிதைகள் எனக்குப் பிடித்திருந்தன.

நெருக்கடியான சூழலிலும், எனக்கு மிகப் பிடித்தவகையில் கவிஞர் கருணாகரன் இத்தொகுப்பைத் திரட்டி வடிவமைத்து வெளியிட்டார். தொரன்ரோவில் நடந்த வெளியீடு கூட எனக்கு மகிழ்வைத் தரும்வகையில் அமைந்தது, வாழ்வின் துயரே என் கவிதைகளில் தூக்கலாக இருக்கிறதென்றார்கள். இனியாவது சற்று மகிழ்வான கவிதைகள் அமையவேண்டும் என மனசார விரும்பினேன். ஆனால் காலம் எனக்கு அப்படி அமையவில்லை.

■ வாசகனாக உங்கள் கவிதைகளை எப்படி உணர்கிறீர்கள் திருமாவளவன் தனக்கான கவிதையைக் கண்டடைந்து விட்டாரா?

இந்தக் கேள்வி மிகச் சிக்கலானது. என் முதலாவது தொகுப்பில் இழந்த சோகம், போர் மீதான வெறுப்பு, புகலிடச் சீரழிவுகள் என்ற வகையில் கவிதைகள் அமைந்தது, இதற்குப் பின்னான கவிதைகளில் அதிகம் என் வாழ்வே கவிதையானது, ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் தன்னிலை சார்ந்த கவிதைகளே தூக்கலாகத் தெரியும். இறுதித் தொகுப்பில் இதை அதிகம் அவதானிக்கலாம்.

ஒரு வாசகனாக என் கவிதையைப் பார்ப்பதென்பது

என்வாழ்வை வெளியில் நின்று நானே என்னைத் திரும்பிப் பார்ப்பதற்கு ஒப்பானது. உங்கள் வாழ்க்கை குறித்து எப்படி உணர்கிறீர்கள் என்று கேட்பது போல் இருக்கிறது, என் வாழ்வின் திருப்தி இன்மைகளே அதிகம் என் கவிதைகளில் வெளிப்பட்டிருக்கிறது, எனக்குச் சிறு வயதிலிருந்தே திருவாசகம் பிடிக்கும். மணிவாசகரைப் பிடிக்கும். அவர் தன்வாழ்வைக் கவிதைகளுடாகக் கடந்தவர், எனக்கும் கவிதையென்பது வாழ்வைக் கடக்கும் துடுப்புத்தான். நானும் என் வாழ்வின் துயரைக் கவிதையிலே இறக்கிவைத்து விட்டு அடுத்த கருமத்தில் இறங்குகிறேன்.

என்வாழ்வில் உச்சத்தை அல்ல அதன் அடிவாலைக்கூட கண்டடைந்ததாக இல்லை. கவிதையும் அப்படித்தான். கண்டடைய முடியும் என்றும் நம்பவில்லை. கவிதையின் இயல்பும் அஃதே. வடிவத்தைப் பார்க்கும் போது கூட எனக்கான கவிவடிவம் இதுதான் என்று சொல்லமுடியவில்லை. இப்போதும் புதியபுதிய பரிசோதனை முயற்சிகளில் காலங்கழிகிறது.

■ உங்கள் கவிதைகளில் அதிகமான குறியீடுகள், படிமங்கள் வாழும் சூழல் சார்ந்தே அமைகிறது. அத்தோடு இயற்கையோடு வாழ்வை இணைத்து ஆற்றுப்படுத்தும் ஒரு ஆற்றுகை நிகழ்கிறது. இந்த அமைவின் மூலம் என்ன ?

நான் கவிதை புனைபவன் அல்ல. கவிதை புனைபவன் கவிஞன் அல்ல. புலவன். இரண்டுக்கும் வேறுபாடு உண்டு என்று நம்புகிறவன் நான்.

நான் எந்த இசங்களுக்கும் கட்டுப்பட்டவன்ல்ல. படிமங்களைத் தேடி அவைவதுமில்லை சிறுவயதிலிருந்தே இயற்கைமீது ஈடுபாடு உண்டு பாடசாலைக்கு 'கட்' அடித்துவிட்டு சினிமா பார்க்கப் போனதை விட காடுகரம்பை என அலைந்ததே அதிகம். வறுமை அதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது பற்றையிலே அன்று எவை கிடைக்கிறதோ அதுவே அன்றைய உணவாகும். விடலைப்பருவத்தில் எங்கள் ஊரில் நிகழும் திருமண வைபவங்களுக்கு அலங்கார (வரவேற்பு) முகப்பமைப்பேன் அப்போதெல்லாம் சூழலில் எது கையில் கிடைக்குமோ அதுவே அலங்காரப் பொருளாகும் தென்னங்குருத்து. பச்சைஓலை. பழுத்தல். பாக்கு, கமுகம் பாளை, குரோட்டனிலை என எதெது அகப்படுகிறதோ அதுவே மூலம்.

இப்போது கவிதையிலும் அதுவே நிகழ்கிறது என்று நம்புகிறேன் இங்கு இன்று கூட புதிதாக வந்த ஒரு கார் பற்றிக் கேட்டால் மணித்தியாலக் கணக்கில் பேசுவார்கள். அருகில் நிற்கும் மரம் ஒன்றைச் சுட்டி என்ன மரம் எனக் கேட்டால் யாருக்கும் தெரியாது. பொதுவாக இயற்கை பற்றிய நேசிப்பு நம்மவர்களிடம் அந்த அளவில்தான் உள்ளது, இதை எழுதிக்கொண்டிருக்கையில் இந்த இலையுதிர் காலத்திற்குரிய முதல் மழை பெய்கிறது. மைனா போன்ற நிறையக் குருவிகள் வீட்டுமுற்றத்தில் வந்து குந்துகின்றன. ஐந்து நிமிடங்கூட ஆகியிருக்காது. எழுந்து பறந்து அடுத்தவளவு முற்றத்தில் பின் அடுத்திடம் அடுத்திடம் என மாறிமாறிச் செல்கின்றன. குரலிலும் பார்வையிலும் சோகம் படிந்துகிடக்கிறது.

இப்படித்தானே எம் மக்கள் மூட்டைமுடிச்சுகளோடு இடம்மாறி இடம்மாறி அலைந்து கொண்டிருந்தார்கள். இது ஒரு கவிதையில் படிமமாக வருவதில் என்ன அதிசயமிருக்கிறது

இன்னொரு தளத்தில் பார்க்கும்போது நாங்கள் முதலில் இயற்கையை வழிபட்டவர்கள். பிள்ளையார் என்பது இயற்கைக்கு கொடுத்த உருவகம். சிறிது மாட்டின் சாணத்தை உருட்டி அதன் மீது அறுகம் புல்லைச் சொருகிவிட்டு பிள்ளையார் என்கிறோம். இது இயற்கையான உருவகம் அல்லவா.

இதை முன்வைத்துத்தானே எல்லாக் காரியங்களையும் செய்கிறோம். எங்கே குளத்தோரம் பெரிய மரம் நிற்கிறதோ அங்கே அதன்கீழ் ஒரு கல்லை வைத்துவிட்டு மரத்தை வணங்குகிறோம். உண்மையில் மரத்தைத்தானே வணங்குகிறோம். பிற்காலத்தில் வந்த பார்ப்பனர்கள் பிள்ளையார்தான் கணபதி அல்லது விநாயகன் என்றது வேறுகதை. அது தனிக்கதை.

நானும் சிறுவயதிலிருந்தே மரத்தை அதன் சூழலைநேசித்து வணங்கி வளர்ந்தவன். வறுமை வேறு. வெய்யிலோடும் புழுதியோடும் மழையோடும் வெள்ளத்தோடும் பனியோடும் இசைந்தே வாழ்ந்தோம். மாரிகாலம் வந்தால் தவணைச் சத்தமின்றி தூக்கமில்லை. மாசிக் குளிக்கு அம்மாவின் பழஞ்சேலையை விட்டால் வேறு போர்வை இல்லை. பங்குனி, சித்திரையில் சஞ்சீவிமலைபோல் வெள்ளத்தோடு வந்த எல்லாவகையான புல்பூண்டுகளும் எங்கள் வளவில் முளைக்கும்.

இதுதான் என் வாழ்வியல். எவ்வளவு வசதிவந்த போதும் இந்த வாழ்வையே மனம் அவாவுகிறது. இனிக்கிடைக்கப் போவதில்லை என்று தெரிந்தும் இந்த வாழ்வே எனக்குள் நிறைந்தும் கிடக்கிறது. கவிதையும் அதனோடு இசைந்ததே.

■ அப்படியாயின் புனைவு இலக்கியங்களை எப்படி எதிர்கொள்கிறீர்கள்? அனுபவங்கள் சார்ந்த படைப்புகள் ஒரு வாசகமனதினை சிறைப்படுத்திவிடும் அபாயம் இருக்கிறதே தவிர அனுபவங்களைப் படைப்பாக்குவதால் தான் ஈழக் கவிதைகள் பெருமளவு தேக்கமடைந்திருப்பதாக விமர்சகர்கள் கருதுகிறார்களே?

எல்லாப் புனைவுகளும் அனுபவங்களின் மறுவுருக்கள்தான். புனைவு என்பதைப் படைப்பாளி தான் காணாத நுகராத கேட்காத அல்லது அனுபவிக்காத ஒன்றிலிருந்து அதிசயமாக இறக்கி வைக்கிறான் என்பதை என்மனம் ஏற்க மறுக்கிறது ஒரு சினிமா நட்சத்திரத்தின் நிஜமுகத்தைப் பார்த்து அயல்விட்டுப் பெண் போலிருக்கிறாள் எனக்கருதும் மனம் அவளது ஒப்பனை செய்யப்பட்ட முகத்தைப் பார்த்து பிரமிப்படைகிறது. இதுவேதான் புனைவுக்கும் அனுபவ எழுத்துக்குமான வித்தியாசம் எனக்கருதுகிறேன்.

ஆனால், ஒரு நல்ல படைப்பாளி தன் அனுபவத்தின் மீது புனைவைக் கட்டி எழுப்புகிறான் அல்லது வளர்த்துச் செல்கிறான். அங்கு வாசகமனம் பிரமிப்படைகிறது. புதிய தரிசனங்களை எட்டுகிறது. இங்ஙனம் பார்த்தால் ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் அந்தநிலையைத் தொடவில்லை என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டித்தான் இருக்கிறது. அவர்கள் யதார்த்தத்துடன் திருப்தி கொள்கிறார்கள்.

நான் நினைக்கிறேன் எங்களிடம் விமர்சனத்துறை வளரவில்லை. ஒரு படைப்பாளியை நெறிப்படுத்துபவன் விமர்சகன். அவனை படைப்பாளியை வளர்த்துச் செல்கிறான். இதேவேளை ஈழத்துப்

படைப்பாளிகளிடம் விமர்சனத்தை ஏற்கும் மனப்பக்குவம் அருகி வருகிறது. முதலுசொறிதலில் புளங்காகிதம் அடைகிறார்கள். தமிழ்நாட்டிலிருந்து விமர்சனங்கள் வந்தால் அதுபற்றி ஆராயாமலே கோபப்படுகிறார்கள். முதலில் இந்நிலை மாறவேண்டும்

■ ஈழத்தமிழ் படைப்பாளிகளும் சரி வாசகர்களும் சரி அதிகம் தமிழ் நாட்டின் ஊடகங்களையும், படைப்பாளிகளையும் கொண்டாடுபவர்களாகவும், தங்கள் படைப்புகள் தமிழக ஊடகங்களில் வெளியாகினால் தமக்கான அங்கீகாரம் கிடைத்தாகக் கருதும் மனோபாவம் உடையவர்களாகவும் இருக்கிறார்களே?

இஃதொரு சிக்கலான கேள்வி. நெடுங்காலமாகவே எங்கள் வாசகப்பரப்பு தமிழ்நாட்டையே சார்ந்திருந்தது. தமிழ்நாட்டின் எழுத்தாளர்கள் கூட தமிழ்நாட்டுப் படைப்புகளை மட்டுமே தமிழ் இலக்கியங்களாகவும் மீதி ஈழத்து இலக்கியங்கள், மலேசிய இலக்கியங்கள் எனவும் வகுத்து வைத்திருந்தனர்.

பின்நாளில் தலித்திலக்கியங்கள், பெண்ணிய இலக்கியங்கள், புகலிட இலக்கியங்கள் அவற்றுடன் சேர்ந்துகொண்டன. இந்தச் சவலைப்பிள்ளை மனோபாவம் எனக்கு எரிச்சல் தருகின்ற ஒன்று. இந்த விடயத்தில் போராடியதில் 'உலகத்தமிழ் இலக்கியம்' என்ற பொதுக் குரல் தமிழ்நாட்டிலிருந்து இப்போதுதான் ஒலிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது.

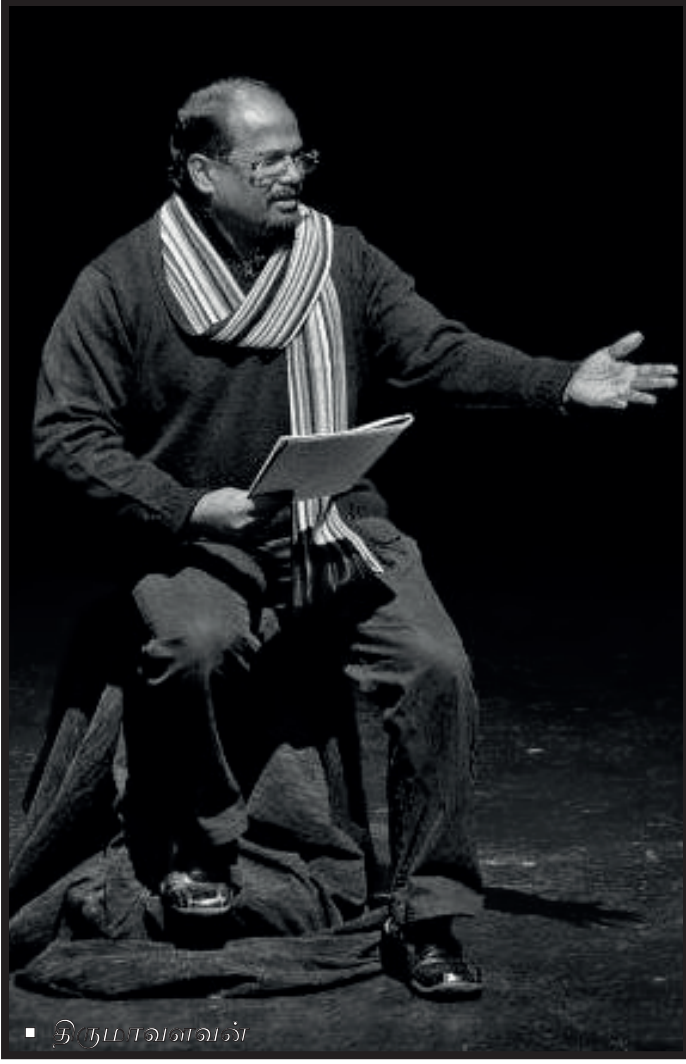
இஃது ஒருபுறமிருக்க ஈழத்து வாசகர்கள் கூட தமிழ்நாட்டிலிருந்து வருகின்ற படைப்புகளுக்குக் கொடுக்கின்ற மதிப்பை ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கு கொடுப்பதில்லை. எங்களில் பலருக்கு இரண்டு முகங்கள் உண்டு. இந்தக் குற்றச்சாட்டை வைக்கும் ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் கூட மனதளவில் இந்திய அங்கீகாரத்தைக் கோருபவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

இந்த நிலையில் படைப்பாளி என்னசெய்ய முடியும்? நான் எழுதத்தொடங்கி பல ஆண்டுகளான பின்பும்கூட 'பனிவயல் உழவு' வந்து தமிழ்நாட்டில் பேசப்பட்ட பின்பே ஈழத்தவர்களின் அவதானத்தைப் பெற்றேன். என் நான்கு தொகுப்புகளில் 'இருளயாழி' மட்டுமே தமிழ்நாட்டில் வெளிவந்தது. அண்மையில் வெளிவந்த 'முதுவேனில் பதிகம்' கூட இலங்கையில்தான் வெளியிட்டேன்.

ஆனால் இந்தியாவில் அறிமுகம் கிடைத்த பின்பே நம்மவர்களிடம் இருக்கும் சிற்றிதழ்கள் கூட என்னிடம் கவிதை கேட்கத் தொடங்கின. சிற்றிதழ்களே அப்படியாயின் மற்றவர்கள்?

கைலாசபதி, சிவத்தம்பி தமிழ்நாட்டில் தம் ஆளுமைகளைச் செலுத்தத் தொடங்கிய பின்பே ஈழத்தில் அவர்கள் பற்றிய பார்வை மிகுந்தது. அவர்களின் செயற்பாடுகள் விசாலத்தன.

ஒரு படைப்பாளியின் பார்வை விசாலப்படவேண்டுமாயின் அவனுக்குப் பரந்த வாசகர்தளம் வேண்டும் அத்தகைய வாசகர் தளம் வேண்டுமாயின் அங்கீகாரம் இருக்கவேண்டும்.

■ திருப்பாவைவர்

ஈழத்தமிழருக்கு தங்களோடு இயங்குபவர்களைப் பாராட்டும் பண்பாடு குறைவு. தங்கள் தேவைசருதி முதுகு சொறிவதைத் தவிர. இது என் கருத்து.

ஆனால் தமிழ் நாட்டில் அங்கீகாரம் பெற்றவர்கள் மட்டுமே சிறந்த படைப்பாளிகள் என்ற எண்ணம் தவறானது. முக்கியமாக அந்தக் கர்வம் படைப்பாளர்களுக்கு வரக்கூடாது.

■ புலம்பெயர் தமிழர்களிடம் தங்கள் குழுமம் சார்ந்த படைப்பாளிகளை கொண்டாடுவதும் ஏனைய தளங்களில் இயங்குபவர்களைப் புறக்கணிப்பதுவுமான ஒரு நிலை காணப்படுகிறதே?

இது புலம்பெயர் தமிழரிடம் மட்டும் தான் உள்ள நோய் என நான் கருதவில்லை. இலக்கியம் எப்போதும் குழுநிலை சார்ந்தே இயங்குகிறது. பிற்போக்கு, முற்போக்கு, நற்போக்கு, என, பல போக்குகளுடன் தான் இலக்கியம் இயங்கி வந்திருக்கிறது. அவ்வப் போக்குள்ளவர்கள் தாங்கள் சார்ந்த படைப்பாளிகளையே கொண்டாடினர்.

முப்பதாண்டுகாலப் போராட்டமானது எங்கள் சமூகத்தில் பெரு மாற்றத்தை உருவாக்கியிருக்கிறது. சனநாயகத்தன்மை அற்ற தனிமனித ஆளுமைகள் தான் இயங்குகின்றன. அதுவே இன்று யதார்த்தமாகிவிட்டது. கூட்டுறவு, கூட்டுழைப்பு என்பது வெறும் வார்த்தைகளாயின. தனிநபர் பெயருக்குப் பதிலாக

ஒரு அமைப்பின் பெயரை வைத்துக்கொண்டு தனிநபராகவே இயங்குகிறார்கள்.

ஒரு படைப்பாளி இந்தப் பாராட்டுகளுக்கு அல்லது புறக்கணிப்புகளுக்குச் செவிசாய்க்க வேண்டியதில்லை. நான் நீண்டகாலமாக புறக்கணிப்புக்குள்ளானவன். இந்தப் புறக்கணிப்புத்தான் நான்கு கவிதைத் திரட்டுகளைச் சாத்தியமாக்கியது, ஒரு படைப்பாளி அதிலும் குறிப்பாக கவிஞர் எந்தச் சட்டகத்தினுள்ளும் நிற்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நிற்கவும் கூடாது. யாருடைய பாராட்டுதலையும் பெறவேண்டியதில்லை. யாருக்காகவும் அல்லது எதற்காகவும் சமரசம் செய்யவேண்டியதில்லை. கண்டு கொள்வதும் காணாமல் போவதும் நுகர்வோர் மனநிலை சார்ந்தது. அது அவரவர் அரசியல் சார்ந்தது. ஒவ்வொரு பாராட்டுதல் ஒவ்வொரு விருதுகள் அல்லது புறக்கணிப்புகளின் பின்னும் நுண்அரசியல் இருக்கிறது. இன்று உவப்பாயிருப்பது நாளை கசக்கலாம். அல்லது கசப்பது நாளை உவக்கலாம். அதைக் கண்டுகொள்ள வேண்டியதில்லை இது என் பட்டறிவு.

■ புலம்பெயர் தேசத்தில், புலத்தில் என இருதளங்களிலும் இன்று அதிக அளவில் படைப்புகள் வெளியாகின்றன. உங்கள் பார்வையில் எந்தத் தளம் திருப்தி தருகிறது?

எனக்கு புலம் நிறையவே திருப்தி தருகிறது. புலம்பெயர் தேசத்தில் பல வெளியீடுகள் பணச்சடங்கை நோக்காகக் கொண்டு நிகழ்கின்றன. புலத்தில் அப்படி அல்ல. அது முப்பதாண்டு காலமாகப் போருக்குள் மூடுண்டதேசம்.

இன்று அங்கு வெளிவரும் படைப்புகளின் தரம் அதிகரித்திருக்கிறது. அதிலும் வடக்கை விட கிழக்கில் அதிகம் வெளிவருவதைக் காணமுடிகிறது. இது என் அவதானம்

புலம்பெயர் தேசத்தில் படைப்பாற்றல் அருகியிருக்கிறது. ஆனால் வெளியீடுகள் நிறைய நிகழ்கின்றன. மற்றைய புலம்பெயர் நாடுகளில் வதிபவர்கள் தொரன்றோ வந்து நூல்களை வெளியிடுகின்றனர். இவர்கள் புலத்தில் சென்று வெளியிடுவதில்லை. புதிதாக இப்போது புகலிடத்தில் குவிந்து வரும் மாசுகளை எப்படிக் கட்டுப்படுத்துவது என்றவகையில் பலர் சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட்டனர்.

புகலிடத்தில் வாழும் பலபடைப்பாளிகள் தங்களின் ஓரிரு படைப்புகளோடு நின்று போய்விடுகிறார்கள். அவர்களின் வாழ்வுச்சுமை தொடர்ந்து இயங்குவதற்கு அனுமதிப்பதில்லை.

எண்பது, தொண்ணூறுகளில் புகலிடத்தில் இருந்த படைப்பாற்றல் இன்றில்லை. முகப்புத்தகம் வேறு படைப்பாற்றலை குறுக்கியிருக்கிறது. . பலர் அதில் எழுதும் குறுந்தகவல், சிறுபதிவுகள் மற்றும் அதற்கு கிடைக்கும் 'லைக்' குசளுடன் திருப்திப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

■ 'ழ' இதழின் இணையாசிரியாரக இருந்த அனுபவங்களைப் பகிர முடியுமா?

எனக்கு அதில் முக்கிய பங்குண்டு, முன்பு சொன்னது போல வணிக இதழ்களிலிருந்து தீவிர எழுத்தின் பக்கம் திசை மாறியபோதில் 'ழ'கரம் இதழ் தொடங்கினோம். அக்காலத்தில்

புகலிடச் சூழலில் சிற்றிதழ்கள் அருகியிருந்தன. எஞ்சியிருந்த 'காலம்' போன்ற ஓரிரு சிற்றிதழ்களும் அறியப்பட்ட எழுத்தாளர்களையே கண்டுகொண்டனர் புதியவர் நுழைவதென்பது முயற்கொம்பு.

இச்சூழலில் ஒரு சிற்றிதழ் தொடங்கவேண்டிய தேவை எனக்கிருந்தது, அக்காலத்தில் என்னுடன் மிக நட்போடிருந்த அ.கந்தசாமி, பொன்னையா. விவேகானந்தன் இருவரோடிணைந்து 'ழ'கரம் இதழ் தொடங்கினேன் இருமாதம் ஒன்று என்ற வகையில் நான்கு இதழ்கள் வெளிவந்தன.

இன்று மிக அறியப்பட்ட சுமதிருபன், வசந்திராஜா, பிரதீபா தில்லைநாதன், சக்கரவர்த்தி, ரதன் மற்றும் நான் உட்பட பலர் சிற்றிதழில் நுழைந்து பிரபலமாக 'ழ'கரம் பத்திரிகையே வழிசமைத்தது, பத்திரிகை யுத்தமறுப்பையும் மாற்றுக்கருத்தையும் கொண்டிருந்தது. அதேவேளை வெகுசன நீரோட்டத்தில் இயங்கிய பலரைக் காரசாரமாக விமர்சித்தது. இதனால் பலத்த அறிமுகமும், எதிர்ப்பும் கிளம்பிற்று.

முதலாவது இதழோடு பொன்.விவேகானந்தன் பின்வாங்கினார். பொருளாதார நிலையில் இறுதிவரை அ.கந்தசாமி அவர்களே பெரிதும் உதவினார், நான் பொருளாதார ரீதியில் மிகவும் பின்தங்கியிருந்தேன். எங்களுக்குப் படைப்பில் இருந்த விருப்பம் செயற்பாடும் விநியோகத்தில் இருக்கவில்லை. சிற்றிதழ்களுக்குரிய பிரச்சனையே இதுதான்.

ஐந்தாவது இதழ் 'லே-அவுட்' முடிந்து அச்சுத்துக்கு போகும் தறுவாயில் அ. கந்தசாமி அவர்கள் இனித் தன்னால் பண உதவி செய்வது சிரமம் என்றார், இவ்வேளையில் 'ழ'கரம் இதழின் வருகையானது கலைச்செல்வனுக்கு தாங்கள் சிற்றிதழ் ஒன்றைத் தொடங்கவேண்டும் என்ற ஆவலைத் தூண்டிற்று என்பது என் நம்பிக்கை. அவர் தன் நண்பர்களுடன் இணைந்து ஒரு (எக்ஸில்) சிறுபத்திரிகை தொடங்க இருப்பதாகத் தகவல்கிடைத்தது, ஐந்தாவது 'ழ'கரம் இதழை எப்படிக் கொண்டுவருவது என்பது தொடர்பாக நண்பர்களுடன் கூடிக் கதைத்தோம். அப்போது சேரன், 'எக்ஸில்' பற்றிய தகவலையும் கூறி அவர்களுடன் இணைந்து இயங்கும்படியும் தோரன்ரோவில் இருந்து படைப்புகளை ஒன்றுதிரட்டி அனுப்பும் படியும் இதனால் சிற்றிதழ் தொடர்பான உங்கள் முயற்சியில் திருப்தி கிடைக்கும் என்று அவர்கள் சார்பில் பரிந்துரைத்தார். ஏற்றுக்கொண்டேன். முகரத்தை கைவிடவேண்டியதாயிற்று. முடிவு வேறுவிதமாக அமைந்தது. பின்னாளில் "ழ"கரத்தை பிச்சை எடுத்தாவது தொடர்ந்திருக்க வேண்டும் என உணர்ந்தேன்.

■ கலைச்செல்வன். புலம்பெயர் இலக்கியத் தளத்தில் ஆழமாகத் தடம் பதித்த ஆளுமை. கலைச்செல்வனின் படைப்புகளை ஆவணப்படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு இருக்கிறீர்கள். கலைச்செல்வனின் படைப்புகள் மீது உங்களுக்கு இருக்கும் விமர்சனங்கள் ?

கலைச்செல்வனின் படைப்புகளை நான் முழுமையாகப் படிக்கவில்லை. விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சில கதைகளை மட்டுமே படித்திருக்கிறேன். அவர் நல்ல கதை சொல்லி. அவர் திசை திரும்பாது சிறுகதை, நாவல்களில் மட்டும் இயங்கியிருந்தால் ஒரு சிறந்த படைப்பாளியாகப் பார்த்திருக்க முடியும்.

அவருடைய கட்டுரைகள், பத்திகள் சில, வேவ்வேறு புனைபெயர்களில் எழுதியிருப்பதாக பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். இலக்கியச் சந்திப்புகளில் அவர் வாசித்த கட்டுரைகள் முக்கியமானவை எனச் சொல்லப்படுகிறது. எல்லாவற்றையும் ஒருசேரப் படித்தால்தான் படைப்புகள் மீதான என்கருத்தைச் சொல்ல முடியும்.

நிற்க, கலைச்செல்வன் புலம்பெயர் இலக்கியத்தத்தில் இயங்கிய முக்கியமான ஆளுமை என்பதில் ஐயமில்லை. அவரது ஆளுமை படைப்பில் இருந்ததைக் காட்டிலும் செயற்பாடுகளில் அதிகம் இருந்திருக்கிறது. ஐரோப்பிய இலக்கியச் சந்திப்பு, சிற்றிதழ்கள் (பள்ளம், எக்ஸில், உயிர்நிழல்) மற்றும் புகலிடச்சினிமா என மூன்றிலும் இயங்கியிருக்கிறார். இந்த மூன்றும் ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

அவரது மரணத்தின் போது இருந்த உணர்வெழுச்சியைப் பார்த்தபோது அடுத்த ஓரிரு ஆண்டுகள் அவரது நண்பர்களால் அவர் படைப்புகள் ஆவணப்படுத்தப் பட்டிருக்கும் என்றே நம்பினேன். ஒரு "டாக்குமென்ரி" எடுக்கப்போவதாக கூடச் சொன்னார்கள்.

அவருடன் வாழ்விலும் இலக்கியத்திலும் இணைந்து செயற்பட்ட லஷ்மியிடமும் ஓரிரு தடவை கேட்டேன். ஐந்தாம் ஆண்டு நினைவாக அவரது படைப்புகளை கொண்டுவர இருப்பதாகச் சொன்னார், அவர் கையில் அனைத்துப் படைப்புகளும் சேகரிப்பில் இருக்கிறதென்பதை அறிவேன். அவர் இன்றுவரை வெளியிடாமல் இருப்பதன் காரணம் புரியவில்லை.

கலைச்செல்வனோடு நீண்டகாலம் இலக்கியத்தில் இயங்கிய சுசிந்திரனிடம் கேட்டேன். அவர் அதைப் பெற்றுத் தந்திருந்தால் கூட இதுவரையில் ஆவணப்படுத்தப் பட்டிருக்கும் இன்றுவரை நடக்கவில்லை. இப்போ பத்தாவது ஆண்டும் வந்துவிட்டது. கலைச்செல்வனோடு இறுதி நேரத்தில் இணைந்து செயற்பட்டவர்கள் வேறுவேறு திசையில் நிற்கின்றனர்.

எனக்கு நம்பிக்கை போயிற்று. என் ஆயுள் கேள்விக்குறியானபோது இனியும் தாமதிப்பதில் அர்த்தமில்லை எனத் தோன்றியது. கலைச்செல்வன் என் சகோதரன். அவ் வகையில் அதைசெய்வதற்கான உரித்து எனக்கும் உண்டு. முழுமையாக ஆவணப்படுத்துதல் எனக்குச் சாத்தியமில்லை என்பது தெரிந்தபோதும் கிடைத்ததையாவது ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என நினைக்கின்றேன். அவையாவது மிஞ்சட்டும். அதில் தவறில்லை.

இந்த இடத்திலும் நான் வேண்டுவதெல்லாம் கலைச்செல்வனின் படைப்புகள், அது தொடர்பான தகவல்கள் அல்லது அதை வைத்திருப்பவர்களிடம் இருந்து பெற்றுத் தந்து உதவுங்கள் என்பதே. அது உங்களோடு வாழ்ந்த நண்பனுக்குச் செய்கின்ற கௌரவமாக இருக்கும்.

■ நீங்கள், கலைச்செல்வன் இருவருக்கும் இலக்கியத்தில் தடம் பதிக்க எந்தச் சூழல் காரணமாகியது ?

மனநிறந்து பேசுவதாயின் இதில் சொல்வதற்கு நிறைய விடயங்கள் உண்டு, என் பதினைந்தாவது வயதில் எழுபதாம் ஆண்டுத் தேர்தல் வந்தது அப்போது தந்தை.

பின்னாளில் என் தெரிவிலுள்ள புத்தகங்கள் தான் கலைச்செல்வனுக்கும் கிடைத்தன, இவைதான் இருவரினதும் வாசிப்பாக இருந்தது எங்களுக்குச் சரியான தெரிவைத் தர யாரும் இருக்கவில்லை. நாங்கள் கற்ற யூனியன் கல்லூரியிலும் அஃதே நிலை.

எழுபத்திரண்டில் முல்லைமணி எழுதிய 'பண்டாரகவன்னியன்' நாடகத்தை இயக்கி மேடையேற்றினேன் அதில் நான் பண்டார வன்னியனாகவும் அவன் தம்பி கைலாசவன்னியனாக கலைச்செல்வனும் நடித்திருந்தோம் சங்கத்தின் செயற்பாடுகளுடாக எங்களை நன்கு வளர்த்துக் கொண்டோம். பட்டிமன்றத்தில் நான் ஒருபக்கம் தலைமை வகித்தால் அவர் மறுபக்கத்தின் தலைவனாக இருப்பார், இல்ல விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடக்கும். அங்கும் அது போலவே.

இருந்தும், உறவுகளில் பாதிப்பிருக்கவில்லை. இருவரும் ஒரு சைக்கிளில் திரிவோம் ஒரு கட்டத்திற்கு பிற்பாடு எங்கள் இருவர்க்கிடையிலும் ஒருவித போட்டி மனோபாவம் துளிர்விடத் தொடங்கியது, “கொம்பு சீவி” விடுவதற்கும் பலர் இருந்தார்கள், அதுதானே இயல்பு. இதனால் சிலசமயங்களில் முரண்பாடுகள் ஏற்படத் தொடங்கியது.

கலைச்செல்வன் 1984ல் பாரீஸ் வந்து சேர்ந்தார். அவரது நண்பர்கள், செயற்பாடுகள், வாசிப்பு, இலக்கிய முயற்சிகள் எல்லாமே அவரைப் புதிய திசைக்கு மாற்றியது, நான் போருக்குள் உழன்று கொண்டிருந்தேன்.

ஆரம்பத்தில் எனக்குப் புலம்பெயரும் எண்ணமிருக்கவில்லை. இந்தியராணுவ வருகைக்கு பின் யுத்தம் முடிவுறும் என நம்பியிருந்தேன். நான் 1992ல் கனடா வந்தேன்.

இந்தப் பின்புலத்தில்தான் முன்பு கூறியது போல நான் ஜெயபாலனின் கவிதைத்தொகுப்பைப் படித்தேன். எழுதத் தொடங்கினேன். அதற்குப் பின்பும் ஓரிரு ஆண்டுகள் கழிந்த பின்பே தேர்த்தெடுக்கப்பட்ட திசையில் என் தேடல் தொடங்கியது சிறிது சிறிதாக கவிதைக்குள் ஆட்பட்டேன். நான் 'ழ்கரம் தொடங்கி பிற்பாடு கலைச்செல்வன் தன் நண்பர்களுடன் இணைந்து 'எக்ஸில்' தொடங்கவும் இத்தகைய சூழலே காரணம் என்பது என் மனசறிந்த உண்மை. “எக்ஸில்” பின் 'உயிர்நிழலில்' இரண்டிலும் எனக்கு எந்த உருத்தும் இருக்கவில்லை. முன்பு சேரன் கூறியது போல எந்த மனநிறைவையும் அது தரவில்லை. படிப்படியாக நான் செய்துவந்த பங்களிப்பும் நின்றுபோனது.

இரண்டாயிரமாம் ஆண்டு நான் கலைச்செல்வனை நேரில் பார்த்தபோது பிரமித்து நின்றேன். அவனது தோற்றமும் ஆளுமையும் என் அப்பாவை நினைவூட்டியது. மகிழ்ந்தேன். இளமைகாலத்தில் இருக்கும் உறவும் நெருக்கமும் அவரவர்கள் குடும்பங்களானபின் இருப்பதில்லை. நாங்களும் விதிவிலக்கல்ல. திடீரென நிகழ்ந்த அவனது மரணம் என்னைக் கதிகலங்க வைத்தது.

இப்போ பத்து வருடங்கள் கழிந்து விட்டன, அவன்

செல்வா. வீ, பொன்னம்பலம் இருவரும் காங்கேசன்துறைத் தொகுதியில் போட்டியிட்டனர். அப்போது தான் அப்பா என்னை முதன்முதலாகத் தேர்தல் கூட்டத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார், அவர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆதரவாளராக இருந்தார், இதற்குப் பின்தான் அவரைப் பற்றியும் அவர் மலேசிய விடுதலை அமைப்பில் போராளியாக இருந்த இளமைக்காலம் தொடர்பாகவும் அறியமுடிந்தது, அவரது வாழ்வும் கொள்கையும் எனக்குள் ஒருவித எழுச்சியைத் தந்தது, அவர் என்னை 'இதுவே உன் திசை'யென இடதுசாரித்துவ சிந்தனையின் பால் திருப்பிவிட்டதாக உணர்ந்தேன் எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் அப்பா விசுவமடுவில் இருந்தார். அங்கிருந்த அவர் நண்பர்களில் பலர் கம்யூனிஸ்ட்கட்சியின் சண்முகதாசனின் பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள்.

அவர்களின் உரையாடல்களோடு சேர்ந்தே வளர்ந்தேன். அப்பா இறந்ததன் பிற்பாடு அவர்கள் தொடர்பு இல்லாமல் போனது. எழுபதில் நடந்த தேர்தலோடு மூடப்பட்டிருந்த “வருத்தலைவிளான் வாலிபர் சங்கம்” என்ற அமைப்பை என் வயதொத்தவர்களோடு இணைந்து பொறுப்பேற்று இயங்கத் தொடங்கியதிலிருந்து என் பொதுவாழ்வு ஆரம்பமானது, அக்காலத்தில்தான் என் வாசிப்புப் பழக்கமும் தொடங்கியது, எனது சிறியதாயார் வீட்டில் ஒரு தகர்ப்பெட்டி (றங்குப்பெட்டி) நிறைய புத்தகங்கள் இருந்தன. அத்தனையும் கல்கி, கலைமகள் போன்றவற்றிலிருந்து சேகரித்து “பைன்ட்” செய்யப்பட்ட சரித்திர சமூக நாவல்கள்.

கல்கி, அகிலன், சாண்டில்யன், லஷ்மி எனத் தொடர்ந்து பின் மு.வரதராசன் அப்பால், காண்டேகர் வரை நீண்டது. கலைச்செல்வன் என்னிலும் ஐந்து வருடங்கள் இளையவன்

இருந்திருந்தால் இருவரும் இன்னமும் வளர்ந்திருப்போம். இருந்தும் ஏதோவகையில் நாங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் அடுத்தவர்களுக்கு இடைஞ்சல் இல்லாமல் சமூகத்துக்குப் பணியாற்றியிருக்கிறோம் என்பதே சிறப்பு.

■ **உங்களின் தந்தையார் மலேசிய விடுதலை அமைப்பில் செயற்பட்டதாகக் கூறினீர்கள் கொஞ்சம் விளக்கமாக சொல்லமுடியுமா?**

அவர் தன் தந்தையாருடன் குடும்பமாகச் சிறுவயதில் மலேசியா சென்றிருந்தார். போய், சிலநாட்களிலேயே தாயாரும் தமக்கையும் ஊர் திரும்பி விட்டார்கள். சில ஆண்டுகளில் அண்ணன் ஒரு விபத்திலே இறந்துவிட்டார். இச்சூழலில் வாகன ஓட்டியாக இருந்த இவர் ஜப்பான் ராணுவத்தின் அட்டூழியங்களைச் சந்திக்க நேரிடுகிறது.

இந்த அகத்தூண்டலில் மலேசியக் கம்யூனிஸ்ட்சியில் இணைந்தார். இவரைப் பொலீஸ் தேடத் தொடங்குகிறது. நெருக்கடியான ஒருநிலையில் தப்பிக் காட்டுக்குள் நுழைந்து கட்சியின் ஆயுதப் போராளியாகிறார். அங்கு கப்டன் தரத்தில் இயங்கியதாக அறிந்தேன். பின்னாளில் கட்சியில் உள்ள தலைவர்கள் அவரைக் கப்டன் என அழைப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன்.

இரண்டாம் உலக மகாயுத்தம் முடிவுக்கு வரும்காலத்தில் கட்சி கலைக்கப்பட்டு பிரிட்டிஷ் இராணுவத்திடம் இருந்து தப்பித்து பர்மா ஊடாகத் தரைமார்க்கமாக தமிழ்நாடு வருகிறார். அங்கு கைதுசெய்யப்பட்டுச் சிறைசெல்ல நேர்கிறது. அச்சூழலில் என். எம். பெரேரா, டாக்டர். விக்கிரமசிங்கா ஆகியோருடனான நட்பு ஏற்படுகிறது. விடுதலையாகி இலங்கை வந்தபோது டாக்டர் விக்கிரமசிங்கா அவர்களே இவரை எதிர்கொள்கின்றார்.

ஊரில் யாருடனும் தொடர்பற்ற நிலையில் கொழும்பில் தங்கிவிட்டார் அப்போது கட்சியின் 'அத்த' என்ற பத்திரிகையில் இரண்டாண்டுகள் கடைநிலை ஊழியனாக வேலை செய்கிறார். இரண்டாண்டுகளின் பின் இளவாலையில் ஒரு கருத்தரங்கில் உரையாற்றும்போது அவர் மைத்துனர் அவரை அடையாளங்கண்டுகொள்கிறார். அவர் தமக்கையார் குடும்பம் வறுமைநிலையில் வாழும் நிலைகண்டு பின் ஊரிலேயே தங்கிக் கட்சி வேலைகளில் ஈடுபடுகிறார்.

ஐம்பதில் பொன். சுந்தையா தேர்தலில் நின்ற போது தினமும் சைக்கிளில் இளவாலையில் இருந்து தேர்தல் பணிக்காக பருத்தித்துறை செல்வார்களாம். போகும்போது அக்காலத்தில் இளைஞனாக கம்யூனிஸ்ட்கட்சியில் செயற்பட்ட பிறைசூடி (றயாகரனின் தந்தை) யையும் அழைத்துச் செல்வாராம். இவர்களுடனான நட்பின் தொடர்ச்சியாக பிறைசூடியின் அக்காவான என் அம்மாவைத் திருமணஞ் செய்தார்.

எங்கள் ஊர் ஒரு வித்தியாசமான ஊர். யாழ்ப்பாண மனோபாவத்துக்கு எடுத்துக்காட்டுச் சொல்ல வேண்டுமாயின் எங்கள் ஊரைக் குறிப்பிடலாம். அப்பா பல தொழில்கள் செய்தும் உருப்பட முடியவில்லை. திருமணமாகி ஆறேழு ஆண்டுகள் தான் ஊரில் இருந்திருப்பார். ஒத்துவரவில்லை.

1958க் கலவரத்தைத் தொடர்ந்து 'தருமபுரம்' கிராமம்

உருவானது. அப்போ அப்பகுதிக்கான 'டீ.ஆர்.ஓ' வாக முருகேசுபிள்ளை இருந்தார். இக் கிராம உருவாக்கத்தில் இணைந்து செயற்பட்டார். எழுபதாம் ஆண்டுவரை அக்கிராமத்திலேயே வாழ்ந்தார்.

நான் அவரது வாழ்வை நேரடியாகப் பார்த்தவன். மாக்கிஸம், கம்யூனிசத்தைக் கரைத்துக் குடித்த தங்களை கம்யூனிஸ்ட்கள் எனச் சொல்லும் பல பண்டிதர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். இரவிரவாக வாதாடுவார்கள். அவர்கள் வாழ்வு அதற்கு நேர் மறையாக இருக்கும். கொள்கைகளில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தால் மட்டும் போதாது அது செயலிலும் இருக்கவேண்டும்.

அந்தக்கொள்கைகளில் நம்பிக்கையும் செயலும் இணைய வாழ்ந்தவர் மிகச்சிலரே. இதில் என் தந்தையும் ஒருவர். அவர் பற்றிய நீண்ட பதிவொன்றை விரைவில் எழுதுவேன்

■ **உங்களது ஆரம்பமே ஒரு இடதுசாரித்துவம். இதன் பின்னணியில் உங்களின் செயற்பாடுகள் பற்றி?**

அம்மா ஒரு மூன்று வருடங்கள் வரையிற்தான் தருமபுரத்தில் வாழ்ந்தார். அவருக்கு அப்பாவின் வாழ்வியலும் அச்சூழலும் ஒத்துவரவில்லை. ஊர் திரும்பிவிட்டார். அம்மாவுக்கும் அப்பாவிருமான வாழ்வியல் போராட்டமே அப்பா கட்சிப் பணிகளில் இருந்து விடுபடக் காரணமாக அமைந்தது என நம்புகிறேன்.

நாங்கள் அம்மாவுடன் அவர் ஊரிலேயே வாழ்ந்தோம். 1973ல் அப்பா காலமானதன் பிற்பாடு வறுமை அசுரத்தனமாகத் தாக்கியது. அதனோடு போராட்டவே எழுது காலம் போது மாயிருந்தது.

ஊரில் எல்லாவிதத் தாக்குதல்களையும் புறக்கணிப்புகளையும் வடுக்களையும் சுமக்க வேண்டியவர்களாக இருந்தோம். அம்மா ஒரு சண்டைக்கொழியைப் போல எங்களைத் தன் இறகுக்குள் வைத்துப் பராமரித்தார்.

1975இல் நடைபெற்ற தேர்தலில் நான் வி.பொன்னம்பலத்தின் வீட்டில் தங்கியிருந்து தேர்தல் பணியாற்றினேன். 1977 ல் அவர் கரணமடித்தார். பின் போரட்டம் தொடங்கியது. சிலகாலம் 'டொலர் பாம்' குடியேற்றத்தில் தொண்டனாயிருந்தேன். அப்போது இயக்கத்தின் பின் பலத்துடன் அகதிகள் புனர்வாழ்வுக் கழகத்தின் கீழ் இயங்கியது. அம்மா அறிந்து கொண்டார். என்னைத் திரும்பப் போகவில்லை. நானும் அவர் சொல்லை மீறமுடியாதவனாக இருந்தேன். சிலகாலம் புளொட் அமைப்பில் அரசியல் பணி செய்தேன். நாடகங்கள், கவிதை நிகழ்வை இயங்கினேன். இப்படியே கழிந்ததன்றி பெரிதாக எதுவும் சாதிக்கவில்லை என மனசாட்சிக்கு விரோதமின்றி அக் கொள்கைகளுடன் வாழ்ந்திருக்கிறேன் என்பதில் திருப்தி.

■ **சிறுகதைகள் மற்றும் பத்தி எழுத்துகள் போன்ற இன்னொரு தளத்திலும் இயங்கி வருகிறீர்கள். கவிதை -சிறுகதை -பத்தி எழுத்துகளின் வாசகர் தளங்கள் எப்படி இருக்கின்றன ?**

கவிதை விடுத்து மற்றைய தளங்களில் இயங்குகிறேன் என ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதிருக்கிறது. இதுவரையில் ஐந்து சிறுகதைகள் (கல்வெட்டு, மனுஷி, போகுமிடமெலாம், ஆண்டபரம்பரைகள், பழி) மட்டுமே எழுதியிருக்கிறேன். பத்து வரையிலான பத்திகள் நினைவு அல்லது அனுபவப் பகிர்வாக எழுதியிருக்கின்றேன் அவை அளவில் சற்றுப் பெரியவை. பத்திகள் என்று குறிப்பிடலாமா என்பதும் தெரியவில்லை.

என்னோடு எழுதப் புறப்பட்டவர்கள் பலர் வெள்ளாடுகள் போல கவிதை, கட்டுரை குறும்படம் சினிமா, நாடகம் என அங்கொன்றும், இங்கொன்றாமாக ஒவ்வொரு கடி கடித்துவிட்டு எதையும் உருப்படியாகச் செய்யாது விடுவது விசனத்தைத் தந்தது.

அதனால் நான் கவிதையோடு நிற்பது என முடிவுசெய்தே இயங்கத் தொடங்கினேன். எனக்கான நேரமும் வாழ்வியல் சூழலும் அதற்கே போதுமானதாக இருந்தது, பின்னாளில் கவிதை என்பது வாழ்வுச் சிக்கலிலிருந்து என்னை மீட்டுக் கொள்வதற்கான கருவியாகவும் பயன்பட்டது. நான் மனச்சிதைவுக்கு உள்ளாகும் போதெல்லாம் என்னை கவிதையில் இறக்கிவைத்துவிட்டு நிம்மதியாக தூங்கவோ மறுவேலை பார்க்கவோ உதவிற்று. அண்மைக்காலக் கவிதைகளில் அதை அவதானிக்க முடியும். இப்போது சற்று நேரங்கிடைக்கிறது உடல்நிலை கைகொடுக்குமிடத்து உரைநடை இலக்கியங்களில் கூடுதல் கவனங் கொள்ள எண்ணியிருக்கிறேன்.

நிற்க, இன்று கவிதைகளைப் பொறுத்த வரையில் அதன் வாசகர் தளம் குறுகி வருவதாக உணர்கிறேன். வருடத்தில் 500 தொகுப்புகளுக்கு மேல் கவிதை என்ற தலைப்பில் வருகின்றன. இதில் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய தொகுப்புகளே தேறும். ஒரு தொகுப்பில் ஐம்பது பிரதிகள் விற்பனையாகுவதே அரிது. கவிதை எழுதுபவர்கள் வாங்கினால் கூட 500 பிரதிகள் விற்பனையாகவேண்டும் அதனால் இன்று வாசகர் கவனம் உரைநடை இலக்கியம் மீதே திரும்பியிருக்கிறது. வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் கூட உரைநடை இலக்கியத்துக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனர். அஃது செழுமை பெற்று வருகிறது. தற்போது ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர்கள் சிறுகதை மற்றும் பத்தி இலக்கியங்களில் கவனம் செலுத்தி வருகின்றனர். நாவல் இலக்கியத்தில் நாம் மிகப் பின்தங்கியே நிற்கிறோம்.

■ **நீங்கள் ஒரு நாடக கலைஞராகவும் இருந்திருக்கிறீர்கள். நாடகம் மக்களை நேரடியாகச் சந்திக்கும் ஒரு சிறப்பான கலைவடிவம். எப்படி உங்களின் அரங்கு சார் நிகழ்வுகள் ஆரம்பமாகின. இன்று நாடகத்துறையில் உங்களின் செயற்பாடுகளைப் பற்றி?**

சிறுவயதிலிருந்தே நாடகத்தின் மீது பெருவிருப்பிருந்தது. இன்றும் நான் 'நாடகன்' என்று சொல்வதில் பெருமைப்படுகிறேன். நான் அருணோதயாக் கல்லூரியில் எட்டாம் வகுப்பு படிக்கும் காலத்திலேயே பாடசாலை நாடகங்களில் நடிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன்.

'இரு துருவங்கள்' என்ற நாடகத்திலேயே முதலில் மேடையேறினேன். ஆசிரியர் சிவபாதசுந்தரம் அதைப் பாடசாலைகளுக்கிடையேயான நாடகப் போட்டிக்கு தயாரித்தார். பின் யூனியன் கல்லூரியிலும் ஓரிரு நாடகங்களில்

நடித்திருக்கிறேன்.

நான் முதலில் நெறியாள்கை செய்து நடித்த நாடகம் 'பண்டாரகவன்னியன்' இதன் பிரதி முல்லைமணி அவர்களால் எழுதப்பட்டது. வீரகேசரி பிரசுரமாக வெளிவந்தது. இதில் தொடர்பறாமல் 7 காட்சிகளாகச்சுருக்கி பிரதி தயாரித்தேன். இதுவே நான் சுயமாக முதன்முதலில் இயங்கிய இலக்கிய முயற்சி எனலாம்.

நெறியாள்கை செய்தபோது நல்ல அனுபவம் கிடைத்தது. இரண்டு, மூன்று இடங்களில் மேடையேற்றினோம். அக்காலத்தில் மாலை மறுமலர்ச்சி கழகம் நாடகப் போட்டிகளில் பங்குபெறும் அமைப்பு. அவர்களின் நாடகங்களில் இடைநிரப்பு பாத்திரமாக பலதடவைகள் நடித்திருக்கிறேன்.

1981ல் என நினைவு, யாழ்ப்பாணத்தில் நாடக அரங்கக் கல்லூரியின் நாடகங்கள் சில தொடர்ச்சியாக வீரசிங்கமண்டபத்தில் மேடையேறியது. அஃதே நாடகம் மீதான புதிய தரிசனத்தை தந்தது. 1987ல் நாடக அரங்கக் கல்லூரியும் யாழ் பல்கலைக்கழகமும் இணைந்து ஆறுமாத நாடகப் பட்டறையை நாடாத்தினர். அதில் பயிற்சி பெற்றேன். அந்த அனுபவத்தோடு புலம் பெயர்ந்த பிற்பாடு 1995 இல் தாரன்றொவில் நிகழ்ந்த இலக்கியச் சந்திப்புக்காக மஹாகவியின் 'புதியதொரு வீடு' நாடகத்தை நெறியாள்கை செய்து மேடையேற்றினேன். அண்மையில் கூட சக்கரவர்த்தி, செழியன் போன்றவர்களின் நாடகங்களில் முக்கியமான பாத்திரங்களில் நடிக்காக பங்குபற்றி இருக்கிறேன்

■ **ஈழத்தமிழினத்துக்கு, ஈழத்துக்கு வெளியில் அரசியல் ரீதியான ஒரு அடையாளம் கிடைத்த தேசம் கனடா. கனடாவில் தமிழ் இலக்கிய அடையாளம் எப்படி இருக்கிறது ?**

ஈழத்தமிழர்கள் பெருவாரியாக ஒருநாட்டின் குறிப்பிட்ட ஒரு மாநிலத்தில் வாழுகிறார்கள் என்றால் கனடா என்பதில் எந்த ஐயுறவும் இல்லை. முன்பின்னான ஐந்து லட்சம் தமிழ்மக்கள் தாரன்றோவில் மட்டும் வாழ்வதாக சொல்கிறார்கள்.

பெருவாரியான மக்கள் கனடாவை நோக்கிப் படையெடுத்ததன் காரணம் இரண்டு. ஒன்று, குறைந்தது நான்கைந்து வருடங்களில் குடியுரிமை பெற்று குடும்பத்தினரை அழைத்துக்கொள்வது இலகு. இரண்டாவது, ஆங்கிலம் பேசும் நாடு, இதில் முதலாவதின் அதாவது குடியுரிமை பெறுவதன் பொருள் இனி நாங்கள் தாயகம் திரும்பப்போவதில்லை என்பதாகும். இரண்டாவதன் விளைவு ஆங்கிலமே நாம் பேசக் கௌரவமான மொழி.

இவற்றை நாங்கள் மறுத்தாலுங்கூட இதுவே எங்கள் ஆழ்மனதில் ஆழப்பதிந்த விடயம். இது என் அவதானம்.

இன்று கனேடியப் பாராளுமன்றத்தில் ஒரு ஈழத்தமிழ் உறுப்பினர் இருக்கிறார், பலர் அடுத்த தேர்தலில் போட்டியிட இருக்கிறார்கள். மொழியைத் தவிர மீதி எல்லா விடயங்களிலும் தமிழர்கள் கடும் முன்னேற்றம் கண்டுள்ளனர்.

இதுவரை நாளும் தமிழை முதன்மொழி வடிவில் கற்பிக்க முயற்சி செய்து தோல்வி கண்ட நம் தமிழ் அபிமானிகள் இப்போ இரண்டாவது மொழி வடிவில் தமிழைக் கற்பிக்கும் வழிமுறைகளைத் தேடுகின்றனர். அதிலும் தூய தமிழைக் கற்பிப்பதா அல்லது நடைமுறைத் தமிழைக் கற்பிப்பதா என்பதில் பெரும்வாதங்களை பத்திரிகைகளில் காண்கிறோம். இவையெல்லாம் அவரவர் சுய பண்டிதத் தனத்தின் வெளிப்பாடாகவே இருக்கிறது, மேற்கட்டு வர்க்கம் ஆங்கிலத்தையே பேசுகிறது. அதேவேளை நம் அரசியல்வாதிகள் போல மேடைகளில் தமிழ், தமிழ் எனக் கொக்கரிக்கின்றனர்.

சாதாரணமானவர்களின் பிள்ளைகள் வீட்டிலாவது தமிழைப் பேசினால் போதும் என்ற நிலையில் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் கனேடியத் தமிழரிடம் எதிர்காலத்தில் 'தமிழ் இலக்கியம்' பற்றிய கேள்வி என்னளவில் கேள்விக்குறியே. இதுவரை நாளும் இலங்கையிலிருந்து தொடர்ச்சியாக அகதி அந்தஸ்துக் கோரி அல்லது குடியரிமை பெற்று வந்தவண்ணமிருந்தனர். கடந்த ஓரிரு ஆண்டுகளில் அருகிவிட்டது. இல்லை என்று சொல்லலாம். ஒரு உதாரணத்திற்குச் சொல்வதானால் எண்பதுகளில் வந்த காலம் செல்வத்திலிருந்து அண்மைக்காலம் வரை வந்தவர்களிடம் மட்டுமே தமிழ் இலக்கிய அடையாளம் தங்கியிருக்கிறது.

இப்போ வாராவாரம் நூல் வெளியீடுகள் இடம் பெறுகின்றன. விருதுகள் இலக்கியப் பரிசில்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. இதில் தரம், தரமல்ல என்ற வேறுபாட்டுக்கு இடமில்லை. விரலுக்கு ஏற்ற வீக்கம் போல எல்லாத் தரமும் இருக்கிறது.

இப்போ அண்மைக் காலங்களில் இந்த இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் ஆங்கில மயப்பட்டு வருவதையும் காணமுடிகிறது. விழாக்கள் ஆங்கிலத்தில் நடத்தப்படுவதையும் அங்கு வரும் தமிழர்கள் நடை உடைபாவனைகள் ஆங்கில மயப்படுவதையும் அவதானிக்கிறேன் சுருங்கச் சொல்வதானால் விரும்பியோ விரும்பாமலோ பேரக்குழந்தைகளுக்காக எங்கள் படைப்புகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வைக்கவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

■ கனடாவில் வாழும் ஏனைய சமூகங்களோடு தமிழினம் எவ்வாறானதொரு போக்கினைக் கடைப்பிடிக்கிறது?

நான் அண்மையில் பாரீஸ் வந்தபோது லாச்சப்பலில் உள்ள ஒரு தமிழ் சிற்றுண்டிச்சாலைக்கு சென்றேன் அங்கு இருந்த வாடிக்கையாளரில் பாதிக்குமேல் வேற்றினத்தினர். தொரன்ரோவில் மூலைக்கு மூலை 'டேக்அவுட்' உண்டு. இருந்து சிற்றுண்டி அல்லது இருந்து உணவு உண்ணும் 'ரெஸ்ரோரன்ட்' அரிது. இருப்பதிலும் அனேகம் இந்தியத் தமிழ் உணவகங்கள்.

உண்மையில் கனடா ஒருபல்கலாசார நாடாக இருந்தால் இங்குதான் பல்லினப் பரிமாற்றம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அண்மைக்காலங்களில் திருமணம் போன்ற சடங்குகளில் உணவு மற்றும் உடைகளில் இந்திய வடமாநிலக் கலாசாரங்களை பின்பற்றுவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது

ஆண்கள்(மாப்பிளை) பஞ்சாபியர் போல உடை அணிதல் பெண்கள் 'மெகந்தி' அணிதல் எனப் பல சடங்குகளில்

மாற்றம் வருவதைக் காணமுடிகிறது. இவை காலாசாரப் பரிமாற்றமா என்று கேட்டால் இல்லை என்பது என்கருத்து, குறிப்பாக எம்மவர்களுக்கு எங்கள் உணவு, உடை, கலாசாரம் என்பவற்றின் மீது மதிப்பின்மை இருப்பதாக உணர்கிறேன்.

இரண்டாவது, திருமணம் போன்ற சடங்குகளின் இடைத்தரகர்களாக இருப்பவர்கள் மண்டபம் மற்றும் திருமண நிகழ்ச்சி ஒருங்கிணைப்பாளர்களாக இருக்கிறார்கள் இவர்கள் வியாபாரிகள். இவர்களின் வியாபாரப் போட்டிகாரணமாக இதுபோன்ற விடயங்கள் திணிக்கப்படுகின்றன.

வருடத்தில் இரண்டு மூன்று திருமணக் காட்சிச்சாலை (Wedding Show) நிகழ்வுகள் தமிழர்களால் நிகழ்த்தப்படுகிறது. இங்கு வடஇந்திய உடையலங்கார நிகழ்ச்சிகளே அதிகம். விற்பனைச்சாலைகளும் அத்தகையதே.

இவற்றை விட்டால் மற்றைய நிகழ்ச்சிகள் சடங்குகள் இலக்கியம் போன்றவற்றில் வேறு சமூகத்தினர் வந்து கலந்து கொள்வதோ அல்லது அவர்கள் நிகழ்வுகளில் நாங்கள் கலந்து கொள்வதோ அரிது. பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் கலாசார பரிவர்த்தனை உள்ள சிலநிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறுகின்றன.

■ ஈழத்தமிழ் இனத்தின் அடையாளம் இன்று என்னவாக இருக்கிறது?

தெரியவில்லை.

அடையாளம் தேடித் தொடங்கிய போராட்டமானது இத்தகைய கேள்வி எழும்வண்ணம் முடிவடைந்தது எங்கள் துரப்பாக்கியமே. புலம்பெயர்ந்த மக்களின் அடையாளமானது ஆற்றில் வீழ்ந்த உப்பு மூடைக்கு நிகரானது. சிலசமயம் பொதிசெய்யப்பட்ட சாக்குமட்டும் மீந்திருக்கலாம்.

ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் அது எங்களின் மண்.. சிறு மழை போதும் நாங்கள் துளிர்க்க. இதுவே வரலாறு. இலங்கை வரலாற்றில் பன்நெடுங்காலமாக எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் கண்டே வாழ்ந்து வந்திருக்கிறோம். விரைவில் அடையாளம் இழந்து அழிந்துவிடுவோம் என நம்பவில்லை.

■ 'முதுவேனில் பதிகம்' தொகுப்பில் இருக்கும் 'தோற்கடிக்கப்பட்ட நிலம், முள்ளிவாய்க்கால், நெத்தலி ஆறு' போன்ற பல கவிதைகள் ஈழத்தின் வலிகளைப் பேசுகின்றன. ஈழப் போராட்டம் பற்றிய புரிதல் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழ் இளையவர்களிடம் எப்படி இருக்கிறது ?

இதற்கு எவ்வகையில் பதில் சொல்வேன்? குறிப்பாக 1972ம் ஆண்டில் தொடங்கிய தரப்படுத்தலில் இருந்து இன்றுவரை இந்த யுத்தத்தை அவதானித்து வருபவன். நாங்கள் எல்லோருமே ஒருகாலத்தில் ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் பங்காளர்களாக இருந்தவர்கள்தான்.

ஒரு கட்டத்திற்குப் பிறகு ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் சாத்தியமில்லை என்று தோன்றியது அல்லது ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் தோற்கடிக்கப்பட்டது என்று கொள்ளலாம்.

■ திருமாவளவன்

பெரியவர் சிலர் ஓட்டியிருந்தாலும் இளந்தலை முறையினர் ஏமாறத் தயார் இல்லை அண்மையில் ஹரி ஆனந்தசங்கரியை பலமாக எதிர்த்த உலகத்தமிழர் அமைப்பால் மக்களை சிறிதும் ஒன்றுதிரட்ட முடியவில்லை. இளைஞர்களின் முழுச் சிந்தனையும் கனேடிய நீரோட்டத்தில் அரசியலின் பால் திரும்பியிருக்கிறது. இவ்வருடம் 25 பேர்வரையில் கனேடிய அரசியல் தேர்தல் களத்தில் இறங்கத் தயாராகிவிட்டார்கள். சிலசமயங்களில் வாக்குக்காக ஈழ அனுதாபிகள் போல் நடக்கிறார்கள். அவ்வளவே.

■ யாழ் தேவி யாழ்ப்பாணம் சென்றுவிட்டது. நீங்கள் “கொட்டைப்பாக்கு குருவி” போன்ற என் கிராமம் இன்னும் முள்வேலிக்குள் தான் இருக்கிறது என எழுதி இருக்கிறீர்கள்?.

உண்மையில் என் கிராமம் முள்வேலிக்குள்தான் சிறைப்பட்டுக்கிடக்கிறது. அது பலாலிப் பெருமுகாமின் நச்சுவேர்களுக்குள் சிக்குண்டு கிடக்கிறது. இன்று யாழ்நகரம் சென்ற யாழ்தேவி சில மாதங்களில் காங்கேசன்துறையை சென்றடையலாம் சிலவருடங்களின்பின் பலாலிப் பெருமுகாம் தன் நச்சுவேர்களை தன்னுள் இழுத்து சுருங்கிக்கொள்ளலாம். அதனால் என்கிராமம் மீளப்பொலிவு பெற்றுவிடும் எனக்கருத முடியாது. ஊர் என்பது வெறும் நிலப்பரப்பல்ல. அது அங்கு வாழ்ந்த மக்களையும் சேர்த்தது.

என் ஊரின் தொண்ணூறு விழுக்காடு மக்கள் வெளிநாடுகளில் வாழ்கின்றனர். மீதிப் பத்து விழுக்காடு மக்களும் வெவ்வேறு ஊர்களில் சொந்த வீடுவாங்கி குடியேறி இப்போ இரண்டு தசாப்தங்களாகிவிட்டன. அவர்கள் கூட இனி ஊர் மீளப்போவதில்லை.

என் ஊர் என்பது இனிக் கனவுதான். இதில் என் ஊர் என்பது ஒரு அடையாளம் தான்.

■ முள்ளிவாய்க்கால் பேரவலத்தை மறந்துகொண்டிருக்கிறோம். ஈழத்தமிழர்களின் வரலாறு சரியான முறையில் பதிவு செய்யப்படவில்லையே? அடுத்த தலைமுறைக்கு எதைக் கையளிக்கப் போகிறோம்?

வரலாற்றைச் சரியான வகையில் பதிவுசெய்யும் கடமை புலத்தில் உள்ளவர்களுக்கே உண்டு. ஆனால் அது நிகழும் போலத் தெரியவில்லை. இத்தனை அவலங்களுக்கும் இவ்வளவு துயரங்களுக்கும் காரணம் என்ன? ஏன் இவ்வளவு உயிர்களைப் பலிகொடுத்தோம்? ஏன் ஊருலகில் எந்த நாடும் கேட்காதிருந்தார்கள்? நாங்கள் எங்கே தவறுசெய்தோம் என்பதைத் திரும்பிப் பார்ப்பதற்குக்கூட எமக்கு அவகாசம் கொடுக்கவில்லை.

ஹிட்லர், சுபாஸ்சந்திரபோஸ் வரிசையில் பிரபாகரனின் மரணத்தையும் கேள்விக் குறியாக்கிவிட்டு மீண்டும் பழி தீர்க்கும் அரசியல். பழையபடி மேடைபோட்டு வீரவசனம் பேசி வாக்குக் கறப்பதிலேயே முனைப்பாயிருக்கிறோம்.

இதில் யார் பதிவு செய்வது?

அதற்குபின் நிகழ்ந்தது இரண்டு அதிகாரங்களுக்கிடையேயான போர் என்பது என் கருத்தாயிருந்தது.

மக்களை மிரட்டியே யுத்தத்தின்பால் இணைத்துக்கொண்டது. அது பலவிதங்களிலும் மக்களை அடிபணியவைத்தது. மேலும் இந்த யுத்தமானது பெருவாரியான மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரின் புலம்பெயரும் அவாவினை அல்லது மேல்நாட்டுக் கனவினைப் பூர்த்திசெய்தது.

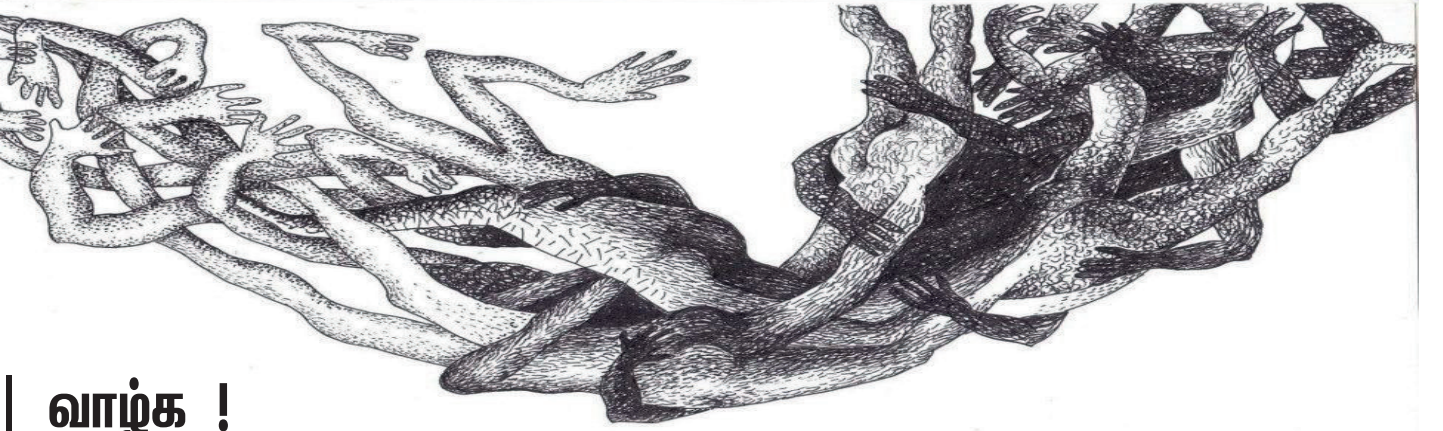
யாரோ போராட்டத்தைத் தொடங்கினார்கள் வேறு யாரோ யுத்த முடிவில் மாண்டார்கள். எப்படி இந்த யுத்தம் தொடங்கியது என்பதை அவர்கள் அறியார் இது அதிகாரங்களுக்கிடையேயான யுத்தமாக மாறிய காலத்திருந்து இந்த யுத்தத்தை பலமாகக் கண்டித்து வந்திருக்கிறேன். பாரபட்சமில்லாமல் இருபக்க அந்திகளையும் சுட்டி வந்தேன் என்றோ ஒருநாளில் இந்தமுடிவு தான் எமக்கு கிட்டும் என்பதை என் மனக்குருவி எச்சரித்துக் கொண்டே இருந்தது.

என் கவிதைகள் பக்க சார்பின்றி இருந்தும் கூட தமிழினத்தின் துரோகியாகவே சித்தரிக்கப்பட்டேன் குறிப்பாக என் கோபமெல்லாம் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் மீதே இருந்தது பலர் பிரமுகர்களாகவும் பலர் பணம் பண்ணுபவர்களாகவும் இருந்தனர்.

அவர்கள் யுத்தத்தின் பெயரால் பலமில்லியன் டாலர்களை மக்களிடமிருந்து கொள்ளையிட்டனர். பல வர்த்தக ஸ்தாபனங்களில் முதலீடு செய்து சுகபோக வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர் வாழ்கின்றனர்.

இவர்களுக்கு யுத்தம் தேவையாக இருந்தது. அவர்கள் எண்ணியிருந்தால் யுத்தத்தின் போக்கை மாற்றியிருக்கலாம். இவர்களின் குறி பணத்தின் மீதே இருந்ததால் இளைஞர்களிடத்து ஈழப்போராட்டம் அல்லது ஈழம் குறித்த சரியான புரிதலை ஏற்படுத்தத் தவறிவிட்டனர்.

யுத்தத்தின் பின்னான புகலிட நிலையானது மாறியிருக்கிறது. இன்று பல இளந்தலைமுறையினர் இதை அறிவர். மழைவிட்டபின் மரங்களின் கீழ் சொட்டும் நீர்போல

வாழ்க !

ஓவியம் | எஸ்.பி.புஸ்பகாந்தன்

பிரபாகரன் வாழ்க பிடல் கஸ்ட்ரோ வாழ்க! ரோகண விஜே வீர வாழ்க! சீமான் வாழ்க! சே குவேரா வாழ்க! உருத்திரகுமாரன் வாழ்க! லெனின் வாழ்க! நிரஞ்சினி வாழ்க!

பரிஸில பஸ்டில் கோட்டையிருந்த இடத்திலிருந்துதான் எப்பயும் மேதின ஊர்வலம் தொடங்குறது. எத்தின நாட்டுச் சனங்கள், எத்தின கட்சிகள், எத்தினை கொடிகள், எத்தினையெத்தினை கோசங்கள். குர்டிஸ்காரர், பலஸ்தின்காரர், கொங்கோகாரர், மெக்சிகோகாரர், திபேத்தகாரர், தமிழர், சிங்களவர் எண்டு எத்தினை முகங்கள். இடைக்கிட அடிதடியும் வாறதுதான். பொலிலோடும் வாறது, எங்கிட ஆக்களுக்குள்ளயும் வாறது.

நான் இருவது வரியமா ஒவ்வொரு மேதின ஊர்வலத்துக்கும் வாறது. ஒரு வரியமும் தப்பினதில்லை. பத்துரோன் லேசில லீவு தரமாட்டான். அண்டைக்கு வேலை செய்தா டபுள் சம்பளம் வேற. ஆனால் நான் வாறதுதான். சனங்களோட சேர்ந்து மார்ச் செய்யிறதும் கோசம் போடுறதும் ஒரு சந்தோசம். நிரஞ்சினியும் நானும் கன ஊர்வலங்களில ஆளையாள் பார்த்துக்கொண்டு மார்ச் பண்ணிப் போயிருக்கிறம்.

தமிழ் ஆக்களுக்குள்ள முந்தி எல்.ரீ.ரீ.ஈ. மட்டும்தான் ஊர்வலம் நடத்துறது. பத்தாயிரம் பதினைஞ் சாயிரம் சனங்கள் வரும். சிவப்பு, மஞ்சள் கொடியளை உயர்த்திப் பிடிச்சுக்கொண்டு தேனிசை செல்லப்பாவின்ர பாட்டுகளையும் போட்டுக்கொண்டு தலைவற்ற படத்தையும் பிடிச்சுக்கொண்டு எல்லாரும் மார்ச் பண்ணிப் போகயிக்க தன்னால ஒரு உசார் வரும் எனக்கு.

இந்த வருசம் தமிழாக்கள் அஞ்சாறு பிரிவா மேதின ஊர்வலம் செய்யினம். நான் எல்லாற்ற ஊர்வலத்துக்கேயும் போய் ரெண்டு கோசம் போட்டுட்டுத்தான் வருவன். எனக்கு அவையள் இவையளெண்டு கிடையாது. ஆர் எங்கிட சனத்தோட நிக்கினமோ நான் அவையளோட.

ஷோபாசக்தி

இந்தமுறை தமிழாக்களுக்கு இடையில் புதுசா ஒரு குழுவும் ஊர்வலம் நடத்திச்சு. கையில கோசம் எழுதின மட்டையளோட ஒரு முப்பது பேர் இருப்பினம். நான் அவையளோடையும் கொ-

"அதுக்கும் பிறகு நிரஞ்சினிக்குக் காவல் போட்டிச்சினம். கொலேஜ் வாசலில தாய்க்காரி காரோட காவல் நிண்டா"

ஞ்சநேரம் மார்ச் பண்ணிக்கொண்டு போனன். இஞ்சால புலிப் பொடியளினர் ஊர்வலத்தில் கன இளம்பொடியள் எண்டால் இவையிட குறாப்பில் எல்லாம் கிழடு கடடையள்தான். கொஞ்சம் சந்தேகத்தோடதான் என்னைப் பார்த்தினம். என்னைப் பார்க்கிற எல்லாரும் கொஞ்சம் சந்தேகமாத்தான் என்னைப் பார்க்கிறவை. எதையும் ஒளிவு மறைவில்லாமல் கதைச்சுப் பேசினா எங்கிட ஆக்களுக்கு உடன சந்தேகம் வந்திரும். ஏதோ கதைவிட்டுக் கதை புடுங்கப்போறன் எண்டு நினைச்சுக்கொள்ளுதுகள்.

இவை ஆக்கள் அவ்வளவு உசார் காணாது. கோசம் எழுதின மட்டையெண்டா தலைக்கு மேலயெல்லோ தூக்கிப்பிடிச்சுக்கொண்டு உசாரா மார்ச் செய்ய வேணும். இவையள் என்னண்டால் கமக்கட்டுக்க வைக்குறதும் கீழ் பிடிக்கிறதும் இடக்கிட சாட்டுக்கு மேல பிடிக்கிறதும் மட்டையள சுருக்குக் குடை மாதிரித்தான் பாவிக்கினம்.

அப்ப நான் அவையிட்ட "அண்ணை எனக்குமொரு மட்டைதாங்கோ கையில வைச்சிருக்க" எண்டு கேட்டன். அப்பயும் அவையளுக்குக் கொஞ்சம் அம்மிச்சம்தான். "ஜனநாயகம் வாழ்க" எண்டு எழுதியிருந்த மட்டையொண்ட தந்தினம். வேறெதும் மட்டை இல்லையோ எண்டு கேட்டன். அவையள் திரும்பயும் என்னை சந்தேகத்தோட பார்த்தினம். "இல்ல அண்ணையவை இராணுவத்தை வெளியேற்று, ராஜபக்சவை விசாரணை செய், சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரி" எண்டு எழுதின மட்டையள் ஒண்டும் இல்லையோ எண்டு கேட்டன்.

அதுக்கு அவையள் "நீங்கள் சொன்ன விசயமெல்லாம் 'ஜனநாயகம் வாழ்க' எண்டதுக்குள்ள அடங்குதுதானே" எண்டு சொல்லிச்சினம். அவையள் சொல்லுறது சரிதான். நாங்கள் எதுக்கு மற்றவனை ஒழிய அழியவேண்டு சொல்லவேணும். நல்ல விசயத்தை வாழ்க எண்டுவும். அதுக்குள்ள கெட்டதுகள் ஒழிக எண்டதும் அடங்குதுதானே. எங்களுக்கு எதுக்கு வெஞ் சொல்! நல்லதை மட்டும் சொல்லுவமே. ஜனநாயகம் வாழ்க! அங்க புலிப்பொடியளினர் ஊர்வலத்தில் பறையடிக்கிற சத்தம் இஞ்ச கேக்குது.

எனக்குப் பன்றெண்டு பதின்முண்டு வயசிருக்கையிக்க எங்கிட ஊரில ஒரு ஊர்வலம் நடந்துது. அதுவும் பறைமோளம் அடிச்சுக்கொண்டுதான் நடந்துது. என்ர அண்ணன்மார் நாலுபேரும்தான் முன்னுக்கு நிண்டு மோளமடிச்சவை. எங்கிட ஏரியாச் சனங்கள் முழுக்க ஊர்வலமாப் பறையடிச்சுக்கொண்டு போய் வங்களாவடிச் சந்தியில போட்டு பறைமோளங்களைக் கோடாலியால கொத்தி பன்னாடையள மேல போட்டு எரிச்சம். இனிச் செத்தவீடுகளுக்கு பறையடிக்கிறதில்லை எண்டு முடிவெடுத்தம்.

பிந்தி, எங்களுக்கு நித்திய பஞ்சமும் பட்டினியும்தான். குடிமை வேல பார்க்கப் போகமாட்டம் எண்டு சொன்னதால வெள்ளாமாக்கள் தங்கிட தோட்டத்துக்குள்ள வேலைக்குக் கால் வைக்கக்கூடாது எண்டு சொல்லிப் போட்டினம். என்ர மாமா சின்னவனுக்கு வங்களாவடிச் சந்தியில வைச்ச

வெள்ளாமாக்கள் கையையும் வெட்டிப்போட்டாங்கள். கயிட்டத்தைப் பொறுக்க ஏலாமல் திரும்பயும் மோளம் அடிக்கத்தான் போகவேண்டியிருந்துது. ஆனால் என்ர அண்ணன்மார் குடிமை செய்யப் போகயில்லை. முதலில ஆசையண்ணன்தான் வட்டிக்கு காச வேண்டிக்கொண்டு சலுதிக்குப் போனவன். அதுக்குப் பிறகுதான் நாங்கள் கொஞ்சம் நிமிர்ந்துது. ஆசையண்ணனைத் தொட்டுப் பெரியண்ணனும் சீனியண்ணனும் சலுதிக்குப் போனவை. வெள்ளாமாக்களுக்கு எங்கிட குடும்பத்தில் புண்ணில புளிபத்தின கோவம். அவையள் எங்கள் 'சலுதிப் பறையர்' எண்டுதான் சொல்லுறவை.

நான் யவ்வா சென்றல் கொலிஜில படிச்சுக்கொண்டிருந்த காலம் நாட்டுப் பிரச்சினை முளாசி எரிஞ்ச காலம். பள்ளிக்கூடம் ஒழுங்கா நடக்காது. இடைக்கிட கோட்டையிலிருந்து ஷெல்லும் பள்ளிக்கூடத்துக்க வந்து விழும். ஒரு நாளைக்கு ஒரு இயக்கம் ஊர்வலம் நடத்தும். அரசாங்கத்தோட பேச்சுவார்த்தை கேட்டு ஒரு இயக்கம் ஊர்வலம் நடத்தினா பேச்சுவார்த்தை வேண்டாமெண்டு ஒரு இயக்கம் ஊர்வலம் நடத்தும். கம்பல் பொடியனக் கடத்திப் போட்டாங்களெண்டு ஒரு இயக்கம் ஊர்வலம் நடத்தினா மற்ற இயக்கம் நாங்கள் கடத்தயில்ல எண்டு ஊர்வலம் நடத்தும். நான் எல்லா ஊர்வலத்துக்கும் போவன். சுருத்து வேறுபாடுகள் இண்டைக்கிருக்கும் நாளைக்குப் போகும். ஆனால் சனங்களோட சேர்ந்து கையைப் பிடிச்சுக்கொண்டு நடக்கயிக்க ஒரு பலம்.

பலாலி இந்தியன் அமைதிப்படை ஆமிக் காம்புக்கு முன்னுக்கு நாங்கள் நடத்தின ஊர்வலம்தான் மறக்க ஏலாத ஊர்வலம். மருதனாமடச் சந்தியிலிருந்துதான் ஊர்வலம் தொடங்கினது. ஒரு இருவதாயிரம் முப்பதாயிரம் சனமிருக்கும். நாங்கள் யவ்வா சென்றல் கொலிஜ் பொடியள்தான் முன்வரிசை. நான் ஒரு கோசத்தை நானா இயற்றிக் கத்தினன்.

"நேருவின் பேரன் தமிழனுக்கு எதிரி" என்னோட நிண்ட பொடியளும் சேர்ந்து கத்த ஊர்வலம் அதிர்ந்துது. இயக்கம்தான் ஊர்வலத்தை ஒழுங்குபடுத்தி நடத்தினது. அப்ப பிரசாத் அண்ணைதான் அரசியல் பொறுப்பாளர். அவர் எங்களுக்குப் பக்கத்தில் வந்து பார்த்துப்போட்டு என்ர கையைப் பிடிச்ச இழுத்துக்கொண்டுபோய் ஒரு வேனுக்கு மேல ஏத்திப்போட்டு கையில மைக்கத் தந்திற்று முதுகில தட்டினார். நான் வெள்ளைச் சேட்டும் வெள்ளை லோங்கம் போட்டுக்கொண்டு வேனில நிண்டு மைக்கில கோசம் போட்ட படம் ஈழநாடு பேப்பரில வந்துது.

நான் மைக்கில உரத்துக் கத்தினன்: "ஆயிரம் உண்டிங்கு சாதி எனில், அன்னியர் வந்து புகல் என்ன நீதி"

நான் கோசம் போட்டுக்கொண்டுருக்கயிக்க இந்தியன் ஆமி, அவனொரு மைக்கில எதிர் கோசமெண்டு போட்டான். அஞ்ச நிமிசத்தில் எல்லாரும் இஞ்சையிருந்து கலைஞ்ச போகாட்டி சுடுவம் எண்டாங்கள். நாங்கள் இஞ்ச நிண்டு கோசம் போட்டுக்கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் ரவுனுக்குள்ள இந்தியன் ஆமிக்கும் இயக்கத்துக்கும் சண்டை துவங்கிற்று. எல்லாரும் கலைஞ்ச ஓடினம். நான் ரவுனுக்க வாறன் ரவுனுக்குள்ளால ஷெல் அறம்புறமாப் பறக்குது. இந்தியன் ஆமியோ? ஷெல் அடிக்கிறாங்களோ எண்டு சனங்கள் கன்னத்தில கைவைச்ச ஷொக்காகி நிண்டுக்கொண்டிருக்க

"ஒருநாள் நிரஞ்சினி காணாமல்போனாள், என்னட்காம்புக்கு வந்திற்று போனவள் வீட்டோய்ச் சேரவில்லை"

ஷொக்கத் தெளியச் செய்யுறமாதிரி நாலு பக்கத்தாலும் பொம்பரால் கொண்டு வந்து கொட்டினாங்கள். எனக்கு மைக் தந்த பிரசாத் அண்ணையும் பிறகு சண்டையில வீரச்சாவாகிப் போனார். அதுக்கும் ஒரு ஊர்வலம் வைச்சனாங்கள்.

நான் வெளிநாட்டுக்கு வந்த ஒரு மாசத்திலேயே சனங்கனையும் ஊர்வலத்தையும் தேடிக் கண்டுபிடிச்சுப் போயிட்டன். நான் இஞ்ச பிரான்சுக்கு வாறதுக்கு முந்தி ஜெர்மனிக்குத்தான் வந்தனான். பிரான்போர்ட்டில் ஸ்டட் அடிச்சு விட்டவங்கள். அந்த முறை பிரான்போர்ட்டில் எல்.ரி.ரி.ஈ. பெரியவொரு மேதின ஊர்வலத்தை நடத்திச்சினம். இஞ்ச ஊர்வலம் நடக்குது, கொழும்பில தாக்குதல் வெற்றி எண்டு செய்தி வருகுது. ஊர்வலத்தில் அப்பிட்யொரு உற்சாகம். கோஷம் அதிருது. தலைவற்ற படத்தை முன்னால் உயர்த்திப் பிடிச்சபடி ஊர்வலம் மார்ச் பண்ணுது.

ஊர்வலத்தினர் முன்வரிசையில் பரதநாட்டியம், கோலாட்டம், சிலம்பாட்டம், பொய்க்கால் குதிரையாட்டம், பறை எல்லாம் போகுது. நான் முன்னுக்குப் போய் பறை அடிக்கிற பொடியனுக்குப் பக்கத்தில் நிண்டன். அந்தப் பொடியன் கறுத்தக் களிசானும் கறுத்தச் சேட்டும் போட்டு தலையில் சிவப்புநிறத் துண்டு கட்டியிருந்தான். அவனுக்குப் பறையைச் சரியாப் பிடிக்கவே தெரியேல்ல. டமார் டொமொலெண்டு கொல்லன் பட்டறையில் இரும்படிச்ச மாதிரி அடிக்கிறான். பறை அழுகுது. ஆனால் பொடியன் கண்ணும் மூக்கும் மட்டும் பல பாவங்கள் காட்டுது. எங்கேயோ அரையுங் குறையுமாப் பழகியிருக்கிறான். "எங்க பழகினது" என்று கேட்டன். "நாங்கள் டுசிடோர்ப் கேணல் கிட்டு கலைக் குழு" எண்டான்.

"அண்ண இத தாண்ணே" என்று கேட்டன். அவனுக்கெண்டால் தர விருப்பமில்லப் போலதான் கிடந்தது. என்னைப் பார்த்துக் கண்ணை ஆட்டி ஆட்டி இடுப்பையும் ஆட்டிக்கொண்டு பேந்தும் பறையை அடிச்சான். பறை அழுகுது. எனக்குக் கொதிதான் வந்துது. "விடண்ணை உத" என்று ஒத்திப் பறிக்குமாப்போலதான் பறையை அவனட்டயிருந்து வேண்டினன்.

வைத்தி அப்பு சொல்லித் தந்த தாளம் நெஞ்சிலயிருந்து அப்பிட்யே கைக்குள்ள இறங்கிச்சுது.

தன்னங் தரணங் அறுவது

தன்னங் தரணங் அறுவது

டுண் டுண் டுண் டுண்..

தரணங் தரணங் அறுவது..

பறைச் சத்தம் கிண் கிண்ணெண்டு ஊர்வலத்துக்குள்ள பரவிச்சுது. அப்பிட்யே ஊர்வலம் முழுக்க என்னைத்தான் திரும்பிப் பார்த்துது. என்னை அப்பிட்யே ஒரு திறந்த வேனில் ஏத்திவிட்டிச்சினம். வேன் போய்க்கொண்டிருக்கு. பறை அதிருது. முழு டொச்சாரச் சனங்களினர் பார்வையும் எனக்கு மேலதான். நான் கணக்குப் பார்த்து நிப்பாட்டுற இடத்தில் ஊர்வலத்தினர் கோசம் வானத்தப் பிரிக்குது "வீ வோன்ட் தமிழீழம்"

அடுத்த கிழமை மூண்டு அய்ரோப்பா தமிழ்ப் பேப்பருகளினர் முதல்பக்கத்திலநான் வேனிலநிண்டு பறையடிச்சுக்கொண்டிருக்க என்னைச் சுத்திப் பொடியன் டான்ஸ் ஆடிக்கொண்டிருக்கிற படம் வந்துது.

நான் பறையடிச்சுக்கொண்டு நிக்கயிக்கதான் கோலாட்டக் குழுவில மஞ்சள் பாவாடையும் சிவப்புத் தாவணியும் கட்டிக்கொண்டு ஆடிக்கொண்டிருந்த நிரஞ்சினியை முதல் முதலாய்ப் பார்த்தன்.

எனக்கு அப்ப இருவத்திமூண்டு வயசு. நிரஞ்சினிக்கு பதினேழு வயசு. நிரஞ்சினி நல்ல கறுப்பி. நெடுநெடுவெண்டு உயரம். சரியான மெல்லிசு. முன்பல்லு ரெண்டு எப்பன் மிதப்பு. அவளினர் மூக்கில கிடந்த மூக்குத்தி அவளினர் கறுப்பு முகத்தில் நட்சத்திரம் மாதிரி மினுங்கிச்சுது.

பிறகு கன ஊர்வலங்கள், கலை விழாக்கள், மாவீரர் நாள் எண்டு நான் நிரஞ்சினியைப் பார்த்தன். தேப்பன், தாய், தம்பியோட வருவான். அவள்தான் முதல் என்ர ரெலிபோன் நம்பர் கேட்டவள். எல்லாம் கைச் சிக்னல்தான். ஒரு துண்டுப் பேப்பரில எழுதி ஆரும் பார்க்காத நேரம் அவளினர் மடியில போட்டன். அப்ப 'செல்' போன் இல்லாத காலங்கள். அவள்தான் நானிருந்த காம்புக்கு போன் அடிப்பான்.

நாங்கள் காதலிச்சம். மணித்தியாலக் கணக்காப் போன் கதைச்சம். அவளுக்கு ஒரு நாளைக்கு கூட என்னைப் பார்க்காம இருக்க ஏலாது. அவள் படிச்ச கொலேஜுக்கு நான் போவன். அங்கயிருந்த புல்வெளியில இருந்துகொண்டு நேரம் போறது தெரியாமக் கதைப்பம். ஒருநாள் நிரஞ்சினி என்னை அவளினர் வெள்ளைக்கார சிநேகிதப் பெட்டையினர் ரூமுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனாள். சிநேகிதக்காரப் பெட்டை எங்கள் ரெண்டு பேரையும் தனிய ரூமில விட்டிட்டு வெளியில போயிற்றான். அண்டைக்கு நானும் நிரஞ்சினியும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் புத்தியாலயும் சரீரத்தாலயும் அறிஞ்சுகொண்டம். நிரஞ்சினி அடுத்த மேதின ஊர்வலத்துக்கு முதலே செத்துப்போனாள். அவள் செத்துக்குப் பிறகு எனக்கு ஜெர்மனியில் இருக்க விருப்பமில்லாமல்தான் நான் பிரான்சுக்கு வந்தனான்.

நிரஞ்சினி பன்ரெண்டு வயசில ஜெர்மனிக்கு வந்தவள். தேப்பனுக்குப் பெயர் தவபாலன். வடமராச்சி ஆக்கள். பிரான்போர்ட்டில் தமிழ்ப்பட வீடியோ கசற்றுக்கள், தமிழ் புத்தகம் பேப்பர்கள், உடுபுடவைகள் விக்கிற கடை வைச்சிருந்தவர். அந்தக் கடைக்குப் பேரே 'நிரஞ்சினி தமிழ்க் கடை' தான். நிரஞ்சினியினர் தாயும் அந்தக் கடையில் நிக்கிறவ. நிரஞ்சினிக்கு அப்ப பத்து வயசில ஒரு தம்பியிருந்தவன்.

நிரஞ்சினி கொஞ்சம் துணிஞ்சு பெட்டை. எனக்கோ விசாவே கிடைக்கயில்ல. வேலையுமில்ல. அவள்தான் எனக்கு தைரியம் சொல்லுவாள். இடக்கிடை, நான் வேணாமெண்டு சொன்னாலும் காசும் தருவான். நான் பாடுற பாட்டுக்களெண்டால் அவளுக்கு உசிர். போன் அடிச்சுப் போட்டு பாடுங்கோ பாடுங்கோ எண்டு கேப்பான். வைத்தி அப்புவினர பாட்டொண்டிருக்கு:

கஞ்சி குடி மறந்தேன்

காலத்தைத் தான் மறந்தேன்

வெற்றிலைத் தீன் மறந்தேன் - இந்த

வெள்ளாம் பொடிச்சியால்

பொட்டிட்ட நெற்றிக்கும் உன்

பூவண்ணச் சட்டைக்கும்

கட்டுண்டு நின்று

கலங்குதடி என் மனது.

ரெலிபோன் பில்லாலதான் எங்கிட காதல் பிடிப்பட்டது. தேப்பனும் தாயும் கடையிலயிருக்க வீட்டிலயிருந்து நிரஞ்சினி என்னோட போன் கதைச்சுக்கொண்டேயிருப்பாள். போன் பில்லப் பார்த்திட்டுத் தேப்பன் கேட்க நிரஞ்சினி ஒண்டையும் ஒளியாமல் இன்ன இன்ன மாதிரி நான் அவரைத்தான் கலியாணம் கட்டப்போறன் என்று சொல்லிப்போட்டாள்.

தேப்பன் தன்ர கூட்டாளிமார் ரெண்டு பேரையும் கூட்டிக்கொண்டு என்னைத் தேடிக்க காம்புக்கு வந்திற்றார். என்ன விசயம் என்று விசாரிச்சார். நானும் நிரஞ்சினிய லவ் பண்ணிறதாச் சொன்னன். சடாரெண்டு என்ற காதைப் பொத்தி அடிச்சார். ஸ்ரோங்கான அடிதான். அப்பிடயே தலை ஒருக்காச் சுத்தி வந்துது. இன்னொரு அடி அடிச்சிருந்தேரெண்டால் செத்துப்போயிருப்பன். நான் திருப்பி அடிக்கயில்ல. என்னயிருந்தாலும் நிரஞ்சினியினர் தேப்பன்லலே. காதல் வாழ்க!

அதுக்குப் பிறகு நிரஞ்சினிக்குக் காவல் போட்டிச்சினம். கொலேஜ் வாசலில் தாய்க்காரி காரோட காவல் நிண்டா. வீட்டிலயிருந்த ரெலிபோனும் கட். தமிழ்ப்பட கசெற விக்கிற முதலாளியல்லே, தமிழ்ப் படத்தில வாற எல்லா வேலையும் செய்தார். தன்ர மானம் போயிருமெண்டு கண்ணீர் விட்டு அழுது நிரஞ்சினியினர் காலில் விழுந்து கும்பிட்டிருக்கிறார். நிரஞ்சினி அவையளுக்கு என்னவாவது பிராக்குக் காட்டிப்போட்டு உச்சிக்கொண்டு என்னட்ட வருவாள். கலியாணத்தைக் கட்டலாமெண்டால் அவளுக்கு வயசும் காணாது, எனக்கு விசாவுமில்லை. நாங்கள் வேற நாட்டுக்கு ஓடிப் போயிரலாம் என்று நிரஞ்சினி சொன்னாள். அவள் துணிஞ்சு கட்டை.

நான்தான் அதெல்லாம் வேணாமெண்டன். நீர் உறுதியா நிலிலும் அப்பா, அம்மாவின்ர மனம் மாறுமெண்டன். அப்பா ஓமெண்டாலும் அம்மா ஒருக்காலும் ஒம்படமாட்டா எண்ட நிரஞ்சினி என்னைக் கட்டிப் பிடிச்சுக்கொண்டு அழுதாள். அவளுக்கு தகப்பனும் தாயுமாச் சேர்ந்து பெட்டால் அடிச்சதாம். அவளின்ர முதுகில் அடிப்பட்டுக் கண்டிப் போய்கிடந்த இடத்தைக் காட்டினாள்.

ஒருநாள் நிரஞ்சினி காணாமல்போனாள், என்னட்ட காம்புக்கு வந்திற்று போனவள் வீட்ட போய்ச் சேரயில்லை. விடியப்புறம் நாலு மணிக்கு தேப்பன் என்னைத் தேடி வந்தார். என்ற கையப் பிடிச்சு அழுதுகொண்டு "தம்பி நாங்கள் உமக்கே அவவைச் செய்து வைக்கிறம் என்ற பிள்ளையைக் கண்ணில காட்டும்" என்று குளறினார். நிரஞ்சினியை நான்தான் கடைசியாச் சந்திச்ச ஆள் எண்டதால என்னைப் பொலிஸ்காரரும் விசாரிச்சினம்.

நிரஞ்சினியை ஆளுக்கொரு பக்கமாத் தேடினம். மூண்டாம் நாள் நான் மனம் கேளாமல் நிரஞ்சினியினர் வீட்ட கூடப் போனன். போய் கோலிங் பெல் அடிக்கக் சுதவைத் திறந்திச்சினம். அந்த வீடு முழுக்கச் சனங்கள். "இவன்தான் ஆள்" என்று அப்பா அந்தச் சனங்களுக்குச் சொல்ல, நிரஞ்சினியினர் அம்மா ஓடிவந்து என்ற முகத்தில காறித் துப்பினா. நான் நிரஞ்சினிக்காகப் பேசாமல் அசையாமல் நிண்டன்.

முகத்தைக் கூடத் துடைக்கையில்ல. நிரஞ்சினியினர் அம்மா எங்கயிருந்தோ ஒரு தும்புத்தடியை எடுத்துக் கொண்டுவந்து என்ற தலையில ஓங்கி அடிச்சா. தும்புத்தடி முறிஞ்சுபோச்சுது. நான் அவவிட்ட "எனக்கு நிரஞ்சினியினர் படம் ஒண்டு வேணும்" என்று சொன்னன்.

ஆறு நாளைக்குப் பிறகு பிராங்போர்ட்டிலயிருந்து நாப்பது கிலோமீற்றர் துலையிலயிருந்த பெரிய காட்டுக்குள்ள நிரஞ்சினியினர் எலும்புத்துண்டுகளையும் சாம்பலையும் பொலிஸ்காரர் கண்டுபிடிச்சாங்கள். அந்த நேரம் ஜெர்மனியில் நியோ நாளி குழுக்கள் பெரிய அநியாயங்கள் செய்துகொண்டிருந்தாங்கள். அந்த நேரம்தான் ஒரு வியட்நாம் குடும்பத்த வீட்டோட சேர்த்து நாளிகள் கொழுத்திருந்தவங்கள்.

நிரஞ்சினியோட கூடப் படிச்சுக்கொண்டிருந்த ஸ்ருடண்ட்ஸ்தான் இந்தப் பிரச்சினையை தீவிரமாக கையில் எடுத்தாங்கள். நியோ நாளிகள் கூடுற கோப்பிக் கடையொண்டு அடிச்சு நொருக்கப்பட்டது.

தமிழ் ரேடியோக்கள், தமிழ் பேப்பர்கள் எல்லாம் நாளிகளைக் கடுமையாக் கண்டிச்சு எழுதிச்சினம். நாளிகளுக்கு எதிரா பிராங்போர்ட்டே கலங்குறமாதிரி தமிழ் அமைப்புகள் ஒரு ஊர்வலத்தை ஒழுங்கு செய்திச்சினம். ரெண்டாயிரம் சனங்களிருக்கும். நிரஞ்சினியினர் அயலட்ட வெள்ளைக்காரர் சனங்களும் ஊர்வலத்துக்கு வந்திருந்தவை. நான் ஊர்வலத்துக்கு முன்னால மார்ச் பண்ணிக்கொண்டு போனன். இனவெறிக்கு எதிராக் கோசம் போட்டுக்கொண்டு ஊர்வலம் போச்சுது. எனக்குப் பின்னால நிரஞ்சினியினர் குடும்பம் கையில் நிரஞ்சினியினர் படங்களை வைச்சுக்கொண்டு நடந்து வந்துது.

கடைசியில், நிரஞ்சினியைக் கொலை செய்தது ஆர் எண்டதைப் பொலிஸ் கண்டுபிடிச்சுது. நிரஞ்சினியினர் உடம்ப காட்டுக்குள்ள வைச்சு எரிக்கேக்க சைவ சமயக் கிரியைகளைச் செய்து சைவ முறைப்படிதான் எரிச்சிருக்கிறாங்கள். அதை வைச்சதான் குற்றவாளியள கண்டுபிடிச்சாங்கள்.

நிரஞ்சினியினர் கொலைக் கேஸில் நான்தான் முக்கியமான சாட்சி. கன ஜெர்மனிப் பேப்பர்கள் இந்தக் கொலை பற்றி எழுதிச்சினம். ஆனால், மகள் சாதி மாறிக் காதலிச்சதால தேப்பனும் தாயும் அடிச்சதால படாத இடத்தில் பட்டு மகள் செத்துப்போக தகப்பனும் தாயுமா மகளின்ர உடம்பைக் கொண்டுபோய் காட்டுக்குள்ள போட்டு எரிச்சதெண்டு ஒரு தமிழ்ப் பேப்பரும் நியூஸ் எழுதவுமில்ல, ஒரு தமிழ் ரேடியோ செய்தி சொல்லயுமில்ல. கன தமிழ்ச் சனம் நாளிகள்தான் நிரஞ்சினியை எரிச்சதா இப்பயும் நினைச்சுக்கொண்டிருப்பினம்.

ஆனால் உண்மையில் அந்தப் பேப்பருகளையும் ரேடியோவையும் குறைசொல்லுறதால என்ன வரப்போகுது. அதைப் பற்றிக் கதைச்சு ஆருக்கு என்ன லாபம். ஆரையும் அழிய ஒழிய எண்டு முனியிறதால நிரஞ்சினிதான் சாம்பலிலயிருந்து உயிர்த்து வரப்போறானா?

ஒண்டு மட்டும் சொல்லலாம்... ஜனநாயகம் வாழ்க!
இதுக்குள்ள நாளிப் பிரச்சினை, அகதிப் பிரச்சினை, தலைமுறைப் பிரச்சினை, இனப் பிரச்சினை, சாதிப் பிரச்சினை எல்லாம் அடங்குதுதானே.

| மச்சான்

| உண்மைச் சம்பவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இத்தாலிய இயக்குனர் உபர்ட்டோ பசோலினி இயக்கிய சிங்களத் திரைப்படம் மச்சான்

ஜெர்மனியின் Bavaria நகரில் நடைபெறும் 2004 ஆம் ஆண்டுக்கான Hand Ball Tournamentல் ஜெர்மனியும் இலங்கையும் மோதிக் கொள்ளும் போட்டி ஆரம்பமாகிறது. முற்றிலும் வித்தியாசமான போட்டி அது. இலங்கை அணி புதிதாகத் திகைத்து நின்று வேடிக்கை மட்டும் பார்த்துகொண்டிருக்க, ஜெர்மனி விளையாடி வென்றுவிடுகிறது. ஏதோ சந்தேகம் தோன்ற, ஜெர்மன் போட்டி அமைப்பாளர்கள், இலங்கை ஒலிம்பிக் கமிட்டியிடம் விசாரிக்கிறார்கள். கமிட்டியின் பதில், 'இலங்கையில் Hand Ball மட்டும் என்ற ஒன்றே கிடையாது. தவிர, Hand Ball விளையாட்டுக்கென்று ஒரு கழகம் கூட நம்நாட்டில் கிடையாது'.

இந்த உண்மைச் சம்பவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இத்தாலிய இயக்குனர் உபர்ட்டோ பசோலினி இயக்கிய சிங்களத் திரைப்படம் 'மச்சான்'

அதிகாலைப்பொழுது. ஆளரவமற்ற கொழும்பு நகரப்பகுதி. மனோஜ், ஸ்டான்லி போஸ்டர் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அருகில் கட்சி அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கும் இன்னொரு நண்பன் விஜித். அவன்மூலம் கிடைத்த பகுதிநேர வேலை அது. மனோஜ் நட்சத்திர ஹோட்டல் ஒன்றில் பரிசாரகனாக வேலை பார்க்கிறான். அவனை நம்பியிருக்கும் குடும்பம், படிக்கும் தம்பிகள், தங்கைகளுக்காக மேலதிகமாக இந்த வேலை. ஸ்டான்லி வீதியில் தோடம்பழம் விற்பது தொடக்கம் கிடைத்த வேலைகளையெல்லாம் செய்கிறான். கணவனைப் பிரிந்து பிள்ளைகளுடன் வந்திருக்கும் அக்கா, வயதான இரு பாட்டிகள், பள்ளிக்குப் போகாமல் சொல்பேச்சுக் கேட்காமல் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் சின்ன வயதுத்தம்பி என்று ஏராளம் பிரச்சினைகளுடன் வாழ்பவன். மேலதிகமாகப் படகில் வெளிநாடு செல்வதற்காக அக்காவின் கணவர் சுரேஷிடம் பணம்பெற்று முகவரிடம் மூன்று லட்சம் கொடுத்துவிட்டு அவருக்கு ஒளித்துத் திரிகிறான்.

காலை ஜெர்மன் தூதரகத்திற்கு செல்வதுபற்றிப் பேசுகிறார்கள். வேலைக்காக ஜெர்மனி செல்வதற்கு விண்ணப்பித்திருக்கிறார்கள் மனோஜ், ஸ்டான்லி. விஜித்திற்கு அந்த யோசனையில் உடன்பாடில்லை. அது சாத்தியமில்லை என்கிறான். 'வெளிநாட்டவருக்கு நம் நாட்டிலிருந்து மருத்துவர்கள், தாதிகள்தான் வேண்டும். எங்களைப் போன்றவர்களல்ல' என்கிறான். மனோஜ் சொல்கிறான், 'நல்ல நாடு, நல்ல மக்கள். வேலை வாய்ப்புகள் அதிகம். நல்ல நிலைமைக்கு வந்துவிடலாம்' என்கிறான்.

| உமாஜி

'என்ன இருந்தாலும் நாங்கள் அங்கே இண்டாம்தரப் பிரஜைகள்தானே?' - விஜித்.

ஸ்டான்லி தன் அழகான பழைய ரீ ஷர்ட், காற்சட்டையைக்காட்டி, 'பார் இங்க மட்டும் நாங்கள் என்ன முதல் தரப் பிரஜைகளாகவா வாழ்கிறோம்?' நண்பர்கள் மூவரும் சிரித்துக் கொள்கிறார்கள்.

ஜெர்மன் தூதரகத்தில் மனோஜும் ஸ்டான்லியும் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். ஸ்டான்லியின் சட்டைப்பையிலிருந்து பேனா மை கசிந்து, இதற்காகவே அவன் வாங்கியிருந்த புதுச் சட்டையில் ஊறியிருப்பதைக் கவனிக்கிறார்கள். அதேநேரம் அவர்கள் பெயர் அழைக்கப்பட, அவசர அவசரமாக அங்கிருந்த ஒரு பேப்பரால் துடைத்து விடுகிறான் மனோஜ்.

அதிகாரி கேட்கிறார், 'நீங்கள் ஜெர்மனியில் அரசியல் தஞ்சம் கோருகிறீர்களா?'

'இல்லை நாங்கள் உங்கள் கருணையை எதிர்பார்க்கவில்லை. அங்கு சென்று உழைக்கவே விரும்புகிறோம்' விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்படுகிறது. ஆயாசமாக வெளியே செல்லும்போது மனோஜ் இயலாமையும், ஏமாற்றமுமாக 'எங்களைப் போன்றோருக்கு ஒரு வாய்ப்புக் கொடுத்துதவ மாட்டீர்களா?' என்கிறான்.

வீடு வரும் ஸ்டான்லியைப் பார்த்துவிட்டு அவன் அக்கா கேட்கிறார், 'இப்போ இருக்கிற நிலமையில் உனக்குப் புதுச்சட்டை அவசியம்தானா?'

மாலைநேரம். கடற்கரையில் மனோஜும், ஸ்டான்லியும் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். ஸ்டான்லிக்கு சிகரெட் பற்ற வைக்க தீப்பெட்டி தேடும் மனோஜ், காற்சட்டைப் பையிலிருந்து எல்லாவற்றையும் எடுத்துப் போடுகிறான். அப்போது ஜெர்மன் தூதரகத்தில் ஸ்டான்லியின் சட்டை மைக்கறையைத் துடைத்த பேப்பர் இருக்கிறது. எடுத்துப் பார்க்கிறான் ஸ்டான்லி. அது ஒரு விளையாட்டுப் போட்டிக்கான அழைப்பு அறிவித்தல். Handball tournament 2004 - Bavaria என்றிருக்கிறது.

Handball அது என்ன விளையாட்டு? அப்படியொன்றை அவர்கள் அதுவரை கேள்விப்பட்டிருக்கவில்லை. சற்றுத் தொலைவில் பந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தவர்களிடம் கேட்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் தெரியவில்லை. புதிதாக இருக்கிறது.

ஸ்டான்லி கேட்கிறான், 'நாங்கள் போலியாக ஒரு handball டீம் அமைத்து ஏன் ஜெர்மனி செல்லக் கூடாது?'

'ஆனால் எங்களுக்கு அப்படி ஒரு விளையாட்டு இருப்பதே தெரியாதே' வெளிநாட்டு நண்பிகள் அதிகம் கொண்ட இன்னொரு நண்பனான பியலிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள முடிவு செய்கிறார்கள். அவன் மனோஜ் பணிபுரியும் ஹோட்டலிலேயே கிகிலோவாக இருப்பவன்.

ஸ்டான்லி, மனோஜ், பியல், விஜித் நால்வரும் கடற்கரையில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். ஸ்டான்லி சொல்கிறான், 'சிம்பிள் நாங்கள் ஜெர்மன் விளையாட்டுத்துறைக்கு கடிதம் அனுப்புகிறோம். அவர்கள் அழைப்புக் கடிதம் அனுப்புவார்கள். விசா கிடைத்துவிடும்'. விஜித் மட்டும் அதெல்லாம் சாத்தியமில்லை என்பதுபோல் சிரித்துக் கொண்டே மறுக்கிறான்.

சரி விளையாட்டுக் குழுவிற்கு என்ன பெயர் வைப்பது? 'மட்டக்குளி எருமைகள்(mattakkuli Buffaloes) என்று வைக்கலாமா?' என்கிறான் ஸ்டான்லி. 'இலங்கையில்தான் handball என்பதே கிடையாதே. Sri Lanka National Hand Ball Team என்று

வைத்துவிடலாம்' மனோஜ் சொல்ல, அப்படியே முடிவாகிறது.

ஜெர்மன் விளையாட்டுத்துறையிடமிருந்து பியலுக்குத் தொலை பேசி அழைப்பு வருகிறது. சீருடையுடன், முகாமையாளர், மருத்துவர் உள்ளிட்ட 'டீம்' புகைப்படம் அனுப்பச் சொல்கிறார்கள். பரபரப்பாகிறார்கள் நண்பர்கள். ஸ்டான்லி தனது தம்பியுடன் உதவியுடன் பேரம்பேசி, வீதியோர நடைபாதைக் கடையொன்றில் இலங்கை கிரிக்கட் சீருடையை ஒத்த ரீ ஷர்ட்டுகள் தெரிவுசெய்து வாங்குகிறான். SLNHF எனப் பெயர் பொறித்துச் சீருடைகள் இப்போது தயார்.

ஸ்டான்லி தனது பணத்தேவைக்காக முகவர் றுவானிடம் சென்று தனது பணத்திலிருந்து கொஞ்சம் பெற்றுக் கொள்கிறான். வெளிநாட்டுக்குச் செல்ல முகவர்களிடம் பணம்கட்டி ஏமாந்த பலரது கதை நமக்குத் தெரிந்திருக்கும். அப்படியொரு ஏமாற்றுப் பேர்வழி முகவர்தான் றுவான். ஸ்டான்லி போலவே, அவனிடம் ஆஃகானிஸ்தான், இந்தியா, பாகிஸ்தான் பிரயாணிகள் படகில் செல்வதற்குப் பணம்கட்டிவிட்டு அலைந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். 'இதோ படகு வந்துகொண்டிருக்கிறது', 'வழியில் முழுகிவிட்டது' என்று அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்கிறான். உபரியாக அறிவுரை வேறு வழங்குகிறான், 'இங்கே வீதிகளில் சுற்றிக் கொண்டிருக்காதீர்கள், போலீஸ் கைதுசெய்துவிடலாம்!'

மிக இரகசியமாக இந்தத்திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என முடிவு செய்திருந்தும், ஸ்டான்லி குழுவினர் ஜெர்மனி செல்லும் விடயம் மெல்ல வெளியே கசிந்து புதிது புதிதாக ஆட்கள் வந்து அவர்களுடன் சேர்கிறார்கள். ஸ்டான்லிக்கு வெளிநாடு செல்ல பணம் கடன் வாங்கி ஏற்பாடு செய்த, அவன் அக்காவின் கணவன் சுரேஷ் மிகவும் சிரமப்படுகிறான். 'இந்தவட்டியே எங்களைத் தின்றுவிடும்' எனக்கூறும் அவன் மனைவி மத்தியகிழக்கு நாடொன்றுக்குச் செல்ல தயாராகிறான். சுரேஷ் அதை விரும்பவில்லையெனினும் வேறு வழியில்லை. இந்நிலையில் சுரேஷும் 'டீமில்' இணைந்து கொள்கிறான். ஜெர்மனுக்கு விண்ணப்படிவத்தை அனுப்பும்போது தபால் நிலையத்தில் சந்திக்கும் முஸ்லிம் பெண்ணொருவர் 'என்ன ஸ்டான்லி ஜெர்மனிக்குக் கடிதமா?' எனக் கேட்க, ஸ்டான்லி பந்தாவாக 'கடிதம் மட்டுமில்லை, ஜெர்மனிக்கே போகப் போகிறேன்' என்கிறான். அந்தப்பெண்மணி தன் கணவனிடம் இதுபற்றிக் கூறுகிறான். அவள் கணவனும் அவர்களுடன் இணைந்துகொள்ள வருகிறார்.

'வெளியே விஷயம் தெரிகிறது ஆட்கள் அதிகரிக்கிறார்கள்' என மனோஜ் அலுத்துக் கொள்கிறான். ஒரு சிறிய மைதானத்தில் அனைவரும் கூடி நிற்கும்போது திடீரெனப் புதிதாக ஒருவன் வர, 'யாரது?' பியல் சொல்கிறான் 'என்னுடைய மச்சான்'. 'வேறு யாருக்கும் சொல்லவில்லைத்தானே' இல்லையென்கிறான். தூரத்தில் இன்னொருவன் சைக்கிளில் வருகிறான். 'அது யார்?' இப்போது பியலின் மச்சான் சொல்கிறான் "அவன் என்னுடைய மச்சான்"

அப்போது, திடீரென ஒரு போலீஸ் ஜீப் அங்கே வருகிறது. 'டீமில்' சிலர் அங்கிருந்து கலைந்து ஓட முயல், யாரும் ஓடக்கூடாது என்கிறார் போலீஸ் அதிகாரி. டீம் உறுப்பினர்கள் அனைவரதும் விண்ணப்பப் படிவங்கள் அடங்கிய ஃபைலை வாங்கிப் பார்க்கிறார். ஒவ்வொருவர் முகங்களையும் கவனித்துப் பார்க்க, 'அவ்வளவுதான் மாட்டிக் கொண்டோம்' என்ற மனநிலையில்

சிலர் மறைத்துக் கொள்ள முனைகிறார்கள். போலீஸ் அதிகாரி நிதானமாகத் தன் சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு நிரப்பிய விண்ணப்படிவத்தை எடுக்கிறார், கூடவே வந்த கொன்ஸ்டபிளினதும். இப்போது அவர்களும் டீமில்.

விண்ணப்பப் படிவங்களைச் சமர்ப்பித்துவிட்டு நம்பிக்கையுடன் காத்திருக்கிறார்கள். நிராகரிக்கப் படுகிறது. ஸ்டான்லி மிகவும் சோர்வடைந்து விடுகிறான். சிலநாட்களில் ஸ்டான்லியும் நண்பர்களும் சந்தித்து மது அருந்திக் கொண்டிருக்கும்போது அங்கே அவனது வெளிநாட்டு முகவர் றுவானும் இணைந்திருக்கக் காண்கிறான். மனோஜ் சொல்கிறான் 'இவர் உதவியுடன் இன்னொரு முறை முயற்சி செய்யலாம்' என. முகவர் றுவான் தான் உள்ளிட்ட தனது பிரயாணிகளையும் டீமில் சேர்க்க வேண்டும் என்கிறான். இரண்டாம் முறை முயற்சிக்கிறார்கள். றுவான் தனது வெளிநாட்டுப் பிரயாணிகளிடம் சொல்கிறான், 'எனக்கு இன்னும் கொஞ்சம் பணம் தரவேண்டும். படகு அல்ல விமானத்தில் உங்களை அழைத்துச் செல்கிறேன். தவிர, முதலில் உங்களுக்கு முதலில் ஸ்ரீலங்கன் பாஸ்போர்ட் தயார் செய்ய வேண்டும்'. 'வெளிநாட்டுக்காரரை நம்முடன் அழைத்துச் செல்வது சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தாதா அவர்களுக்கு?' என்ற ஸ்டான்லியின் கேள்விக்கு, 'இல்லை அவர்களுக்கு நாம் எல்லோருமே கறுப்பர்கள்தான்' என்கிறான் றுவான்.

அனுமதி மறுக்கப்பட்டமைக்கான காரணத்தை ஆராய்கிறார்கள். இலங்கை விளையாட்டுக் கமிட்டியின் கடிதம் உள்ளிட்ட சில முக்கிய ஆவணங்கள் தேவை, முக்கியமாக இலச்சினைகளுடன். முகவர் றுவான் தனது அனுபவத்தின் மூலம் சரியான ஆட்களை இனங்கண்டு முக்கியமான கடிதங்கள், அரசாங்க இலச்சினைகளை பிரதியெடுத்து போலிகள் தயாரித்து இம்முறை மிகக் கச்சிதமாகத் திட்டமிடுகிறார்கள். இடையில் Handball விளையாடிப் பழகுவது என்றோர் திட்டமும். பந்தை வைத்துக் கொண்டு ஏதோ ஒரு மாதிரி விளையாடுகிறார்கள். அப்போது, முகவரின் பிரயாணிகளுடன் பிரச்சினையாகி அடிதடியாகிவிடுகிறது. றுவான் சொல்கிறான், "நாம் எதற்கு இப்படி விளையாடிப் பிரச்சினைப்பட வேண்டும்? நாம்தான் அங்கே சென்றவுடனேயே தப்பியோடி விடுவோமே?" அவன் யோசனை ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. இம்முறை கனகச்சிதமாகத் திட்டமிட்டு, மிகச்சரியாக ஏமாற்றியதால், விசா கிடைத்துவிடுகிறது.

நண்பர்கள் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருக்கிறார்கள். இறுதி நேரத்தில் மனோஜ் மனம் மாறிவிடுகிறான். குடும்பத்தைவிட்டுப் பிரிய மனமின்றி இங்கேயே தங்கிவிடுகிறான். புறப்படும் நேரம்வரை அவனை எதிர்பார்த்து விமான நிலையத்தில் காத்திருக்கும் ஸ்டான்லியுடன் விஜித் இணைந்துகொள்ள, டீம் ஜெர்மனிக்குச் செல்கிறது. குடிவரவு அதிகாரிகளின்முன் கலவரத்துடன் வரிசையில் காத்திருக்கிறார்கள். பிரச்சினையின்றி அனுமதித்தும் எல்லோரும் நிம்மதியுடன், நம்பிக்கையுடன் கடவுச்சீட்டைக் கொடுக்கிறார்கள். தனக்கான உள்நுழையும் அனுமதி கிடைத்ததும் முகவர் றுவான் குடிவரவு அதிகாரியிடம் நன்றி சொல்லும் பாணியில் சிங்களத்தில் 'Fuck You' எனக்கூற, அதிகாரியும் அமர்த்தலாக அந்த நன்றியை ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

இலங்கை அணியை வரவேற்று அழைத்துச் செல்கிறார்கள் ஜெர்மன் விளையாட்டு ஏற்பாட்டாளர்கள். தனது பிரயாணிகளுடன் முகவர் றுவான் விமான நிலையத்திலிருந்தே தனியாகத் தப்பியோட முனையும் திட்டம் தோல்வியில் முடிந்துவிட வேறு வழியின்றி அவர்களும், டீமுடன் பிரத்தியேகப் பேருந்தில் செல்கிறார்கள். 'நாளைதான் உங்களுக்கான போட்டி. இன்று ஓய்வெடுத்துச் சுற்றிப் பாருங்கள்' என்கிறார்கள். காலை உணவு உட்கொண்டதும் போலி முகவர் கையில் ரயில் டிக்கட்டுகளுடன் வருகிறார். 'ஐந்து யூரோ இப்போதே புறப்படுங்கள்' என்கிறான். சரியாக அதே நேரத்தில் உள்ளே வரும் ஏற்பாட்டாளர் ஒருவர், 'சிறு மாற்றம் செய்ய நேர்ந்துவிட்டது. இன்று உங்களுக்கான போட்டி, விளையாடிவிட்டு நாளை ஓய்வெடுங்கள்' என்கிறான்.

வேறுவழியின்றி நண்பர்கள் விளையாடத் தயாராகிறார்கள். அதுவரை பார்த்தேயிராத விளையாட்டு. என்ன செய்வதென்றே தெரியாதநிலையில் தயங்கியவாறு நிற்கிறார்கள். எதுவாகினும் எதிர்கொள்ளலாம் எனச்சிலர் களத்தில் இறங்க, ஜெர்மனி 59 - 0 ல் வென்றுவிடுகிறது. ஒருநாள் கழித்து இன்னுமொரு போட்டி. இம்முறை இலங்கை அணி ஏதோ விளையாட முயற்சிக்கிறார்கள். கடுமையாகப் போராடி ஒரு கோல் போடுகிறார்கள். மிகுந்த ஆரவாரமிடுகிறார்கள். மிகக்கடிமனமான ஒரு விக்ரெட்டை எடுத்ததுபோன்ற கிரிக்கெட் அணிபோல உற்சாகத்தில் கூச்சலிட, பார்வையாளர்கள் எழுந்து நின்று கைதட்டுகிறார்கள். எதிரணியினரும் சேர்ந்து இவர்களை உற்சாகப்படுத்திக் கைதட்ட, அன்றைய ஆட்டம் 57-1 என்ற கணக்கில் முடிகிறது.

அன்றிரவு விடுதியில் நண்பர்கள் அனைவரும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சில நாட்கள் ஒன்றாக இணைந்து பயணித்த அவர்கள், விடைபெற்றுக் கொள்ளும் தொனியில், இனிமேல் சந்திக்க முடியுமா? இல்லையா என்பது தெரியாமல் மகிழ்ச்சி, துயரம், புதிய நம்பிக்கை எனக் கலவையான உணர்வுகளுடன் ஒவ்வொருவரும் ஸ்டான்லிக்கு நன்றி சொல்கிறார்கள். ஸ்டான்லி எதுவும் பேசாமல் நெகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறான். அனைவரும் இரவு வணக்கம் சொல்லி,

விடைபெற்றுத் தங்கள் அறைகளுக்குத் தூங்கச் செல்கிறார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் அங்கே போலீஸ் வருகிறது. மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் அவர்கள் தங்கியிருக்கும் நான்கு அறைகளின் கதவுகளையும் ஒரே நேரத்தில் சடுதியாகத் திறக்கிறார்கள். அங்கே யாரும் இல்லை.

டீம் நண்பர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமக்குப் பிடித்த நாடுகளுக்குத் தப்பிச் செல்கிறார்கள். இறுதியில் ஸ்டான்லி, சுரேஷ், விஜித், றுவான் நாஸ்வரும் இங்கிலாந்து செல்ல முடிவெடுக்கிறார்கள். ஜெர்மானிய அரசாங்கம் 'டீம்' நண்பர்களைப் பிடிக்க ஆணை பிறப்பிக்கிறது. ஆனால், இன்றுவரை (படம் வெளியாகும்வரை) அவர்கள் யாரும் இனங்காணப்படவில்லை என்கிறது படம்.

போலீஸ் அறைக்குள் சென்றபோது, அங்கே இருந்த காகிதத்தில் எழுதியிருந்தது, 'We love Germany thanks for everything'. ஜெர்மன் விளையாட்டுத் திட்ட ஒருங்கமைப்பாளர் நொந்துபோய்க் கூறியது, 'இதுவே இறுதித் தடவையாக இருக்கும். இலங்கையிலிருந்து இனி எந்த டீமையும் அழைப்பதாகத் என்னிடம் திட்டம் இல்லை' 'அவர்கள் அழுக்கு உடைகளை அப்படியே விட்டுச் சென்றுவிட்டார்கள்' என மேலதிகமாகக் கவலை தெரிவித்திருந்தாராம். அவர்கள் ஃபிரான்ஸ் சென்றிருக்கலாம் என ஜெர்மன் தெரிவித்தது.

முதலில் படம் பார்க்க ஆரம்பிக்கையில் என்ன இது? ஒளிப்பதிவு ஏன் இவ்வளவு மோசமாக இருக்கிறது, எனத் தோன்றியது. பின்னர் யோசித்தால், அதிகாலை நேரத்தின் கொழும்பு புறக்கோட்டை, மருதாணை பகுதியின் ஒப்பணையில்லாத நிறம் அதுதான். ஒரு சேரிப்பகுதியின் இயல்பான, மழைநாளின் ஈரலிப்பும், இருண்மையும் அப்படியே இயல்பாகப் பதிவு செய்திருக்கும் ஒளிப்பதிவு.

கதை மாந்தர்கள் யாவரும் சேரிப்பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள். மிகுந்த நெருக்கடிகளுக்கிடையில் வாழும் அவர்களின் அவல

வாழ்வை அப்படியே இயல்பாகச் சொல்கிறது படம். ஒவ்வொருவருக்கும் பிரச்சினை. ஆனாலும் நண்பர்கள் இணைந்திருக்கும் போது அதையெல்லாம் மறந்து அதையும் இலகுவாகவே எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். பார்வையாளர்கள் நாமும் அப்படியே! கொண்டாட்டமாகவே அணுக வைக்கிறது காட்சிகள் ஒவ்வொன்றும். பின்னணி இசையும் அப்படியே. சட்டவிரோதமாக அவர்கள் செய்யும் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையிலும், நாங்களும் சேர்ந்து பங்கு பெறுவது போலவே உணர்கிறோம். அடிப்படையில் நம் நாட்டைவிட்டு, நல்லதோர் நாட்டிற்குச் சென்றுவிடவேண்டும் எனும் எண்ணம் நம்மையறியாமலே அடிமனதிலிருக்கிறது போலும்.

இலங்கை - ஐரோப்பியக் கூட்டுத் தயாரிப்பான இப்படத்தை இயக்கியவர் இத்தாலிய இயக்குனர் உபர்ட்டோ பசோலினி. தயாரிப்பாளர்களில்

ஒருவர் பிரசன்ன விதானகே. படத்தின் உருவாக்கத்தில் அவரே அதிகம் பங்காற்றியிருப்பார் என நம்புகிறேன். படம் தயாரிப்பில் இருக்கும்போது பத்திரிகை விளம்பரங்கள் வாயிலாக உண்மையில் பிரசன்ன விதானகேயின் படமாகவே அறிமுகமானது மச்சான். அதுவே பார்க்க வேண்டிய ஆர்வத்தையும் ஏற்படுத்தியது. ஏற்கனவே பிரசன்ன விதானகேயின் 'புரஹந்த சுருவர்' (1997) (Death on a Full Moon Day) பார்த்ததனால் ஏற்பட்ட எதிர்பார்ப்பு.

உயிர் பிழைக்கவும், உழைக்க வேண்டியும் வேறுவழியின்றி, ஐரோப்பிய நாடொன்றுக்கோ, கனடாவுக்கோ செல்வதைக் கனவாகக் கொண்டு உயிரைப் பொருட்படுத்தாது சாகசப் பயணங்களை மேற்கொண்ட பலரின் கதைகளை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். சந்தித்திருக்கிறோம். நிச்சயமாக யாழ்ப்பாணத்தில் ஒவ்வொருவருடைய நெருங்கிய உறவினர்களிடம், நண்பர்களிடம் அப்படியொரு கதை இருக்கும். கடும் குளிரில் காடு மேடுகளில், நடந்து சென்றவர்கள், படகுகளில், பயணித்தவர்கள், கண்டெய்னர்களில் பதுங்கியிருந்து வெறும் கோக் மட்டும் அருந்தியவாறு நாட்களையும் எல்லையையும் கடந்தவர்கள், அந்த முயற்சியிலே அந்நிய மண்ணில் அடையாளம் இல்லாமலே தொலைந்து போனவர்கள் பலரது கதைகள் நம்மிடமுண்டு.

அவை இன்றும் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. இதோ எழுதிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில் யாரோ ஒருவர் தனது குடியுரிமை விண்ணப்பம் அனுமதிக்கப்படுமா நிராகரிக்கப்படுமா எனத் தவித்துக் கொண்டிருப்பார். யாரோ ஒருவர் முகவரால் ஏமாற்றப்பட்டிருக்கலாம். உயிரைப் பணயம் வைத்து ஒரு கடற்பிரயாணத்துக்குத் தயாராகியபடி ஒருவர், நடுவழியில் தவித்துக் கொண்டு ஒருவர் இருக்கக்கூடும். ஏன் இதை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் உங்களிடமும் கூட மறக்கமுடியாத ஒரு அனுபவம் இருக்கக்கூடும்.

| புத்தரின் பூரணை வருகை

விகாரை வளவின் புனிதம்
பூரணை தினத்தொன்றில் சுத்தமாகின்றன
பௌத்தர்களின் கரங்களில் தவழும்
வெண்தாமரையும், செந்தாமரையும், நீலஅல்லியும்
நீர் ஒழுக அதி வெண்மையாடையுடன் தான்
புத்தரின் ஞானம் தேடிய பயணமாகின்றது?

தமிழ்ப் பகுதியெங்கும் பெருங் கனவு கொண்ட நிலம்
ஆரவாரமற்று
புத்தரின் அலங்கரிப்பில் விகாரையாய் முளைத்திருக்கும்
புத்தரின் சமாதி நிலை காலடிக்குள் முட்டியிட்டு
ஊதுபத்திக் குச்சி வாசனையோடும்.
தண்ணிரில் மிதக்கின்ற மல்லிகை வாசனையோடும்,
எமது மொத்த தேசமும் புனித (புத்தர்) தேசமென
ஆபாசக் குரலின் பிரார்த்தனை போதையுற்றிருந்தது.?

தனது ஞான சீலத்தை தவறி விட்டதும்
தனது உருவம் சாக்காடெல்லாம் பரவி விட்டதும்
மிருந்த துயரமடைந்து தீராத் துன்புற்ற புத்தரின்
கண்களிலிருந்து வடிந்தோடிய கண்ணீர்
மொத்தத் தேசத்தையும் இன வன்முறை நனைகின்றன

இளம் போதி மரங்கள் புத்தரின் ஞான ஒளியை
எனது சிறிய நகரத்தினூடே
மூது மகா விகாரையாகவும்,
மகுல் மகா விகாரையாகவும்,
வாவிய மகா விகாரையாகவும்,
நூற்றாண்டுக் கற்களை கடவுளாக குழி
குழியாய் வானம் நோக்கி நிமிர்ந்து நிற்கிறது.
தேசத்து எல்லா இன மானிடப் பூச்சிகளும்
உல்லாசமான கண்களுடாக உரசி நகர்கின்றன.?

எனது நகரம் பெளர்ணமி பின் பொழுது
அறுகாம்பை விரிகுடா கருவாட்டு கறி
உமிழ்ந்து வழியும் கடைவாய் வெறி வாசம்
கனகர் கிராமம் விஸ்கி விடுதியானதும்,
குடாக்கள்ளி வியர் விடுதியானதும்,
மணல்சேனை வைன் விடுதியானதும்
நகரின் தமிழ்ப்பெயர்கள்
கருப்பு சொற்களையும் உரத்த குரலெடுத்து
மகே தெய்யோ புத்தன் சரணமாயிற்று

■

வேட்டை

(தென்னாபிரிக்க நாட்டுச் சிறுகதை)

பெஸ் ஹெட் Bessie Head

தென்னாபிரிக்க பெண் எழுத்தாளரான பெஸ் ஹெட் 1937 ஆம் ஆண்டு, ஜிலை மாதம் ஆறாம் திகதி பிறந்தவர். விருதுகள் பல பெற்ற பல நாவல்களையும், சிறுகதைத் தொகுப்புக்களையும் எழுதியுள்ள இவர் இன்றும் கூட ஆளுமை மிக்க எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக அறியப்படுகிறார்.

1950 களின் பின்னர் ஆசிரியையாகவும், 'ட்ரம்' எனும் சஞ்சிகையில் ஊடகவியலாளராகவும் கடமையாற்றிய இவர், அரசியல் நிலவரங்களின் காரணமாக 1964 ஆம் ஆண்டு பொஸ்த்வானாவிற்கு ஒரு அகதியாக புலம்பெயர்ந்தார். அங்கு 1986 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 17 ஆம் திகதி காலமான பெஸ் ஹெட்டின் புகழ்பெற்ற சிறுகதைத் தொகுப்பான 'The Collector of Treasures' எனும் தொகுப்பிலுள்ள 'Hunting' எனும் சிறுகதை இங்கு தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

ஜிலை மாதம் வேட்டைக்குரிய மாதம். பல காரணங்களுக்காக அந்தக் காலநிலை வேட்டைக்கேற்ற பல அனுகூலங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. ஜின் மாத அறுவடைக் காலமானது அத் தறுவாயில் முடிந்திருக்கும் என்பதால் எல்லோரிடமுமே சோளம் இருக்கும். அச் சோளத்தோடு கலந்து சுவையான உணவாகக் கொள்ள ஏதேனும் தேவைப்படும். சாதாரணமாக இக் காலத்தில், அவ் வருடத்திற்கான மழை வீழ்ச்சி பெய்யுமெனில் கொடிய மிருகங்களைக் காணக் கிடைக்கும்.

பன்னிரண்டு மாதங்களிலும் மிக அதிகளவில் குளிரான மாதம் ஜிலை மாதம் என்பதனால் இறைச்சியைக் காய வைக்கையில் ஏனைய மாதங்களில் போல கெட்டுப் போகவோ புளுத்துப் போகவோ மாட்டாது. எனவே ஜிலை மாதத்தில் அனேக ஆண்கள் ஊரை விட்டுக் கிளம்பி விடுவார்கள். சிலர் வாரக் கணக்கிலும், சிலர் ஒரு மாதம் தாண்டியும் கூட ஊரைத் தாண்டி வெளியே இருப்பர். அவர்கள் அடர்ந்த வனாந்தரத்துக்குச் சென்று மிகக் கடினமாக வாழ்க்கையைக் கழிப்பர். மரங்களிலிருந்து கிளைகளை வெட்டியெடுத்து முக்கோண வடிவத்தில் நட்டு அதன் மேல் புற்களை கூரையாகப் பரப்பி கூடாரங்களையோ குடிசைகளையோ உருவாக்கிக் கொள்வர். இரவு நேரங்களில் ஓய்வெடுக்கவும் குளிரிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவும் அதற்குள் புகுந்துகொள்வர். சிங்கங்கள் நடமாடும் பகுதியொன்றுக்கு அவர்கள் வேட்டைக்காக வந்திருப்பின் சிங்கங்களை அச்சுறுத்துவதற்காக தமது குடிசைக்கருகில் தீ மூட்டி விசாலமானதாக எரிய விட்டிருப்பர்.

அவர்களிடம் சொந்தமான ரைபிள் துப்பாக்கிகள் இருந்தன. அதனைக் கொண்டு அவர்கள் ஆபிரிக்காவில் வசிக்கும் மான், மரை போன்ற விலங்குகளை வேட்டையாடித்

| பெஸ் ஹெட்
தமிழில் -
எம்.ரிஷான் செரீப்

**இரவில் அவளது கனவு உலகத்தில் அசையாத உருவமொன்று
நடமாடத் தொடங்கியது. அவள் அவனைத் தன்னோடு ஒப்பிட்டுப்
யார்த்தாள்.**

'என்னால தோலோவை புரிஞ்சுக்கவே முடியல' என அவன் சொன்னான்.

'இவன் ஒரு பொம்பளையான்னு எனக்குத் தெரியல' என கெலீபோன், தோலோவின் நற்குணத்தையும் நட்பாகப் பழகுவதையும் கிண்டலடித்தான். அவன் தலைவனைப் போன்ற ஒருவன். எனினும் நாம் கழிப்பதைப் போன்ற ஒரு சாதாரண வாழ்க்கையையே வாழ்கிறான்.

'தோலோ பற்றி கெலீபோன் சொன்னது நிஜம்தான்' டெபோகோ கூறினான்.

'இந்த மாதிரியான மனுஷன்கிட்டத்தான் உண்மையான சக்தியொண்ணு இருக்கும்.. இப்படியொரு நல்ல மனுஷன் நம்ம கூட இருக்குறது எங்க அதிர்ஷ்டமனு முன்னாடி ஒரு நாள் அவன் சொல்லியிருக்கான்'

தோலோ குறித்து எல்லோருமே அவன் ஒரு நல்ல மனிதனென்றே அறிந்திருந்தனர். அவனிடம் ஏதேனும் உதவி கேட்டுச் செல்லும்போது அவன் ஒருபோதும் அந்த வேண்டுகோளை நிராகரித்ததில்லை. அவனிடமிருக்கும் அனைத்தையும் மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளக் கூட அவன் விருப்பத்துடனிருந்தான். எனினும் வாழ்க்கையின் அனைத்துச் சிக்கல்களிலிருந்தும் தப்பித்துச் செல்லும் பழக்கமொன்றும் அவனுக்குள்ளே இருப்பது தெரிந்தது. மனித வாழ்க்கையில் ஒழுங்குமுறையும் நன்மை மாத்திரமும் இருக்காது. எனினும் சுய கட்டுப்பாட்டுடன் வாழும் ஒழுங்குமுறையானது ஒவ்வொரு மனிதனிடத்திலும் இருக்க வேண்டும். அவன் தனது மனைவி மற்றும் தனது வேலைகள் குறித்து ஆழமாகச் சிந்தித்தே செயலாற்றினான்.

அவன் தனது மனைவியான தாட்டோவை மிகவும் கவனமாகவே தேர்ந்தெடுத்திருந்தான். நாகரிகத் தோற்றத்துடன் அவள் அமைதியானவளாகவும் குழப்பமடையாதவளாகவும் இருந்தாள். இந்தக் கணவனுக்கும் மனைவிக்குமிடையே இருந்த அன்னியோன்யத்தை எல்லாப் பெண்களுமே அறிந்திருந்தனர். தேவைக்கென கேட்டு வந்திருக்கும் எவர்க்கும் தன்னிடமிருக்கும் அனைத்தையுமே வழங்குவது தாட்டோவின் பழக்கம்.

தோலோ அவளை மணமுடித்துக் கூட்டி வருகையில், அவளைக் கைவிட்டுச் சென்ற அவளது முந்தைய கணவனுக்குப் பிறந்த மகனொருத்தியும் இருந்தாள். இக் காலத்தில் இது ஒரு சாதாரணமான விடயம். திருமணத்துக்கு முன்பே எவருடனாவது உறவைக் கொண்டு செல்வது அவசியம் என்றே இன்று அனேகர் எண்ணுகின்றனர். இதனால் இலவசமாகவே இந்த உறவைக் கொண்டு செல்ல முடிகிறது. அவர்களுக்கு பெண்கள் மேல் எவ்விதமான விஷேட ஈர்ப்பும் இல்லாததோடு உண்மையிலேயே பெண்களை மதிக்கவும் மாட்டார்கள். தம்மால் பெண்களுக்கு நிகழும் வன்முறைகளால் அப்பெண்களுக்கு ஏற்படும் பாதிப்புகளை அவர்கள் கண்டுகொள்வதில்லை. பெண் என்றால் பண்பற்ற, கசப்பான,

தமது குடும்பத்துக்கு மூன்று, நான்கு மாத காலங்களுக்குத் தேவையான இறைச்சியை சேகரித்துக் கொள்வர். பொதுவாக வேட்டைக் குழுவொன்று நான்கைந்து பேரைக் கொண்டதாக இருக்கும். அவர்கள் இயன்றவரையில் சிறிய குழுக்களாக இருக்கவே அவர்கள் முயற்சிப்பர். மிருகங்கள் மனித வாடையை உணர்ந்தால் அவை தப்பிச் சென்று விடுமென அவர்கள் கதைத்துக் கொண்டனர்.

ராபுலா, டெபோகோ, லெசீட் மற்றும் கெலீபோன் ஆகிய நால்வரும் தோலோ என்பவனின் நடவடிக்கையை உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர். டிரக்டர் வண்டியொன்றும் அதனுடன் பொருத்தக் கூடிய ட்ரேலர் ஒன்றையும் சொந்தமாக வைத்திருக்கும் ஒருவன் அக் கிராமத்தில் தோலோ மட்டுமே. எனவே அவனுடன் வேட்டைக்குச் செல்ல எல்லோருமே ஆர்வம் காட்டினர். தோலோவின் டிரக்டர் வண்டியில் சென்றால் தேவையான அளவு இறைச்சியோடு இரண்டே நாட்களில் வீடு திரும்ப முடியும். அவற்றைத் தமது வீட்டு முற்றத்திலேயே காய வைக்கும் நடவடிக்கைகளில் ஓய்வு நேரங்களில் ஈடுபடலாம். அவர்களது மனைவிமார் அந்த இறைச்சியைச் சமைத்தெடுப்பர் என்பதனால் எதுவுமே வீணாகப் போய்விடாது.

இறுதியில் ராபுலாவாலும் டெபோகாவாலும் பொறுத்திருக்க முடியாமல் போயிற்று. அவர்கள் தோலோவின் முற்றத்துக்கு வந்தனர். தோலோ தனது டிரக்டரைத் திருத்தி, சுத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். சோள அறுவடையை அந்த டிரக்டரில் ஏற்றிக் கொண்டு அப்பொழுதுதான் வந்திருந்தான்.

'நாங்க எப்ப போகலாம் தோலோ?' ராபுலா கேட்டான்.

தோலோ தனது வேலையைத் தொடர்ந்தவாறே அமைதியாக தலையை உயர்த்திப் பார்த்தான். அவன் அவர்களுடன் தனது விழிகளால் மட்டுமே புன்னகைத்தான். அவன் உயர்ந்து மெலிந்த உடலுடையவன்.

'இந்தத் தடவை என்னோட வருவியா?' அவர்கள் நட்பாகப் புன்னகைத்து சாதாரணமாகக் கேட்டார்கள்.

'லெசீட்டும் கெலீபோனும் கூட நம்மோட வருவாங்க' ராபுலா கூறினான்.

தோலோ பூரண சம்மதத்துடன் தலையை அசைத்தான். ஒவ்வொரு முறையும் தன்னுடன் வரப் போவது யாரென்பது குறித்து தோலோ மிகவும் கவனமாக இருந்தான். டிரக்டரில் சென்று விலங்குகளை வேட்டையாடும் அதிர்ஷ்டம் தனது கிராமவாசிகள் அனைவருக்கும் கிடைக்க வேண்டும்.

'நாளை விடிகாலையிலேயே எழும்பி காட்டுக்குப் போவோம்' எனச் சொன்ன தோலோ தான் செய்து கொண்டிருந்த வேலையின் பக்கம் திரும்பினான். அது அவனது இயல்பு. வீண் அரட்டையடிப்பதோ ஊர் வம்பு கதைப்பதோ இல்லை.

இருவர் இருவராகத் திரும்பிச் செல்லத் திரும்பினர். தோலோவுக்குக் கேட்காத தொலைவுக்குச் சென்ற பிற்பாடும் குள்ளமாகவும் மிரட்டும்விதமாகவும் இருந்த ராபுலா தனக்குள் எழுந்த சிரிப்பை வாய்க்குள் அடக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

எந்தப் பெறுமதியும் அற்றவள். அவளுக்கும் அன்பு செலுத்த வேண்டும் என அவர்கள் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை.

தோலோவுடன் தொடர்பொன்று ஏற்பட்ட முதல் சந்தர்ப்பத்தில் அவனது அனுபவங்கள் குறித்துத் தெரிந்து கொள்ள தாட்டோ முயற்சித்தாள். குழந்தையொன்றைப் பெற்றுக் கொள்வதில் அவளுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. எவரும் குழந்தைகளை மறுக்க மாட்டார்கள். எனினும் ஆண்களின் நேர்மையற்ற தன்மையும் ஏமாற்றும் திறனும் அவளுக்குப் பிடிக்காதவை.

'முட்டாள் பொம்பளைங்க' அவள் கோபத்துடன் சொன்னாள். 'ஆம்பளைங்களோட தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்றதுக்காகப் பொம்பளைங்க இருக்காங்க. ஆனா படிச்ச பொண்ணுங்களைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதுதான் ஆம்பளைங்களுக்குத் தேவையா இருக்கு. ஆனா அவங்களையும் ரொம்ப மோசமத்தான் கவனிக்கிறாங்க. பொம்பளைங்க அவங்களுக்காகவே வேலை செய்றாங்க. அவங்களுக்கு உபகாரம் பன்றாங்க. ஆனா கல்யாணத்தினால பொம்பளைங்களுக்கு எந்தவொரு சந்தோஷமும் கிடைக்குறதில்ல'

சிறியதொரு இடைவெளி விட்டு ஏதொவொரு நிச்சயமற்ற தன்மையோடு அவள் தொடர்ந்தும் சொல்லிக் கொண்டே போனாள்.

'நான் ரொம்ப நாளா கல்யாணத்துக்காகக் காத்திருந்தேன். அதுக்கப்பறம்தான் குழந்தையொண்ணப் பெத்துக்கத் தீர்மானிச்சேன். எனக்கு வயசாகும்போது பிள்ளையில்லாத அம்மாவா இருக்குற நிலைமைக்கு என்னை ஆளாக்க வேணாம்'

அவள் அடுப்பில் நெருப்பை மூட்டிக் களி கிண்டிக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது அங்கு வந்த மனிதனால் அவளது மனதில் உதித்த எண்ணங்கள் அனைத்தையும் அழித்து விட முடிந்தது. தொடக்கத்தில் அவர்களது தொடர்பு ஆரம்பித்தது இவ்வாறுதான். முதலில் அவள் தனது மனதில் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கும் எண்ணங்களை அழித்து விட வேண்டும். ஆண் மகனொருவனைக் காதலிப்பதற்குப் பெண்ணானவள் அதிக தியாகங்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்கும்.

தோலோவின் டிரக்டர் வண்டியைப் பாவித்து தமது காணி நிலத்தைப் பண்படுத்திக் கொள்ள தாட்டோவின் தாய் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டாள். டிரக்டர் வண்டியொன்று அவர்களது இடத்துக்கு வந்தது அதுதான் முதற் தடவை. வருடக் கணக்கில் அவர்களது நிலத்தை அவர்கள் எருமைகளைப் பயன்படுத்தியே செப்பனிட்டு வந்தார்கள். (அவர்களது காணியில் பெண்கள் மட்டுமே இருந்தனர். தாட்டோவின் தந்தை அவளது சிறு வயதிலேயே இறந்துவிட்டிருந்தார். அவள் தனது தாயோடும் சிறிய தங்கைகள் இருவரோடும் வசித்து வந்தாள்)

டிரக்டர் வண்டியின் மூலம் நிலத்தைப் பண்படுத்துவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதே புதிய அனுபவம். மழை பெய்திருந்ததால் புதிதாக ஈரலித்துப் போயிருந்த நிலத்தை, விவசாயக் கல்லூரியில் பெற்ற தொழில் அனுபவத்தைக் கொண்டு அவன் தோண்டிக் கொண்டிருந்தான். அவன் மிகச் சரியான முறையில் தனது வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அன்று அந்தி சாயும் நேரமாகுகையில் அவர்களது நிலத்தைப்

பண்படுத்துவதைப் பூர்த்தி செய்த அவன் வண்டியை வேறொரு வேலைக்காகக் கொண்டு சென்றான்.

இரவில் அவளது கணவு உலகத்தில் அசையாத உருவமொன்று நடமாடத் தொடங்கியது. அவள் அவனைத் தன்னோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள். அவளது கஷ்டமான வாழ்க்கையை விடவும் அவன் தொலைதூரத்திலிருந்தான். அவளைப் போல இன்னும் பெண்கள் பலர் இருக்கக் கூடும். அவர்களுக்கும் அவளைப் போலவே எல்லா வேலைகளையும் செய்யக் கூடிய திறமைகளும் இருக்கக் கூடும். எனினும் அவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் விஷேடமான மகிழ்ச்சி எதுவும் ஏற்பட்டிருக்காது.

அவர்கள் தொடர்ந்தும் புதியவர்களாக இருக்கவில்லை. அறுவடைக் காலம் முடிந்து விற்பனைச் சந்தைக்குச் சென்ற சந்தர்ப்பமொன்றில் அவள் அவனை மீண்டும் சந்தித்தாள். 'காதல் என்பது விபத்துக்களை நோக்கிக் கையசைக்கும் பயங்கரமான ஒன்று'.

பெண்கள் இவ்வாறு சொல்லப் பழகியிருந்தார்கள். 'எல்லா ஆம்பளைங்களுமே ஒண்ணு மாதிரித்தான். அவங்க ஒண்ணு ரெண்டு மாசம் ஒண்ணா சுத்திட்டு அப்புறம் நிரந்தரமாக் காணாமப் போயிருவாங்க'

எனினும் 'ஏனையவர்களின் கதைகளை நான் கண்டுகொள்வதில்லை. அவன் இன்னும் பல பெண்களை அறிந்திருக்கக் கூடும். எனினும் எனக்கு அது ஒரு தடையல்ல.' எனத் தீர்மானித்த தாட்டோ, தோலோவின் எதிர்காலம் குறித்து எந்தவொரு உறுதிப்பாடும் கிடைத்திராத நிலையிலேயே அவனுடனான தொடர்பினை வளர்த்துக் கொள்ளச் சம்மதித்தாள். இரு மாதங்கள் கழிந்த நிலையில் ஏதொவொரு தவறு நிகழ்ந்திருப்பதாகத் தென்பட்டது. அவன் காதல் குறித்து எந்த ஈடுபாட்டையும் காட்டவில்லை. அவள் மிகவும் கவலைக்குள்ளானாள். அவள் எந்தளவு வெறுப்புக்குள்ளானாளெனில், அவன் வருகை தரும் போது அவனை வரவேற்பதைக் கூட அவள் செய்யவில்லை.

'என்ன ஆகியிருக்கு உனக்கு?' என அவன் அமைதியாகக் கேட்டான். அவள் ஒரு கணம் எரியும் சுடர் போன்ற கூர்மையோடு அவனை நோக்கினாள். ஒரேயடியாக அவள் உடனடித் தீர்மானமொன்றை எடுத்தாள். அது அவனிடம் சொல்லியே ஆக வேண்டிய ஒரு பிரச்சினை. 'ஆமாம். நான் குழந்தையை எதிர்பார்ப்பதாக அவனிடம் சொல்லி விடப் போகிறேன். எவ்வாறாயினும் நான் ஆண்களை வெறுக்கிறேன்' எனத் தீர்மானித்த அவள் இறுதியில் உறுதியோடும் கோபத்தோடும் அவனிடம் அதனைச் சொல்லி விட்டாள். எனினும் அவன் அமைதியாகவே இருந்தான். அவள் கரிக் கட்டையொன்றை எடுத்து நிலத்தில் கோடு வரைந்தாள். அவளது நொந்து போயிருந்த மனதுக்குள் நேரடியாக ஊடுருவியபடி

'நாங்க கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம்' என அவன் அன்பாகக் கூறினான். 'என்னால எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்ய இயலும்'

எதிர்பாராத வகையில் அவளது அலங்காரமிக்க வாழ்க்கையுடன் தனது வாழ்க்கை இணையப் போவதை அவள் உணர்ந்தாள். பின்பு அமைதியாக லேசாய் புன்னகைத்தாள். பண்டைய காலத்தைப் போல நிகழ்காலத்தில் திருமணத்தைத்

திட்டமிடுவது பெற்றோர்களல்ல. ஆணும் பெண்ணும் தமது வேலைகளை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு கணவனும் மனைவியுமாக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்து விடுகின்றனர்.

'என்னிடம் தர்றதுக்கு எதுவுமே இல்ல தோலோ' அவள் மிகவும் கையாலாகாத நிலையில் சொன்னாள். 'நாங்க ரொம்ப ஏழைங்கக்குறது உனக்குத் தெரிஞ்சிருக்கும். என்னால ரொம்ப நல்லா விவசாய வேலைகளைச் செய்ய முடியும்'

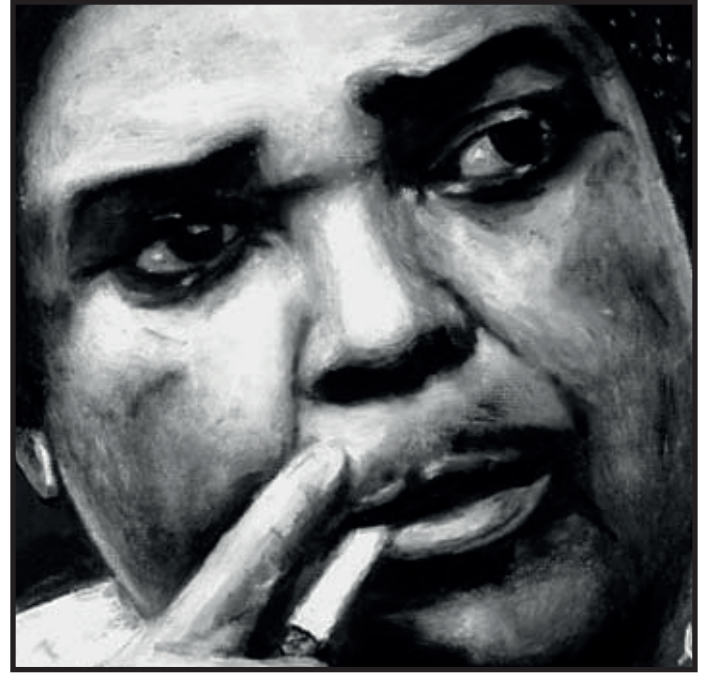
அவன், அவளது முகத்தை வியப்போடு பார்த்தான். விழிகளால் புன்னகைத்தான். அச் சிரிப்பை உணர்ந்து கொள்ள அவளுக்குக் கொஞ்ச நேரம் பிடித்தது. அதன் அர்த்தம் அவன் இன்னுமொருவரது வாழ்க்கைக்குத் தடையாக இருப்பதைப் பார்க்க விரும்பவில்லை என்பதைப் போன்றது. ஆரம்பத்தில் அவள் அனைத்து விடயங்கள் குறித்தும் கவனமாக இருந்தாள். நிறைய நேரத்துக்குப் பிறகு அவர்களது உரையாடல் அறுவடை, விலங்கு வேளாண்மை, ஏனைய மனிதர்கள் போன்ற விடயங்களுக்குத் திரும்பியது. எனினும் அம் மாலை நேரத்தில் அவனுக்கு, அவளிடம் சொல்லவேண்டிய அனைத்தையும் சொல்ல இயலாமல் போயிற்று. எதிர்பாராத அச் சுதந்திரத்தை அவன் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனைப் போன்ற விவசாயிகளுக்கும் விலங்குப் பண்ணையாளர்களுக்கும் முக்கியமான இடமொன்று கிடைத்தது. அவனுக்கு அரச விவசாய தொழில் பயிற்சி நிலையத்தில் விஷேட இடமொன்று கிடைத்ததோடு, அவளது முந்தைய கணவனுடன் இணைந்து அவளது நிலத்தில் வேலை செய்யவும், விலங்குகளைப் பார்த்துக் கொள்ளவும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அவனுடன் இணைந்து அவ்வாறு திருமண வாழ்க்கையைக் கொண்டு செல்லக் கூடிய பெண்ணே அவளது தேவையாகவிருந்தது. இற்றைக்கு சில வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த மக்களுக்கு இவ்வாறானதோர் அதிர்ஷ்டம் கிடைத்திருக்கவில்லை.

அவன் அவளைத் தனது குடும்பத்திடம் அறிமுகப்படுத்திய வேளையில் அவர்கள் தமது மறுப்பைத் தெரிவித்தனர். அவளது அத்தையொருத்தி எல்லாவற்றையும் சுருக்கமாக இவ்வாறு சொன்னாள். 'அவள் வாழ்க்கைல நிறைய அனுபவங்களைப் பார்த்த ஒருருத்தி. வயசானவள்'

தாட்டோவின் முகத்தைப் பார்க்கையில், அவள் நன்கு யோசிக்கக் கூடியவளென அவர்களுக்குத் தென்பட்டது. ஆண் மகனொருவன் திறந்த மனதுடன் உள்ள, தன்னை விடவும் வயதில் பத்து வருடங்களாவது குறைந்த ஒருத்தியையே திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். அப்படியிருந்தால்தான் அவர்களது திருமணம் ஆறு மாதங்கள் அல்லது ஒரு வருடத்துக்காவது நிலைத்திருக்கும்.

எவ்வாறாயினும் அவர்கள் மூன்று வருடங்களாக திருமண வாழ்க்கையில் இணைந்திருக்கின்றனர். வேலைகள் மற்றும் ஏனையவர்களின் தேவைகளுக்காகக் கலந்துகொள்ளச் செல்வதனால் அவர்களது திருமண பந்தத்திலிருந்த மகிழ்ச்சி மெதுவாக நீங்கிச் சென்றது. ராபுலாவும் டெபோகோவும் தமது முற்றத்திலிருந்து சென்ற உடனேயே தண்ணீர்க் குடமொன்றைத் தலையிலேந்தியபடி தாட்டோ வந்தாள். தனக்கு ஏதோவோர் தேவையிருப்பதை உணர்த்தும் விதத்தில் தோலோ அவளைப் பார்த்தான். அவள் அவனருகே சென்று டிரக்டர் வண்டியின்

அருகே தண்ணீர்க் குடத்தை நிலத்தில் வைத்தாள்.

'ஏதாச்சும் கொண்டு போக ஏற்பாடு பண்ணியா? நான் நாளைக்கு ராபுலாவோடும், டெபோகோ லேஸீட்டோடும், கெலீபோனோடும் வேட்டைக்குப் போக நினைச்சிருக்கேன்'

அவள் டிரக்டர் வண்டியின் மீது தனது ஒரு கையை வைத்தாள். 'இந்த வருஷத்துல மிருகங்களெல்லாம் நல்லா வளர்ந்திருக்கு. ஆனா நம்ம தோட்டத்து வட்டக்கா, பூசணி, தர்ப்பூசணி எல்லாம் நோய் வந்தது மாதிரி சின்னதாப் போயிருக்கு'

தீர்மானித்திருந்த படி அடுத்த நாள் விடிகாலையில் ஆண்கள் ஐந்து பேரும் தமது வேட்டைக்கான பயணத்தை ஆரம்பித்தனர். பெரிய மழைக்குப் பிற்பாடு மெல்லிய தென்றல் வீசுவதை வழமை. ஜூலை மாதமாகுகையில் எந்நாளும் வானம் நீல நிறத்தில் இருப்பதோடு குளிர்ந்த சூரியக் கீற்றுகளோடு மொத்தச் சூழலும் உறங்கச் செல்லத் தயாராவதைப் போன்றதொரு நிலையைக் காட்டும். தேனின் நிறத்தைக் கொண்ட புற்கள் குளிர்ந்த தென்றல் அலைகளில் சிக்கி அசைவது, ஆயிரக்கணக்கான சிறுமியர் தமது ஆடைகளை அசைத்து ஆடுவதைப் போன்றிருக்கும்.

இந்த அமைதியான சூழலுக்காக இவர்கள் ஐவரும் வேட்டைக்குச் சென்றிருந்தனர். அந் நாளின் மத்தியான வேளையாகும் போது அவர்களுக்கு, தமக்குத் தேவையான அளவு விலங்குகளை வேட்டையாட முடிந்ததோடு மாலையில் அவர்கள் தமது வீடுகளுக்குத் திரும்பி விட்டனர். அன்றைய மாலையேனை அனைத்து வீடுகளிலும் ஒரே களேபரம். பிள்ளைகள் சுட்ட இறைச்சியை தமது வயிறு வெடிக்குமளவுக்குச் சாப்பிட்டனர். அவர்கள் நீங்கிச் சென்ற பிற்பாடு பெரியவர்கள் முற்றங்களில் வெட்டவெளியில் நெருப்பை மூட்டி, பெரிய இரும்புப் பாத்திரங்களில் இறைச்சியைச் சமைக்க ஆரம்பித்தனர். அடுத்த நாள் காலைவேளையில் அவர்களது வீட்டில் சமைக்கப்பட்ட இறைச்சியை உண்டு செல்ல விருந்தாளிகள் வருகை தரவிருக்கின்றனர்.

தோலோவுக்கு இந்த நாள் மிகவும் பிடிக்கும். இக் காட்சியை அவன் அநேகத் தடவைகள் கண்டிருக்கிறான். அவன் சிறியதொரு கதிரையில் அமர்ந்திருந்ததோடு அவனது மனைவி ஒரு காலை மடித்து நிலத்தில் அமர்ந்து நெருப்புச் கூடரைப் பார்த்தவாறு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

'என்ன சங்கதி?' ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவன் கேட்டான். அவனால் எந்தவொரு கலவர நிலைக்கும் முகம் கொடுக்க முடியும். ஆனால் அவனால் முடியாது. ஏனைய பெண்களைப் போலவே அவளும் ஊர் விடயங்கள் குறித்தும் பிரச்சினைகள் குறித்தும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தாள். எனவே அவளுக்கு ஊர் விடயங்கள் அனைத்தும் தெரிந்திருக்கும். எனினும் அதனை வெளிப்படுத்தும் போது தேர்ந்தெடுத்துச் சொல்வதில் அவள் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தாள்.

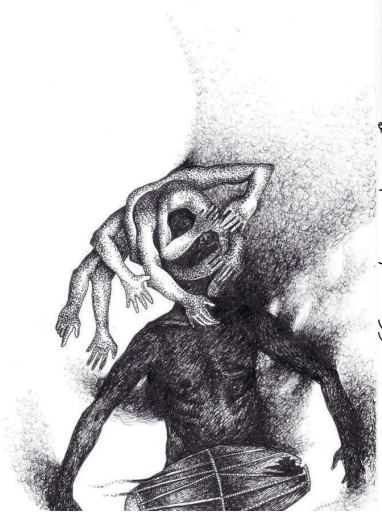
அன்றைய மாலை நேரத்தில் அவனது 'என்ன சங்கதி?' எனும் கேள்விக்கு பதிலளிக்க அவள் தயாரானாள்.

'மாட்டுக் கொட்டகையில் ஒரு எருமை இன்னொரு வயதான எருமையோடு மோதிக் கொண்டதில் பலத்த காயப்பட்டிருக்கு'

அவள் சிறியதொரு இடைவெளி விட்டுவிட்டு விழிகளைச் சுழற்றியபடி சொன்னாள்.

'ஊர்ல இன்னுமொரு பிரச்சினை. பிலீஷியாவுக்கும் அவளோட புருஷனுக்குமிடையில் திரும்பவும் சண்டை. அவங்க சம்பத்துலதான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டாங்க. ஆனா பிலீஷியா கல்யாணம் முடிக்கிறதுக்கு முன்னாடியிருந்தே சாதாரணமாக நடந்து கொள்ளல. அதேபோல கல்யாணத்துக்கு அப்புறமும் எந்நாளும் புருஷனோட சண்டை போடத் தொடங்கினா. வெளி மனுஷங்களுக்கு அவங்களோட முற்றத்துல அவங்க சண்டை போடுற சத்தத்தத் தவிர வேறெதுவும் கேட்டிருக்காது. அவள் இந்த நாட்கள்ல விவசாய வேலைகள்ல ஈடுபட மாட்டேங்குறா. அவளோட புருஷன் ஏதோ நல்ல வேலையொண்ணுல இருக்குறதால அவ கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்தா என்னன்னு கேட்குறாளாம். இப்ப புருஷனோட நிலைமையும் மாறியிருக்கு. அவன் இன்னிக்கு வேலையை விட்டு நின்னுட்டானாம். அவனும் கொஞ்சம் ஓய்வெடுக்கணும்னு சொல்றானாம். ஓய்வெடுக்குறதும், சும்மா காலங்கடத்துறதும் அவங்களுக்கு நல்ல பழக்கமான ஒண்ணுதான். இந்தப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்க்குறதுன்னு யாருக்குமே தெரியல. அவங்க பசியிலிருக்கையில் பிற மனுஷங்கதான் உதவி செய்ய வேண்டியிருக்கும்'

ஓவ்வொரு நாளும் மனிதர்களிடையே ஏற்படும் பிரச்சினைகள் குறித்து அவள் விபரிக்கத் தொடங்கினாள். சில காலத்துக்கு முன்பு ராபுலா கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சும் இடமொன்றுக்குச் சென்று குடித்து விட்டு வந்து மனைவிக்கு அடித்த விடயத்தை அவன் தாட்டோவிடமிருந்து அறிந்து கொண்டான். அவள் அவனைத் திட்டுவதையும் கூட அறிந்து கொண்டான். இதற்கெல்லாம் என்ன செய்ய முடியும்? உலகில் எதையும் தேர்ந்தெடுத்துச் செய்ய இயலாது. அது எப்போதுமே வேதனையும் சிக்கலும் பின்னிப் பிணைந்தது. அவன், ராபுலா அங்கு வந்ததும் கருணையோடும் நட்போடும் புன்னகைத்து அதனால்தான்

ஓலாம் | எஸ்.பி.பூசாபகாந்தன்

கையொப்பம்

உன் சிரிப்புக்கும் கதைக்கும் ஒரு சான்றிதழ் தருவதென்றால் எப்படித் தரலாம்

இப்படித் தரட்டுமா

என் வாழ்க்கையோடு ஒட்டிப் பொருத்தி சொற்களால் பூக் குத்தி

இன்று நாள் முழுக்க வலை எறிந்தேன் சிறு மீனும் படவில்லை

சோர்வுதான் எறிந்து கை சிவந்து இரத்தம் கசிகிறது

என் வலையோ நல்ல வலை நுணுக்கமாய் நூல் எடுத்து கண் முடிந்து ஒட்டையென்று ஒன்றும் இல்லாமல் இருப்பது

ஆழ் கடலுக்குள் சென்று மீன்கள் பாடுகின்ற இடங்களைப் பார்த்தே எறிந்தேன் ஏனே அதிர்ஸ்டமில்லை

இன்று வெறுங்கையும் வெறும்சோறும் சண்டலும்தான் பொறுக்கிறது

குடிக்க தண்ணீர் தந்ததைப்போல உன் சிரிப்புகளும் கதைகளும் என் வாசலுக்கு வந்திருந்து இப்போது நீ

என்று

பொறு இன்னும் கையொப்பம் இடவில்லை

| எதிர்ப்பிலக்கியம்

(கே.பாலமுருகனின் கவிதைகள்)

கவிதைகளுக்கு பொதுவான ஒரு அணுகுமுறை எப்போதும் சாத்தியமில்லை. சூழல், நாடு, கலாச்சாரம், காலகட்டம், வரலாறு, பால்நிலை என இதுபோன்ற பல அம்சங்கள் கவிதையைப் பாதிக்கின்றன. அதுபோல், கவிதை தனது எல்லைக்குள் எவைகளை அனுமதிக்கிறதோ அவைகளையும் தனித்தனியே அணுக வேண்டியுமிருக்கிறது. அதனால்தான், கவிதை என்பது, எல்லாக்காலத்திலும், எல்லா நிலப்பரப்பிலும், எல்லாக் கலாச்சாரத்திலும் ஒரேமாதிரியாகப் பயிலப்படுவதில்லை. அதுபோல், தன்னை ஒரேமாதிரியாக வெளிப்படுத்திக்கொள்வதில்லை. ஆக, கவிதைக்கென்று தனியான ஒரு அணுகுமுறை அதாவது பொதுவான ஒரு அணுகுமுறை சாத்தியமே இல்லை.

தமிழின் விரிந்த பரப்பிற்குள் பலவகைப்பட்ட கவிதை வாசிப்பிற்கான அணுகுமுறைகள் மேலெழுந்து வந்தாலும், அம்முறைமைகள் வளர்த்தெடுக்கப்படவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, மிக இலகுவானதும், பழக்கத்தில் தோய்ந்து போயிருப்பதுமான மனோரதியப் பார்வையொன்றை கவிதைகளுக்கான பொதுவான வாசிப்பு அணுகுமுறையாக (விமர்சன முறைமை) பயன்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது ஒருவகை உள்ளொளி சார்ந்த அணுகுமுறை. தான் அணுகும் குறித்த கவிதைப் பிரதிகள் ஏன் இப்படியாக வாசிக்கப்படுகின்றன என்பதை வெளியே கதைப்பதில்லை. விபரிப்பதும் இல்லை. மனதால், ஏதோ ஒரு மாயநினைவில் கண்டுபிடித்த விசயங்களை கவிதை குறித்து பேசுவதைப்போல கதைக்க முற்படுவதுதான் இந்த முறைமையின் விசேசம். இது குறித்த கவிதைக்கு ஒரு மந்திரவாதி ஏதோ சாத்திரம் கூறுவதைப் போன்றதாகும். அதாவது, கவிதைக்கு உயிர் கூடிவருகிறது. இந்தக் கவிதைகள் ஒரு பாய்ச்சலை நிகழ்த்தி இருக்கின்றன. இவை உணர்வுகளின் ஆற்றல் மிக்க சொற்களால் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. என்பதுபோல், தலைமறைவு இயக்கங்களின் ரகசியக் குறியீடுகளால் கவிதை குறித்து பேசுவதுபோல் ஒரு தோற்றத்தை தரக்கூடியது. அல்லது, எங்கோ வானத்திலிருக்கும் கடவுளிடமிருந்து வந்ததைப்போல பேசுவது. தான் கதையாடும் கவிதைப் பிரதி குறித்த முடிவுகளை கண்டுபிடித்த வழிமுறைகளைப் பற்றி எப்போதும் பேசுவதே இல்லை. தமிழின் மரபான முறைமையாக நம்பப்படும் இந்த அணுகுமுறையை முற்றிலும் வெவ்வேறான வித்தியாசமான கவிதைப் பிரதிகளையும் அணுகுவதற்குப் பயன் படுத்துகின்றனர்.

தமிழின் விரிந்த பரப்பு என்பது இன்று மிக முக்கியமானது. தமிழ் இலக்கியம் என்ற சொல் 'தமிழின் விரிந்த பரப்பு' என்ற அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்தும் விதமாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். தமிழ் நாட்டு இலக்கியம் என்ற அர்த்தத்தோடு சருங்கிவிடக்கூடாது. தமிழின் விரிந்த பரப்பு என்பது, ஈழம், மலேசியா, புலம்பெயர்வு, சிங்கப்பூர், மற்றும் தமிழ்நாடு (இந்தியா) என அர்த்தப்படுத்தும்படியாக வாசிக்கப்பட வேண்டும். இந்த நிலவியல் பிரிவுகளில் தமிழ்க் கவிதை என்பது ஒரேமாதிரியான பண்புகளோடு இருக்கமுடியாது. அதே நேரம் ஒரே வகையான பிரதிகளை அனைத்து நிலவியல் வெளிகளிலும் கவிதையாகப் பாவிக்கவும் முடியாது. ஆனால், ஒரே வகையான பிரதிகளையே அனைத்து தமிழ் நிலவியல் பிரிவுகளிலும் பாவிக்க முற்படுவதும் பாவிப்பதும் அந்தந்த நிலப்பரப்புகளில் திரண்டிருக்கும் தமிழ் தனித்தன்மைகளை அழித்து ஒரேயொரு உலகளாவிய தமிழை உருவாக்க முயற்சிப்பதாகவே இருக்கும். இது மிக மோசமான வன்முறையுமாகும். நிலவியல் பிரிவுகளில் நிலவுகின்ற கலாச்சார, அரசியல் நெருக்கடிகள், கவிதைக்கான பன்முக வெளி போன்றவற்றை இல்லாது ஆக்கிவிடும் முயற்சியாகவே நிறைவேறிடும். ஒவ்வொரு தமிழ் நிலவியல் பிரிவுகளிலும், அதன் இலக்கியம் 'தான்' என்னவாக இருக்க விரும்புகிறதோ அப்படி இருப்பதற்கான

ஈழத்து அரசியல் வெளி மிகமோசமாக இலக்கியத்தைப் பாவித்திருக்கிறது

வழிமுறைகளே, அந்தந்த நிலவியல் பிரிவுகளுக்கான இலக்கிய அணுகுமுறையாகவும் இலக்கியமாகவும் இருக்கமுடியும். அனைத்து நிலவியல் பிரிவுகளிலும் தமிழ் இலக்கியம் என்பது ஒரேமாதிரியாகவும், ஒரேவகையான பண்புகளுடனும் இருக்க வேண்டும் என வலியுறுத்தும் இலக்கிய அணுகு முறைகள் சர்வாதிகாரத்தன்மை கொண்டவை. இப்படியான அணுகுமுறைகளை இனம் கண்டு முதலில் மிக மோசமாக எதிர்க்க வேண்டும்.

இந்த வகையில், ஈழத்து இலக்கியம் தனக்கான ஒரு இலக்கிய வெளியை உருவாக்கியிருக்கிறது. அந்த இலக்கியப் பிரதிகளை அணுகுவதற்கு தனித்த ஒரு விமர்சன முறைமையை வளர்த்தெடுக்காவிட்டாலும், ஒருவகைக் கூட்டு மன அரசியலையும், அதன் சிதைவையும் புரிந்துகொள்ளவும், பதிவுசெய்யவுமான நிலவரத்தை உண்டு பண்ணியுள்ளது. அரசியல் அர்த்தத்தில் முக்கியமான வகிபாகம் ஒன்றை வழங்கும் படியான இலக்கியம் என்று பேசப்படும் நிலையை அடைந்திருக்கிறது. அதைக் கூட இன்று என்னைப் போன்றவர்கள் விமர்சித்துக் கொண்டதானிருக்கிறோம். அரசியலின் துணை இன்றி இலக்கியமாகத் தன்னை அடையாளப்படுத்தத்தக்க பிரதிகளைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். அப்படிப் பேசுவது ஏனெனில், ஈழத்து இலக்கியம் தனக்கான அரசியலை உருவாக்குவதற்குப் பதிலாக, அங்கு நிலவும் சமூக அரசியலுக்கு உதவுப்படியான, சாய்வுகொண்ட சேவையை மேற்கொள்வதனாலாகும். கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்வதானால், ஈழத்து அரசியல் வெளி மிகமோசமாக இலக்கியத்தைப் பாவித்திருக்கிறது என்பதாகும். அரசியலை முதன்மைப்படுத்தி அதற்கு ஊழியம் செய்யும் நிலையை இலக்கியம் கையேற்றிருப்பதிலேயே நாங்கள் இங்கு, இலக்கியப் பிரதிகளை அரசியலில் இருந்து காப்பாற்றி வெளியே கொண்டுவர வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். எப்படி இருந்தாலும், ஈழத்து இலக்கியத்திற்கான திசையும், இயங்கு தளமும் உருவாகிவிட்டன.

ஆனால், மலேசிய இலக்கியம் தனது இயங்குவெளியை மிகச் சரியாக இனம் கண்டு, அந்தப் பிரதிகளை அணுகுவதற்கேற்ற விமர்சன முறைமையை உருவாக்க வேண்டுமென்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டிலோ, ஈழத்திலோ நிலவுகிற விமர்சன முறைமைகள் (அப்படி ஏதாவது இருக்கிறதா என்ன?) மலேசிய இலக்கியத்தை அதன் அனைத்து தன்மைகளையும் கண்டுபிடிக்க உதவாது. மலேசிய இலக்கியப் பிரதிகளை அணுகிப்பார்ப்பதற்கென்று எந்தெந்த விமர்சன முறைகளிலிருந்து எவைகளை எடுக்க முடியுமென்று கண்டுபிடித்து தனக்கான ஒரு விமர்சன முறைமையை உருவாக்கவே வேண்டும். அது இல்லாதுபோனால், மலேசிய இலக்கியங்கள் வெறுமனே பொழுதுபோக்கு எழுத்துகள் என்றும், இன்னும் முற்றிலும் வளர்ச்சியடையாத பயில்நிலை இலக்கியப் பிரதிகள் என்றும் கருதவேண்டிய நிலையே தொடரும். கடந்த ஐந்தாண்டுகளாக மலேசிய இலக்கியத்தைக் கவனித்துவருகிறேன். இந்த ஆண்டுகளில் வெளிவந்த முழுத்தொகுப்புகளையும் ஒரு சேரப் படித்திருக்கவில்லை. இணையத்தினூடாகக் கிடைப்பவற்றை எல்லாம் வாசித்திருக்கிறேன். முழுமையான நவீன இலக்கியமாக மலேசிய இலக்கியம் திரட்சியுற்றுத் தன்னை

மாற்றியமைத்திருக்கிறதென்றே எனது துணிவு. அத்தோடு, தமிழ் இலக்கியத்தின் விரிந்த பரப்பிற்கு புதியதொரு இலக்கியத் தன்மையையும் கொண்டுவந்திருக்கிறது.

தனிமனித சுயம், (அகமி) வெறுமை, ஏக்கம், தனிமை, பெருநகரங்களின் அலைக்கழிப்பு, மனத்தொந்தரவு, அகமியின் லயிப்புகள் என்றிருந்த மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம், ஒரு புதிய திசையை நோக்கி நகரத்தொடங்கியிருக்கிறது. இது மிக முக்கியமான ஒரு நிலவரமாகும். (அங்கு சென்றுவந்த பல இலக்கியவாதிகள் கூட தங்கள் நிலப்பரப்பின் இலக்கியக் கதைகளையே கூறிவிட்டு வந்தனர். மலேசிய தமிழ் இலக்கியத்தை அடையாளம் கண்டு அதுகுறித்து எந்த விவாதங்களையும் ஏற்படுத்தவில்லை.) இவர்களுடைய சாமான் அங்குவிற்கப்பட்டது. இந்த, இதை மிகச் சரியாக இனம் காண்பதுதான் மலேசிய தமிழ் இலக்கியத்தை தமிழின் விரிந்த பரப்பிற்குள் முக்கியத்துவம் மிக்க இலக்கியச் செயலாக மாற்ற இருக்கிறது.

தனிமனித அகமி, மற்றும் அகமியின் லயிப்பு, பழமைச் சுகம் என்பதற்கு அப்பால் புறவெளியை நோக்கி அரசியல் அர்த்தத்தில் இலக்கிய அக்கறைகள் நகரத்தொடங்கியிருக்கின்றன. ஜனநாயகம், கலாச்சார எதிர்க்கூல், அதிகாரத்தை சகிக்கவிரும்பாத அகமி, போன்ற இந்தப் புறவெளிகளை தொடர்ச்சியாக அசைப்பதினூடாகவும், சங்கடத்திற்குள் ஆழ்த்துவதற்கூடாகவும் தனிமனித அகமி என்பதை ஒரு கூட்டு மன இயக்கமாக மலேசிய தமிழ் இலக்கியம் பாவிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது.

இந்தக் கூட்டுமன இயக்கத்தை நோக்கி இலக்கியக் கதையாடல்களும், இலக்கியச் செயற்பாடுகளும் நகர்ந்து கொண்டிருப்பதானது, கலாச்சார ரீதியான சிதைவையும், அதிகாரத்திற்கெதிரான ஒரு எதிர்ப்பியக்கத்தையும் பெயரள விலாவது தோற்றுவித்துவிடச் சாத்தியமுண்டு. அந்தச் சாத்தியம் நிறைவேறியிருக்கிறதென்பதற்கு மிகச் சிறந்த உதாரணம்- ஒரு

இலக்கியப் பிரதி கலாச்சாரக் காவலர்களால் மிக மோசமாக எதிர்கொள்ளப்பட்டதுதான். அது பொழுதுபோக்குத்தானே, இலக்கியம்தானே சும்மா எழுதிவிட்டுப்போகட்டும், ஒரு பத்துப்பேர் வேண்டுமானால் படிப்பார்கள் என்ற இலக்கியம் குறித்த புரிதல் மனநிலை முற்றிலுமாக மாறியிருக்கிறது. ஒருவர் படித்தாலும் அந்தப் பிரதியால் கலாச்சாரத்திற்கு ஆபத்து வந்துவிடும் என்ற அச்சத்தை எப்போது ஒரு இலக்கியப் பிரதி உருவாக்குகின்றதோ அப்போதே இலக்கியப் பிரதிக்கான அரசியல் செயற்பாடு முக்கியத்துவம் பெற்றுவிடுகிறது.

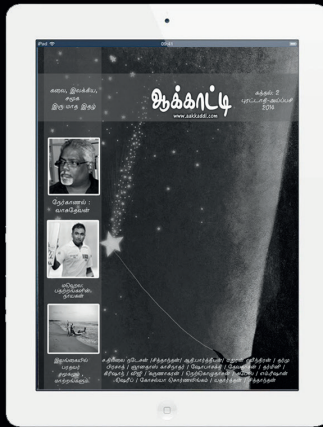
எனவே, மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஒரு அரசியல் உள்ளடக்கம் உருப்பெற்றுவிட்டிருக்கிறது என்பதுதான் இன்றைய உண்மையாகும். ஆகையினால், இனி மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தைப் புரிந்துகொள்வதென்பது வெறுமனே இன்பந்தருகின்ற ஒரு எழுத்துகளை அறிந்துகொள்ளுதல் அல்ல. அந்த நிலைமையைத் தாண்டி மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் நகர்ந்துவிட்டது. மலேசியத் தமிழ் அங்கு பாரம்பரியமாக நிலவுகிற கலாச்சாரத்தோடு எப்படி உறவு கொள்கிறது? எதிர்கொள்கிறது? இல்லாமிய அரசு ஒன்றின் கீழ் சிறுபான்மையாக வாழும் சனக்கூட்டம் அந்த அரசை எப்படிப் பார்க்கிறது? இப்படி இன்னும் எத்தனையோ கேள்விகளைப் புரிந்துகொள்வதினூடாகவே மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தினை இனி நெருங்க முடியும். அப்படி இல்லாமல் அந்த இலக்கியங்களைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சிப்பதென்பது அந்த இலக்கியங்களுக்குச் செய்யும் துரோகமாகவே முடிந்துவிடும்.

மலேசியத் தமிழ் நிலப்பரப்பில் இன்று திரண்டிருக்கின்ற இலக்கியச் செயலை எனது வாசிப்பிற்குட்பட்ட வகையில் மிகச் சரியாக அடையாளப்படுத்துவதென்றால் 'எதிர்ப்பிலக்கியம்' என்ற அழைப்பேன். உலகளவில்

எதிர்ப்பிலக்கியம் பல மொழிகளில் இருந்திருக்கின்றன. இன்னும் இருக்கின்றன. போர்ச்சூழலில் உருவாகும் இலக்கியங்களை எதிர்ப்பிலக்கியம் என அழைக்க நான் விரும்புவதில்லை. அந்த வகை இலக்கியங்களைவிட மிக வலிமையானதுதான் இந்த எதிர்ப்பிலக்கியம் என்பதாகும். மலேசியத் தமிழ் இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்கள் ஆபிரிக்க எதிர்ப்பிலக்கியத்தைப் பயில்வதினூடாக அதன் இயங்கியலை மலேசியத் தமிழ்ச்சூழலுக்கேற்ப பயன்படுத்த முடியும் என்றே கருதுகிறேன். அதனூடாக மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தை (எதிர்ப்பிலக்கியத்தை) இன்னும் செழுமைப்படுத்த முடியுமென்றே கருதுகிறேன். எதிர்ப்பிலக்கியத்திற்கு தமிழ் இலக்கியங்கள் எதுவும் இனி உதவப்போவதில்லை.

முதன் முதலாக மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தை (இன்றைய) 'எதிர்ப்பிலக்கியம்' என அழைத்ததினூடாக அந்த இலக்கியத்திற்கு எனது பங்களிப்பை வழங்கியதாகவே கருதுகிறேன்.

இப்படி என்னைச் சிந்திக்கத் தூண்டியது கே. பாலமுருகன் அவர்களின் 'தூக்கிலிடப்பட்டவர்களின் நாக்குகள்' என்ற கவிதைத் தொகுதிதான். எதிர்ப்பிலக்கியம் என்பதை அடையாளப்படுத்தும்படியாக ஒரு தொகுப்பாக வாறும் கவிதைகள் இதிலுண்டு. இந்தக் கவிதைகளைப் படிக்கும் எவரும் மீண்டும் எனது உரையை வாசிக்க வேண்டி ஏற்படலாம். ஏனென்றால், இந்தக் கவிதைகளின் உட்கரடு எதுவோ அதை சற்று விரிவாக நான் எழுதியிருக்கிறேன். கவிதைகள் உங்களோடு அதிகம் பேசவிருக்கிறது என்பதால், அந்தக் கவிதைகள் என்னை எதைப் பேசத்தூண்டியதோ அதை மட்டுமே பேசியிருக்கிறேன். எதிர்ப்பிலக்கியத்தின் முதலாவது அடையாளமாக இந்தத் தொகுப்பு என்றும் இருக்கும்.

ஆக்காட்டியின்

மின்பதிப்பு இப்போது **MAGZTER**ல்
கிடைக்கிறது.

<http://www.magzter.com/FR/akkaddi/Aakkaddi/Art/>

அப்பிள் சாதனங்களிலும் , அன்டிராயிட்
சாதனங்களிலும் இலகுவாக வாசிக்க முடியும்.

சூடும்பக் கண்காணிப்புகளையும் தாண்டித் தன் இனம், மதம் என்பவற்றின் கட்டுப்பாடுகளையும் சுமக்கவேண்டியவளாகிறாள் பெண். தன் குடும்பம், உறவுகள், சமூகம், மதம், இனம் என்ற வட்டங்களை ஒவ்வொன்றாய் உடைத்தபடியோ வளைத்தபடியோ தான் பெண்கள் பொதுவெளியில் வரவேண்டும். சிறுவயதிலிருந்து தம் இலட்சியங்கள், கனவுகள், ஆசைகள் என மனதுக்குள் வளர்த்தவற்றை, சகலதையும் மீறி அடைவதென்றால் அது மிகச் சில பெண்களால் தான் சாத்தியமாகிறது. தொடர்ந்து மனஓர்மையுடன் அதற்காகப் போராடியபடி வாழும் தென்பும் சந்தர்ப்பங்களைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளும் திறனும் அற்றவர்கள் அடையாளமற்றுப் போவது தான் நடக்கிறது.

ராஜாத்தி என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட ஒருத்தி, 'சல்மா' ஆக உருவாகிய ஆவணப்படத்தைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு வாய்த்தது. இந்தியாவின் திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள துவரங்குறிச்சி எனும் கிராமத்தில் பிறந்தவர் ராஜாத்தி. 2000 ம் ஆண்டில் 'ஒரு மாலையும் இன்னொரு மாலையும்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பும் 2003ல் 'பச்சைத் தேவதை' என்ற மற்றொரு கவிதைத் தொகுப்பும் வெளியாகின. தொடர்ந்து 2004ல் 'இரண்டாம் ஜாமங்களின் கதை' என்ற நாவல் வெளியாகியது. சமீபத்தில் பதினொரு சிறுகதைகளைக் கொண்ட 'சாபம்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பும் இவரால் படைக்கப்பட்டது. 2001 தொடக்கம் 2006ம் ஆண்டு வரை பொன்னம்பட்டி சிறப்பு ஊராட்சி மன்றத் தலைவராக இருந்தார். சமூக நலத்துறைவாரியத்தின் தலைவியாகவும் பணி செய்தார். இவரது துறை தொடர்பாக ஆவணப்படமொன்றை உருவாக்கச் சென்றவர்கள் சல்மாவின் வாழ்வில் இந்த இடத்தை அடைவதற்கு முன் அவர் எதிர்கொண்ட வாழ்க்கையை ஆவணமாக்க விருப்புக் கொண்டு 'சல்மா' என்ற படத்தைப் பதிவு செய்கின்றனர்.

தயாரிப்பு : Woman make movies.

இயக்குனர் : Kim Longinotto

2013 ஜனவரியில் உருவான இப்படம் 90 நிமிடங்களைக் கொண்டது.

'சல்மா' உலகத் திரைப்படவிழாக்களில் எழுபதுக்கும் மேற்பட்ட நாடுகளில் திரையிடப்பட்டது. இந்த ஆவணப்படத்திற்கு பதினமூன்று விருதுகள் கிடைத்தன. இதற்காக இயக்குனர் பல விருதுகள் பெற்றுக்கொண்டார்.

அவர் ஃப்ரான்ஸ் வந்திருந்த போதுதான் . முன்னேற்பாடுகள் எதுவுமின்றி, தோழர்கள் சிலர் கூடிச் சந்திப்பொன்றில் உரையாடலாம் எனத் திடீரென ஏற்பாடு செய்தோம். அச் சந்தர்ப்பத்தில் 'சல்மா' ஆவணப்படத் திரையிடலும் பொருத்தமாயிருக்குமெனக் கருதி அவசர-அவசரமாக பாரிஸ் நகரில் திரையிடலை நிகழ்த்தினோம்.

'சல்மா' ஆவணப்படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது 90 நிமிடங்கள் ஓடிப்போனதை உணர முடியாதளவு அதன் யதார்த்தமும் துயரமும் என்னைச் சூழ்ந்திருந்தன. ஓர் ஆளுமை நிறைந்த பெண்ணாகக் கட்சி அலுவலகம், தொலைக்காட்சி நிலையப் பேட்டி, வாகனத்தில் அலுவலகக் கோப்புகளைப் பார்வையிட்டபடி பயணிப்பவராகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டவர், தன் கிராமத்தின் வீட்டு யன்னலோரத்தினருகில் நின்று 'அந்த யன்னல் இந்த யன்னலென மாறி மாறி இரண்டு தெருக்களையும் பார்த்தபடியிருந்தேன்' என்றபடி தன் சமூகம் தனக்கிட்டிருந்த வரையறைகளை மீறியதெப்படி எனத் தன் வாழ்வை எளிமையாகவும் சரளமான உரையாடலாடாகவும் பதிவு செய்கிறார். இன்னும் அவருடன் சேர்ந்து தாய், தந்தை, சிறியதாய், மாமியார், சகோதரி ,கணவர், நண்பியொருவர், முதற்கவியைையும் தொகுப்பையும் வெளியிட்ட காலச்சுவடு கண்ணன் மற்றும் முதன்முதலாக வாரசஞ்சிகையொன்றில் கவிஞர் சல்மா பற்றிய கட்டுரையொன்றை எழுதிய அருள்எழிலன் ஆகியோரது சாட்சியங்களும் உள்ளன.

சல்மாவின் குழந்தைப்பிராயமும் ஏக்கத்தோடு தான் கழிந்திருக்குமோ என எண்ணும் வகையில், அவர் நான்காவது பெண்ணாகப் பிறந்ததை வெறுத்த தந்தையின் காரணமாக தாயைப் பிரிந்து அவரது தாயின் குடும்பத்தால் வளர்க்கப்படுகிறார். 5 வயதான பின் வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும் அவர் பருவமடையும் வரை பள்ளிக்கூடம் செல்கிறார். தங்கள் பெண்குழந்தைகள் பருவமடைந்ததும் வீட்டைவிட்டு வெளியே போகக்கூடாதெனத் தடுப்பதும் பாடசாலையிலிருந்து மறிப்பதும் என்ற வழக்கத்தைக் கொண்ட துவரங்குறிச்சி என்ற அந்தக் கிராமத்தின் முஸ்லிம் சமூகத்தில் பிறந்த தான் எவ்விதமாக இந்த அடக்குமுறைகளால் பாதிக்கப்பட்டேன், அதிலிருந்து வெளிவரப்போராடினேன் என சல்மா சொல்லும் போது இதைப் போன்ற மூலையில் இருத்தி வீட்டுக்குள் வைத்திருந்த துன்பத்தை அனுபவிக்காதவர்கள் தாம் எதிர்கொள்ளும் குடும்பத்தின் சமூகத்தின் வேறு பலவிதமான சட்டதிட்டங்களை மீறித் துணிந்து ஏன் போராடவில்லை என்ற கேள்வியைக் கேட்டுக்கொள்வார்கள். இலட்சியமோ விருப்பமோ எதுவாயினும் இதைப்போன்ற பிடிவாதத்துடன் நான் இருக்கிறேனா என்ற கேள்வியை என்னிடம் நானே கேட்டேன்.

தனக்கும் பருவமடையும் வயதாகும் போது சினிமாவுக்குப் போகமுடியாது, பள்ளிக்கூடம் போகமுடியாது என்ற கட்டுப்பாடுகளை எதிர்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணமே அவரை நிம்மதியிழக்கச் செய்தது. தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் மனிதர்களைப் போல தன்னால் இருக்கமுடியாதென முடிவெடுத்த சல்மா சாப்பிடாமலும் அழுது அடம்பிடித்தும் தன் கோபங்களையும் எதிர்ப்பையும் காட்டுகிறார். அவரது அம்மா , சிறியதாய் போன்றவர்களின் உரையாடல்களில் 'எதுக்கு இந்த வாழ்க்கை?' என்ற வெறுப்பும் கேள்விகளும் இருந்தபோதும் அதை விட்டு எங்கே போவது? என்ற கேள்வி மௌனமாக இருக்கச் செய்கிறது. இக்கேள்விகள் முஸ்லிம்

சமூகப் பெண்களுக்கல்ல பொருளாதார வலிமையற்ற பல பெண்களுக்கும் பொருந்திப்போகிறது. இச்சமூகத்தை நம்பி, இருக்கின்ற குடும்பம் என்ற அமைப்பின் பாதுகாப்பையும் விட்டு எங்கே போவது என்பது அடுத்ததாக ஏற்படும் கேள்வியாகிறது.

சல்மாவின் சிறிய தாயார் தான் பருவமடைந்ததை ஏழு நாட்களாகச் சொல்லாமல் மறைத்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். 'வீட்டுக்குள்ளபடிச்சு வைச்சிட்டா' என்ற பயம் காரணமாக அப்பெண்களுக்கு இயல்பாக உடலில் நடைபெறும் மாற்றத்தை ஏற்றுக்கொள்வதே நடுக்கத்தைத் தருகிறது என்கின்றார். சல்மா 'வயதை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு வாழ்க்கையை வழியனுப்புவது' என்ற கவிதை வரியைச் சொல்லி ,அந்த வயதுக்கான வாழ்க்கையை நாம் வாழ்மறுக்கப்பட்டோம் என்றவர் ,யன்னலோரம் நின்றபடி 'லேசான வெளிச்சம் வருகுது. இந்த யன்னலுக்கு அக்காவும் நானும் சண்டை' என்கிறார். படிப்பு இடை நிறுத்தப்பட்டு ,திருமணம் செய்து வைக்கப்படுவது தங்கள் விதி என ஏற்றுக்கொண்டு வாழ்வை வாழவேண்டியது தான் என மௌனமாகிவிடும் அச்சூழலிலிருந்து வாசிப்பதில் ஆர்வமும் கெட்டித்தனமும் சுயசிந்தனையும் கொண்ட சல்மா இதையெல்லாம் மீறி வாழ்ந்தே தீருவேன் என்ற தீர்மானத்தைப் பெரும் போராட்டங்களுடன் இன்றுவரை மேற்கொள்வது ஓடுக்கப்படும் பெண்களுக்கு முன்மாதிரிகை.

இந்த ஆவணப்படம் பற்றிய சில கருத்துகளைப்படம்பார்ப்பதற்குச் சில காலங்களின் முன்னரே வாய்மொழியாகவும் எழுத்திலும் அறிந்திருந்தேன். 'யாரும் சிறையிலடைத்ததைப்போல அடைத்தார்களா?' என யாரோ கேட்ட கேள்வியொன்று எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. -வயதுக்கு வந்த பிறகு பள்ளிக்கூடமே போகக்கூடாது. ஆம்பினைகள் வீட்டுக்கு வந்தால் முன்னால் போகக்கூடாது. வெளியேதனியே உலவமுடியாது. சினிமாவுக்குப் போகக்கூடாது. தன் திருமணம் பற்றிய தீர்மானத்தைத் தானே எடுக்கமுடியாது. விரும்பியவாறு ஆடை உடுத்தக்கூடாது.- வீட்டினுள்ளே இருந்து யன்னல்களால் மட்டும் பொழுது போகக் குறுகலான தெருவைப் பார்த்தவாறிருப்பதென்பது சிறையில்லாமல் வேறென்ன? சல்மா எழுதிய -பயணத்திற்குப் பிந்தைய வீடு- என்ற கவிதையிலிருந்து சில வரிகளை இங்கு பகிர்வது பொருத்தமாகும்.

எப்பொழுதும்
என் மனப் பிறழ்வுகள்
ஆரம்பமாவது
இந்த வீட்டின் ஒழுங்குகளுக்குள்

தனது எல்லா வர்ணங்களும்
உதிர்ந்து விட்ட பிறகும் கூட
மயானத்திற்கு ஈடான அமைதியுடனும்
இறுமாப்புடனும் இருக்கிறது
என் வீடு

பள்ளிக்கூடம் போக அனுமதிக்கப்படவேயில்லை. அதை நினைத்து வருந்தாத நாளேயில்லை என்கிறார் சல்மாவின் சகோதரி. இது ஒரு குடும்பத்துக் கதையல்ல. பெண்களின் பிரதிநிதிகளாகத் தம் கதைகளை இவர்கள் சொல்கின்றனர். நாலு சுவருக்குள் தான் வாழ்க்கையா? 'சல்யாணம், குழந்தைகள் பின்னர் செத்துப்போவது தானா நானும்?' என்ற சல்மாவின் கேள்விகள் வந்த வாழ்வை வாழ்ந்துவிட்டுப் போவது தான் என்று, அவரை முற்றுப்புள்ளியிட விடவில்லை.

நெருக்கடிகளுக்கிடையிலும் தொடர்ந்த அவரது கவிதை எழுதும் மனதாலும் திறமைகளாலும் தன் மனநெருப்பை அணையவிடாமல் வளர்க்கிறார். ஊராட்சி மன்றத்தேர்தலில் போட்டியிட்டு வென்றதுடன் சிறுவயதில் அவர் அவாவுடன் வேண்டி விரும்பிய சுதந்திரமான பெண்ணாக வாழும் வாழ்க்கையை இன்றும் கூட பிடிவாதமும் துணிவும் கோபமும் கொண்டவராக வாழ்கிறார்.

இருபத்தொரு வயதில் திருமணஞ் செய்து வைக்கப்பட்ட சல்மா கணவரின் மிரட்டல்கள், அடிகள் என எதிர்ப்புகளை எதிர்கொண்டு தான், தன் கோபங்களை ஆற்றாமைகளைக் கவிதைகளாக்குகிறார். இரவில் அருகில் கணவன் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் போது தோன்றும் சிந்தனைகளை எழுத இயலாமல் காலையில் எழுந்து எழுத நினைத்தால் மறந்து போய்விடும். பின்னர் மலசலகூடத்தில் நாட்காட்டித் தாளில் எழுதி ஒளித்து வைத்ததாகவும் அதுவும் காணாமல் போய்விடும் எனவும் தான் கவிதை எழுதத் தனிமையான ஒரு பொழுது கிடைப்பதற்காகப் பட்ட துயரத்தைச் சொல்லும் போது அவரது மறுக்கப்பட்ட வாழ்வு இடையறாத போராட்டத்தைச் செய்யும் வேகத்தை தடுத்தபோதும் சல்மாவின் உறுதி பெரிதென தோன்றுகிறது. அதே கணவர் இப்போது தனது சாட்சியத்தையும் சொல்கிறார். தனது பெற்றோர்கள் இவர் பூர்கா போடாமல் நடமாடுவது, கவிதைகள் எழுதுவது, வாசிப்பதை விரும்பவில்லை. ஆகவே, தான் வேண்டாமென மறுத்ததாகவும் இதனால் பிரச்சனைகள் அவர்களிடையில் ஏற்பட்டதாகவும் கூறி இப்போது சல்மாவுக்குத் தொடர்ந்தும் இவற்றில் ஆர்வம் இருப்பதால் தான் விட்டுவிட்டதாகவும் சொல்கிறார். முன்னர் தற்கொலை செய்வேன், ஆகிட்டு ஊற்றுவேன் என்று சொன்ன கணவனே ஒரு பெண்ணின் செயற்பாடுகளின் தீவிரத்தாலும் பெற்ற வெற்றிகளாலும் மனம்மாறி ஆதரவாக இருப்பதென்பது சல்மா என்ற பெண்ணின் தொடர் போராட்ட வாழ்வின் வெற்றி தான். தன் மார்க்கத்தில் பற்றும் நம்பிக்கையும் கொண்ட ஓர் ஆண் மாறியது இந்தப் பெண்ணின் தீவிரமான திறமையான செயற்பாடுகளாலன்றி வேறென்ன? இதைக்கூட ஒரு பெண் வேறு மாதிரியான பார்வையில் எழுதியிருந்ததாக என் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. 'சல்மா இப்படிப் பகிரங்கமாக கணவரைக் குற்றம் சாட்டியபின் வைத்து வாழ்கிறதே அந்தக் குடும்பம்' என்று எழுதியிருந்தார். தன்னைச்சுற்றியுள்ள ஒரு சிலரையாவது மாற்ற முடியாவிட்டால், போராட்டமான இந்த வாழ்க்கையின் அர்த்தமென்ன? பிரயோசனமில்லை. மாமியார் சல்மா தலையை மூடாதது தான் தனக்கு குறை எனவும் இதிலே பதிவு செய்கிறார் என்பதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லல் இங்கு அவசியமாகிறது.

இங்கே அவரது தாயாரின் ஒத்துழைப்பும் ஆதரவும் கவிதைகளைத் தபாலில் சேர்க்க உதவியதெனப் பதிவு செய்யப்படுகிறது. அப்படித்தான் முதற்தொகுப்பு வந்ததெனவும் ஒரு கல்யாணத்திற்கு மெட்ராஸ் பொவதாகக் கூறி புத்தக வெளியீட்டுக்குக் கூட செல்கின்றனர். பொதுவில் இந்த ஆவணப்படத்தில் பார்க்கும் போது பெண்கள் படிக்க விரும்புகின்றனர். இன்னொரு பெண் அடக்கிவைக்கப்படும் போது துயரடைகின்றனர். அவர்கள் வெளியே வர உதவவிரும்புகின்றனர். காலச்சுவடு கண்ணனின் சாட்சியத்தில் சல்மாவின் கலின் பிறதர் வந்திருந்தார் ஒரு நோட்டீசு கொண்டு வந்து காட்டினார். எட்டாம் வகுப்பு வரை படித்திருந்த பெண் எழுதியிருந்த கவிதைகள் பிடித்திருந்ததால் தொடர்ந்து காலச்சுவடில் பிரசுரித்ததாகவும் குறிப்பிடுகிறார்.

பத்திரிகையாளரான அருள்எழிலன் சல்மாவின் கவிதையைப் படித்து ஈடுபாடு வந்து சல்மா யாரென விசாரித்தறிந்து துவரங்குறிச்சி சென்று பேட்டி கண்டதை பதிவு செய்வதும் சல்மா என்ற எட்டாம் வகுப்பு படித்த பெண் எவ்விதம் தான் தனித்துவமானவள், சம்பிரதாயங்களுக்குள் அடங்கமறுப்பவள் தன் சமூகத்துப் பெண்களின் துயரங்களைப் பதிவு செய்து அவர்களை ஓரளவாவது விழிப்படைய உதவ முயல்பவளாகிறாள் என்று இன்றைய கவிஞர் சல்மாவை நாம் அடைய இவை உதவுகின்றன.

2000ம் ஆண்டில் வெளியாகிய 'ஒரு மாலையும் இன்னொரு மாலையும்' என்ற முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பின் முதற் பதிப்பின் முன்னுரையில் சல்மா, 'என்னுடைய கலாச்சார வாழ்விற்குப் பொருந்தாத இலக்கிய ஈடுபாட்டை என்னுள் ஏற்படுத்தி எனது இந்த வாழ்வோடு பொருந்த முடியாமல் போனதற்குக் காரணமாக ஹமீதையே(மனுஷ்ய புத்திரன்) சொல்லவேண்டும்' என எழுதியிருப்பதோடு எஸ்.வி.ராஜதுரை, வ.கீதா, ஞானி ஆகியோர் பாராட்டித் தன்னை எழுத வைத்தவர்கள் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். இந்த ஆவணப்படத்தில் அவர்களது கருத்துகளும் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தால் சல்மாவின் ஆரம்பகால எழுத்துகள், போராட்டங்கள் பற்றிய நிறைவான பார்வை கிடைத்திருக்குமோ எனவும் எனக்குத் தோன்றியது.

மேலும், அவரது அரசியல் வாழ்வின் பக்கங்கள் மிகச் சிறு அளவே பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும் தோன்றியது. அந்த அரசியற் பிரவேசமன்றி துவரங்குறிச்சி என்ற அக்கிராமத்தை விட்டு வெளியேறுதல் சாத்தியமாகியிருக்குமா எனும் கேள்வியும் எனக்கு எழுந்தது. ஆனாலும் கிராமத்தில் பெண்களைச் சந்தித்துக் குறைகளை, பிரச்சனைகளைக் குடும்பத்தில் ஒருவர் போல கேட்டறிந்து தீர்வுகள் பற்றி ஆலோசிப்பதும் அறிவுரைகள் சொல்வதும் போன்ற சம்பங்களும் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதையும் பெண்களைத் தொடர்ந்து படிக்கச் சொல்லி அறிவுறுத்துவதும் காட்சிப்படுத்தப் பட்டிருந்ததையும் குறிப்பிடவேண்டும். சிறுவயது இந்துக் கல்யாணங்களைத் தடுத்து நிறுத்துவது பற்றியும் இல்லாமியச் சமூகத்தின் தனிப்பட்ட சட்டங்களால் தன்னால் அவற்றில் தலையிட முடியாதிருப்பதாகவும் வேதனையைப் பதிவு செய்துள்ளார் சல்மா.

தன் குடும்பம் சார்ந்த ஆண்குழந்தைகளின் சிந்தனைகளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு எதிராக அவர்களைச் சூழ்ந்துள்ள சமுதாயத்தின் தாக்கத்தையும் அவர்களுக்குத் தன்னையிட்டு வருத்தமிருப்பதாகவும் குறிப்பிடும் சல்மா வெளியுலகில் பாதுகாப்போ அன்போ கிடைக்குமா? அங்கே இன்னுங்கூட மோசமான தனிமையை எதிர்கொள்ள நேரிடும் என்கிறார். இறுதியாக மெல்லிய இருளில் சுவரில் தனியே அமர்ந்தபடி சல்மா சொல்லும் இந்தக் கவிதையுடன் 'சல்மா ஆவணப்படம்' நிறைவடைந்தது.

இன்றைக்கு இல்லையெனில் நாளை
நாளைக்கு இல்லையெனில் இன்னுமொரு நாள்
இப்படித்தான் தெரியும் இந்த வாழ்வை
நினைவு தெரிந்த நாள் முதலாய்

| விளக்கின் இருள்

இது எமது தபால்பெட்டிக்கு வந்திருந்த நாலாவது அநாமதேயக் கடிதம். கடந்த இரண்டு வாரங்களில் இதேமாதிரியான மூன்று கடிதங்கள் வந்திருந்தன.

"I buy houses, gas or no gas, call Tim." - கடிதத்தில் இருந்தது இவ்வளவுந்தான். இதுபோன்ற கடிதங்கள் இனிமேலும் வரலாம். யார் இந்த ரிம்? இன்று வெள்ளிக்கிழமை என்பதால் அந்தக்கடிதங்களை எடுத்துக் கொண்டு ரவுனிற் குப் போனேன். ரவுன் எனது வீட்டிலிருந்து பத்துநிமிடங்கள் கார் ஓடும் தூரத்தில் உள்ளது. றியல் எஸ்டேட் (Real Estate) திறந்திருக்கக்கூடும். நகரம் கேளிக்கையில் நிரம்பி வழிகின்றது. மேர்க்கியூரி ஹோட்டலின் கோலாகலமான வெளிச்சத்தில் மனிதர்களின் நடமாட்டம் தெரிகிறது. சாப்பாட்டுக் கடைகளிற்குள் மக்கள் நிதானமாக இருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டும் மது அருந்திக் கொண்டும் இருக்கின்றார்கள். கிளப்பிலிருந்து ஜாஸ் மிதந்து வருகிறது. மூடப்பட்டிருந்த றியல் எஸ்டேட் கடையின் கண்ணாடிக்குள்ளால் தெரியும் விளம்பரங்களைப் பார்த்து சத்தமிட்டுக் கதைத்தபடி சிலர் நிற்கின்றார்கள். அவர்கள் சண்டையை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னதாக நான் திரும்பிக் கொண்டேன்.

இந்த விஷயத்தை அப்பா ஒருமாதத்திற்கு முன்பாகவே அறிந்து கொண்டார் என்றுதான் நினைக்கின்றேன். அன்று.

கோடைகாலத்து வெக்கை தாங்க முடியாமல் ஹோலிற்குள் வந்து படுத்திருந்தேன். 'சமர்' காலங்களில் வெப்பநிலை நாற்பதுக்கும் மேல் போய்விடுவதால் இரவில் உறக்கம் கொள்ள

முன்பு இலங்கையில் அஸ்பெஸ்த்ரீட் (Asbestos sheet) போட்ட வீடுகளில் வசித்தவர்களுக்கு காள்சர் வந்ததால் அஸ்பெஸ்த்ரீட் அரக தடை விதித்தது பற்றி அவருக்குச் சொன்னேன்.

முடிவதில்லை. நடு இரவு. அப்பா சிறுநீர் கழிப்பதற்காக என்னைக் கடந்து போனார். ரொயிலற்றுக்குப் போனவர் நெடுநேரமாகத் திரும்பி வரவில்லை. எங்காவது தவறி விழுந்து விடக்கூடும். அப்பாவைப் பார்ப்பதற்காக எழுந்தேன். அப்பா பின்புறத்தேயுள்ள பல்கனியூடாக எதையோ வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தார்.

'கிரேன்போன்' அதி அற்புதமான புதிய நகரம். சொர்க்குபுரி. இருள்கூட ஒளி வீசும் அந்த நகரத்தில் இரண்டு பாடசாலைகள், பெரியதொரு ஷோப்பிங் சென்டர், மேர்க்கியூரி ஹோட்டல், லைபிரரி, சிற்றிக்கவுன்சில், ஸ்விம்மிங் பூல், கோல்ஃ மைதானம், பார்க், கிளப், தடாகங்கள், நீரோடைகள் என எல்லாமே இருந்தன. மலை அடிவாரம் ஒன்றில் எங்கள் 'டபுள் ஸ்ரோரி' வீடு இருந்தது. வீட்டின் முன்னால் உள்ள பல்கனியில் இருந்து பார்த்தால் நகரம் பளிச்சென்ற வெளிச்சத்தில் ஜொலிப்பாகத் தெரியும் பின்புறமுள்ள பல்கனியில் இருந்து பார்க்கும்போது மலையும் மலை சார்ந்த காடுகளும் தெரியும். தனக்குப் பின்னாலே நின்றுருந்த என்னை அப்பா கண்டுகொண்டார்.

'தம்பி இஞ்சை ஒருக்கா வா. இதை ஒருக்காப் பார்' அடிவாரத்திலுள்ள அடர்ந்த காட்டுப்பிரதேசத்தை நோக்கிக் கையைக் காட்டினார் அப்பா. அங்கே சிறுசிறு தீப்பந்தங்கள் போல ஏதோ காற்றில் மிதந்து கொண்டிருந்தன.

"அது அப்பா... காடு எரியுது. மரங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று உரசுவதால் தீ பற்றியிருக்க வேணும். அல்லாட்டி ஆராவது புகைத்துவிட்டு போதையில் சென்றவர்கள் சிகரெட்டுண்டை காட்டிற்குள் எறிந்துவிட்டுப் போயிருக்கலாம்" எனது பதிலில் அவருக்கு திருப்தி இல்லை. திருப்பவும் அதையே பார்த்தபடி நின்றார்.

அதிகாலை வீட்டு முன்கதவின் 'செக்யூரிட்டி டோர்' இரும்புக்கம்பிகள் சடசடத்தன. கதவை நீக்கிப் பார்த்தபோது அயல்வீட்டு மைக்கல் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவன் 'சமர்' காலங்களில் மாத்திரம் ஃபாம் (farm) ஒன்றிற்கு வேலைக்குப் போவான். ஐம்பத்தைந்து வயதிலேயே வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுக்கொண்ட ஒரு தனிக்கட்டை அவன். அதிகாலை ஐந்துமணியளவில் எழுந்து விடுவான். காரை ஸ்ராட் செய்து சிறிதுநேரம் காரை ஸ்ராட்டில் வைத்திருந்துவிட்டுத்தான் வேலைக்குப் புறப்படுவான். அந்தச் சத்தம் எங்களை உறக்கத்திலிருந்து எழுப்பிவிடும். வேர்த்து விறுவிறுத்து நிற்கும் அவனது கோலம் ஏதோ ஒரு அவசர செய்தியைச் சொல்லியது.

நகரத்து குளம் மீது முகில் கூட்டங்கள் போல நெருப்புப்பந்துகள் எரிந்து கொண்டு மிதந்து செல்வதாகவும், அதிகாலை வேலைக்குச் சென்ற மக்கள் அதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதாகவும் பதட்டமாகச் சொன்னான். சொல்லிவிட்டு எனது பதிலுக்காகக் காத்திருக்கவில்லை. தனது வீட்டை நோக்கி எட்டுக்கால் பாய்ச்சலில் நடந்தான். அதிகாலை ஐந்து மணியளவில் எழுந்து சாமி கும்பிடும் அப்பா வழமைக்கு மாறாக ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்தார். நேற்று இரவு நேரம் கழித்துப் படுத்திருக்க வேண்டும். மகள் சுருதி அப்பப்பாவை செல்லமாகக் கட்டிக்கொண்டு படுத்திருந்தாள்.

'அப்பா சுருதியைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ. நாங்கள் கடையடிக்குப் போய்விட்டு வருகின்றோம். பாண் வாங்க வேண்டும்' சொல்லிவிட்டு மனைவி திலகாவைக் கூட்டிக் கொண்டு 'லேக்' சென்றேன்.

குளத்தைச் சுற்றி கூட்டமாக மனிதர்கள் நின்றார்கள். 'உது கொள்ளிவால் பேய்தான்' என்று திலகா என் காதிற்குள் முடிச்சப் போட்டாள். எமக்கு நாலு வீடுகள் தள்ளி இருக்கும் பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த லொறன்ஷோவும் அஞ்சலினாவும் எங்களை நோக்கி விரைந்து வந்தார்கள். லொறன்ஷோ பார்வைக்கு தத்துவஞானி பிளேற்றோ போல இருப்பார். அவரது நடை பார்ப்பதற்கு சிரிப்பாக இருக்கும். 'தண்டு வலித்து நீரிற்குள் விரையும் படகு போல' காற்றிற்குள் கைகளை விசுக்கி அதன் உந்துசக்தியில் நடப்பார். ஓடிந்துவிழும் தோற்றம் கொண்ட அஞ்சலினா அவரது நடைக்கு ஈடு கொடுக்கும் வகையில் அவர் பின்னாலே பாய்ந்து பாய்ந்து ஓடி வந்தார்.

தனது நரைத்துப்போன தாடியை நீவிவிட்டபடியே வந்த லொறன்ஷோ, மூக்கின் நுனியில் தொங்கிய வட்டக்கண்ணாடியைக் கழற்றி தனது சட்டையின்மீது வைத்து அழுத்தித் துடைத்தார். பெரிய மண்டைக்குழியில் ஆழ அமைந்த அவரது கண்கள் எதையோ சொல்ல முற்பட்டன.

'குளத்திற்கு அருகாமையில் உள்ள லாண்ட்பில் சைற்றிலிருந்து (Landfill site) மெதேன் வாயு கசிந்து வருகின்றது. வெடிக்கக்கூடிய ஆபத்து இருக்கின்றது' லொறன்ஷோ பயத்துடன் சொற்களை அளந்து வெளியே விட்டார். அவர் சொல்வது சரியாக இருக்கக்கூடும். லொறன்ஷோ மெல்பேர்ன் சிற்றியில் உள்ள 'லப்ரொப் யூனிவர்சிட்டியில்' கெமிஸ்ட்ரி லெக்ஷரராக வேலை செய்கின்றார். அவரது மனைவி நகரத்துப் பாடசாலையில் ஆசிரியையாக வேலை செய்கின்றாள்.

மாலை வேலை முடித்து பல்கனியில் இருந்தபடி நகரத்தை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். 'சமர்' காலங்களில் வேலை முடித்து வந்ததும் பெரும்பாலும் இந்த பல்கனியிலேதான் எனது மாலை நேரம் கழியும். மகளிற்கு பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுப்பது, 'லப்ரொப்பில்' ஏதாவது பார்ப்பது என்று நேரம் இரவு பத்துமணிவரை செல்லும். சிலவேளைகளில் திலகாவும் வந்து என்னுடன் சேர்ந்து கொள்வாள். இந்த இடம் ஒரு அற்புதமான இடம். இங்கிருந்தபடியே தூரத்தில் தெரியும் நகரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் ஒரு அலாதி சுகம். அன்று முன்னிரவில் வீசும் இதமான காற்றில் முதன் முதலாக ஒரு மணம் கிளம்பியதை நாங்கள் உணர்ந்தோம். இரவு, நாங்கள் நடுச்சாம வேளைகளில் திடீர் திடீரெனக் குரைத்தன. பறவைகளின் கிரீச்சிட்ட அவல ஓசை மலைகளிலே மோதி எதிரொலித்தன.

காற்றில் ஏதோ சகிக்க முடியாத நச்சுக்காற்று பரவியிருப்பதாக ஊரில் உள்ளவர்களும் சொன்னார்கள். அவர்கள் பயத்தினால் நாள் பூராக வீட்டைப்பூட்டி கதவுகளைத் திறக்காமல் வைத்திருந்தார்கள். விஷயம் கவுன்சில் அதிகாரிகளுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. எங்கிருந்து அந்த வாயு கசிவின்றது என்பதைக் கண்டறிய விஞ்ஞானிகள் கொண்ட ஒரு குழு வந்திறங்கியது. குளத்தின் மேலே வாயு முதன் முதலாகத் தோன்றியதால், குளத்தைச் சந்தேகப்பட்டார்கள். குளத்தைச் சுற்றிப் படம் எடுத்தார்கள். குளத்தைக் கலக்கி 'சாம்பிள்'

"ஏன் எதற்காக இப்படிப் பயன்படுகின்றீர்கள்? நீங்கள் ஒரு பொறியியலாளர்தானே! நீங்களே பயன்படால்? இன்னும் ஒரு வருடத்திற்குள் எல்லாம் சரிவந்துவிடும்"

எடுத்தார்கள். அதன் மேலே இருக்கும் காற்றை பலூன் போன்ற ஒன்றிற்குள் நிரப்பினார்கள். மண்ணைத் தோண்டி அதிலும் 'சாம்பிள்' எடுத்தார்கள். இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் குளம் மிரண்டு போகாததால், அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

கங்காருக்களின் சுவாசத்தில் இருந்து வெளிக்கிளம்பும் ஒரு வாயுதான் இந்த மணத்திற்கும் வெளிச்சத்துக்கும் காரணம் என அடுத்தவாரம் வெளிவந்த 'லோக்கல்' பேப்பரின் தலைப்புச்செய்தி சொல்லியது. அந்த விளக்கத்தைக் கேட்ட மக்கள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். கங்காரு தேசிய விலங்கு என்பதால் அரசியல்வாதிகள் எதையும் வெளிப்படையாகச் சொல்வதற்கு தயங்கினார்கள். முன்பு இந்தப்பிரதேசத்தில் இருந்த ஏராளமான கங்காருக்களையும்(Kangaroo) கோலாக்களையும் (Kola) கலைத்துவிட்டுத்தான் இந்த நகரம் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுதும் கூட கங்காருக்கள் ரிசேவ் பகுதியிலிருந்து அடிக்கடி இங்கு வந்து செல்வதைக் காணலாம். எனது செக்யூரிட்டிக்கமராவில் கூட அடிக்கடி கங்காருக்களினதும் கோலாக்களினதும் நடமாட்டத்தைக் கண்டிருக்கின்றேன்.

பிற்தொருநாள் வெப்பநிலை 44 செல்சியசிற்குப் போய்விட்டது. இரவுபகலாக எல்லாவிடங்களிலும் 'ஏயர்கொண்டிஷன்' உறுமியது. அந்த உறுமலிற்குள்ளும் எங்கோ ஒருபெண்ணின் ஓலமிடும் சத்தம் கேட்டது. நள்ளிரவைக் கடந்துவிட்ட நேரத்திலும் வீதியில் மக்களின் ஆரவாரம் கேட்டது. இத்தாலிக் குடும்பம் இருக்கும் வீட்டிற்கு முன்னால் சிலர் கதைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். அவர்களின் நடுவே நின்ற அந்த வீட்டுப்பெண் கைகளை எறிந்து தனது பாவையில் ஏதோ திட்டியபடி நின்றாள். பாஷை தெரியாதபடியால், அவளைப் பார்க்க ஒரு நாடக நடிகை போல எனக்குத் தோன்றினாள். அவளின் கணவன் தமது வீட்டுவளவிற்குள் எங்களைக் கூட்டிச் சென்றான். வளவின் மூலையில் புகை கிழம்பிக் கொண்டிருந்தது. அடுத்தநாள் மீண்டும் எல்லோருமாக நகரசபை அலுவலகத்திற்குச் சென்றோம்.

மெதேன் வாயு மண்ணுக்குக் கீழிருந்து ஏன் வரவேண்டும்? நாங்கள் இருக்கும் நிலப்பிரதேசத்திற்குக் கீழே இரசாயனக் கழிவுகள் புதையுண்டு இருக்கலாம். நிலத்திற்குக்கீழே இலத்திரனியல் கழிவுகள் உள்ளது என்றால் அது ஏன் அரசுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை?

தொலைக்காட்சிப் பெட்டி, குளிர்சாதனப் பெட்டி, கணினி, கையடக்கத் தொலைபேசி போன்ற மின்னணு உபகரணங்கள் பாவனையற்றுப் போகும் போது மின்னணுக்கழிவுகள் ஆகின்றன. புவியை மாசாக்குவதில் இவை பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. தொழில் நுட்பம் முன்னேறி வருகையில், சந்தையில் போட்டி போட்டுக் கொண்டு புதிது புதிதாக பொருட்கள் வருவதால் இந்தக்கழிவுகள் அதிகரிக்கின்றன. உபகரணங்களின் ஆயுட்காலம் குறைவதாலும், திருத்துவதை விடப் புதிதாக வாங்குவது சிறந்தது என்பதாலும் மக்கள் அவற்றை எறிந்துவிட்டு புதிது வாங்குகின்றார்கள். இந்த இரசாயனக்கழிவுகள் நச்சு வாயுக்களை வெளிவிடுகின்றன. இவை வளிமண்டலத்தை மாசாக்கிச் சுவாசத்திற்கு கேடாகிறது, மண்ணின் இயல்பைப் பாதிக்கிறது, சுற்றுச்சூழல் பாதிப்படைகின்றது. மின்னணுப் பாவனை தவிர்க்க முடியாததுதான். மீள்சுழற்சி, மீள் பயன்பாடு பற்றிய சிந்தனையும் தொழில்நுட்பவியலாளர்களுக்கு இருக்க வேண்டும்.

எதற்கும் ஒரு வரலாறு உண்டு. அதை நாம் பின்னோக்கிப் பார்த்தல் வேண்டும். இந்த நிலத்திற்கும் ஒரு வரலாறு இருந்தது. ஆதி இனமக்களை விரட்டி விரட்டி அவர்கள் இருந்த இடங்களையெல்லாம் அபகரித்து எப்போதோ நகரங்கள் எழுப்பிவிட்டார்கள். இவை புதிய நிலங்கள். இந்த நிலம் பற்றிய தகவல்கள் ஒருவரிடமும் தெளிவாக இல்லை. முன்னொரு காலத்தில் கழிவுகளால் மூடப்பட்ட இந்த நிலம் செப்பஞ் செய்யப்பட்டு சமதரையாக்கப்பட்டுள்ளது. இயற்கையைச் சீர்குலைத்து எங்கள் நகரம் கட்டப்பட்டிருந்ததை அறிந்தபோது எல்லோரும் கொதித்துப் போனோம்.

மலையும் மலை சார்ந்ததுமான இந்த இடத்தில் இருப்பதற்கு அனேகமானவர்கள் விரும்பியது என்னவோ உண்மைதான். இங்குள்ள ஒவ்வொரு கட்டடமுமே பார்த்துப் பார்த்துக் கட்டப்பட்டது. இந்த வீடு எமக்கொரு Dream House. காணியின் தற்போதைய பெறுமதியே அரைக்கோடி பெறும். அந்தக் காணித்துண்டை வாங்க ஒருவருடத்திற்கு முன்பு நாங்கள் எடுத்த முஸ்தீபுகளை எண்ணிப் பார்க்கின்றேன். அன்று அதிகாலை மூன்றுமணிக்கு எழுந்து பனிப்புகாரில் காரை வேகமாகச் செலுத்தி காணியைப் பதிவு செய்யும் இடத்திற்குப் போய், நீண்ட வரிசையில் காத்திருந்து இந்தக்காணியை வாங்கியிருந்தோம். மலையில் அந்தரத்தில் வீடு கட்டி அழகு பார்க்க எத்தனை பேருக்குத்தான் ஆசை? அந்தரத்தில் வாழ்வதென்றால் வெள்ளைக்காரனுக்கு அலாதிப் பிரியம். அவர்களுடன் போட்டி போட்டு வாங்கிய நிலம் இது.

வீட்டு வளவிற்குள்ளும் வாயு கசிவத் தொடங்கியதன் பிற்பாடு எல்லாமே வேகமாக நடக்கத் தொடங்கின. இந்தமாதிரிக் கடிதங்களும் வரத்தொடங்கின. "I buy houses, gas or no gas, call Tim." தினம் தினம் எல்லோருக்கும் இதுமாதிரிக் கடிதங்கள்.

எங்கே என்று இலையான்கள் ஓட்டிக் கொண்டிருந்த றியல் எஸ்ரேற் நிறுவனங்கள் மேலும் புரளியைக் கிழப்பி சங்கை ஊதின. அவர்கள் குறைந்த விலையில் வீடுகளை வாங்கி வாடகைக்கு விடத்தொடங்கினார்கள். வருங்காலத்தில் 'அறா' விலைக்கு விற்கலாம் என்பது அவர்கள் திட்டம். Country Fire Authority இந்த வாயுவின் வெடிக்கும் தன்மை பற்றி எச்சரிக்கை செய்திருந்த நிலையில், வீட்டை ஒருவருக்கும் விற்கவோ அல்லது வாடகைக்கு விடவோ முடியாது என்றுதான் நினைத்திருந்தோம். ஆனால் றியல் எஸ்ரேற்காரர்களின் இந்தச்செயல் எங்களுக்குப் பீதியை உருவாக்கின.

இந்த வாயுக்கசிவு இன்னும் ஒருவருடந்தான் நீடிக்கும் என்று Environment Protection Authorityல் உள்ளவர்கள் சொன்னார்கள். 12 குடும்பங்கள் ஏற்கனவே வெளியேறிவிட்டனர். லான்ட் ஃபில் சைற்றின் ஒருபுறத்தில் வெடிக்கும் அபாயம் இருந்ததால் 200 வீடுகள் சீல் வைக்கப்பட்டுவிட்டன. உடல்நலத்திற்கும் பாதிப்பு ஏற்படலாம் என சுகாதாரத்திணைக்களம் சொல்லியது. எமக்குத் தெரிந்த சிலரும் வீட்டை விற்கத் தொடங்கியிருந்தார்கள். அடுத்துவந்த சனிக்கிழமை காலை லான்ட் ஃபில் சைற்றுக்கு அண்மையாகவுள்ள வீதிகளில் நடந்து பார்த்தோம். ஐந்து வீடுகள் வாடகைக்கு விளம்பரபடுத்தப்பட்டிருந்தன. வேடிக்கை

தருமாறு அரசு கேட்டிருந்தது. புதிதாக வரும் தண்டனைக்குரிய குற்றங்கள் புரிந்த ஆயுள் கைதிகளை இங்கே குடியமர்த்தலாம் என்றும் இதனால் குற்றம் செய்பவர்கள் உருவாகும் வீதத்தைக் குறைக்கலாம் என்றும் அவர்கள் ஆலோசனை சொன்னார்கள். இதன் மூலம் மனிதர்கள் மீது அந்த வாயுக்கிவின் இரசாயனத்தாக்கத்தை அறியலாம் என்பது விஞ்ஞானிகளின் எண்ணம். 'கிளிப் பிக்குகளிலும் குரங்குகளிலும் செய்த ஆராய்ச்சியை மனிதரில் தொடர அவர்களுக்கு அது ஒரு வாய்ப்பாக இருந்தது.

ஒருநாள் அதிகாலை பாரிய இயந்திரங்கள் நகரிற்குள் நுழைந்தன. தொப்புக்குத் தொபுக்கென மஞ்சள்நிற ஆடை அணிந்த பென்னாம்பெரிய மனிதர்கள் லாண்ட் ஃபில் செய்த இடங்களில் உலாவினார்கள். நிலத்திற்கடியில் குழாய்களை உட்செலுத்தி வாயுக்களை உறிஞ்சினார்கள். நிலத்திற்குக் கீழே இரசாயனத்தாக்கத்தை செயலிழக்கச் செய்யும் தகடுகளை தாட்டார்கள். அன்றையநாள் முழுவதும் கனரகவாகனங்களின் இரைச்சல் சத்தம் கேட்டவண்ணமிருந்தன.

என்னவென்றால் விளம்பரங்களில் 'close to parks' என்றும் 'a great family home' என்றும் புகழ்ச்சியாக எழுதப்பட்டிருந்ததுதான். ஒருவர்தன்னும் மெதேன்வாயு பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. நியல் எஸ்ரேற் ஏஜென்ற் இப்பொழுதும் ஆட்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து வீடுகளைக் காட்டியபடி இருந்தார்கள். அவர்கள் Investment property ஆக வாங்குபவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

Methane வாயுக் கசிவினால் வீட்டு விலையில் நிச்சயம் வீழ்ச்சி ஏற்படும் என்றான் மைக்கல். அவன் தனது 400,000 டொலர் பெறுமதியான வீடு 300,000 டொலருக்கு தாழ்ந்து விட்டதாக அழுதான். அவன் அந்த வீட்டை தனது retirement money இல் கட்டியதாக வேறு புலம்பினான். ஒவ்வொரு நாள் மாலைப்பொழுதிலும் வீட்டிற்கு வந்து உரையாடிவிட்டுப் போவான்.

கிராமத்தில் இருந்த அனைவரையும் அப்புறப்படுத்தும் முயற்சியில் அரசு கவனம் செலுத்துவதாகவும், அதற்கு நஷ்ட ஈடாக நீலொக்கேஷன் கிராண்ட்(Relocation grant) வழங்கப்படும் என்றும் பேச்சு அடிபட்டது. வீடு கட்டுவது என்பது ஒரு 'ஆயுட்கால கனவு'. பார்த்துப் பார்த்துக் கட்டிய வீடு மாதிரி இன்னொரு வீட்டைக் கட்ட முடியுமா? வீடு கட்டும் வரைக்கும் என்ன செய்வது? விஷிசுமீரீனீரீம் கட்டிக் கொண்டு வாடகைக்கு வீடு எடுத்துக் கொண்டு போவது இயலாத காரியம்.

அப்படியென்றால் இந்தப் பிரதேசம் மனித சஞ்சாரமற்ற சூனியப் பிரதேசமாக மாறிவிடுமா? விடயம் பாராளுமன்றத்தில் விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. Environment Protection Authority யிடமும் விஞ்ஞானிகளிடமும் அதைப்பற்றி ஆராய்ந்து அறிக்கை

பாரிய இயந்திரங்கள் வந்துபோன மறுவாரத்தில் எல்லோருக்கும் கடிதங்கள் வந்தன. கடிதம் சொன்னது இதுதான் 'மனிதர்களும் விலங்குகளும் வசிப்பதற்கு உரிய பிரதேசமாக 'கிரேன்போன்' உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது'

இருப்பினும் ஒருவரும் வீட்டை வாங்க முன்வராததால் வீட்டின் விலை மேலும் சரிந்தது. அதற்கடுத்துவந்த நாட்களில் மைக்கல் தனது வீட்டை ரியல் எஸ்ரேற்காரர்களுக்கு விற்றுவிட்டுப் போய் விட்டான்.

தெரிவு செய்யப்பட்ட சில வீடுகளில் கதிர்வீச்சுத்திறனை அறியும் கருவிகளை வைத்திருந்தார்கள். ஒவ்வொரு புதன்கிழமையும் ஒரு பெண் வந்து வளிமண்டலத்திலுள்ள மெதேன்வாயுவின் அளவைக் குறித்துச் செல்வாள். எதிர் வீட்டிலிருந்த செவ்லனா என்ற யூகோஸ்லாவியப் பெண் தனது மெதேன்வாயுவை அளவிடும்கருவி ஒருபோதும் பூச்சியத்தைக் காட்டவில்லை என்றாள். யார் என்ன சொன்னாலும் தான் தனது வீட்டை விற்கப் போவதில்லை என்று உறுதியாகச் சொன்னாள்.

லொறன்ஷோவுடன் கதைத்தால் மனதுக்கு அமைதியாக இருக்கும். எல்லாவறையும் அறிவுபூர்வமாக விஞ்ஞான விளக்கங்களுடன் சொல்லுவார். அதைவிட ஊரில் எல்லாரும் மெச்சுகின்ற, நாலும் தெரிந்த ஒரு மனிதர் என்பது பலரது அபிப்பிராயம். அதனால் அவரிடம் பலரும் ஆலோசனை கேட்கின்றார்கள். அவனது வீட்டிற்கு நானும் மகளுமாக அன்று மாலை சென்றோம். நாங்கள் சென்றவேளை அவர் தனது வீட்டுத்தோட்டத்திற்குள் நின்றார். வேலை - வேலை முடிந்தால் வீடு - வீட்டுத்தோட்டம் அவர் ஒரு கெமிஸ்ட்ரி

லெக்ஷரர் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லியது. தாவரங்களில் உள்ள காய்கள் வழமைக்கு மாறாகப் பெருத்திருந்தன.

'ஏன் எதற்காக இப்படிப் பயப்படுகின்றீர்கள்? நீங்கள் ஒரு பொறியியலாளர்தானே! நீங்களே பயப்பட்டால்? இன்னும் ஒரு வருடத்திற்குள் எல்லாம் சரிவந்துவிடும்' என்றார் லொறன்ஷோ. 'மனித மனங்களைப் பக்குவப்படுத்தி சீரான வாழ்வுக்கு நெறிப்படுத்துவதுதான் அறிவியல். ஆனால் இஞ்சையெண்ணெய் 10 வருடங்களுக்கு முன்னர் இரசாயனக்கழிவுகள் கொட்டப்பட்ட ஒரு இடத்தை நகரமாக்கியிருக்கின்றார்கள். இது நகரமா அல்லது நகரமா? எவ்வளவோ நிலம் இருக்க - இங்கே போய் ஏன் வீடு கட்டுவதற்கு தெரிந்தெடுத்தார்கள்?' கோபமாகச் சொல்லிக்கொண்டுவந்த அஞ்சலினா லொறன்ஷோவுடன் ஓட்டி அமர்ந்து கொண்டாள். "நீங்கள் எப்பவாவது 'பலறா' தங்கச்சுரங்கத்திற்குப் (Ballarat Goldmine) போயிருக்கின்றீர்களா?" லொறன்ஷோ கேட்கும்போது மகள் சுருதி மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக் குதித்தாள். பாடசாலையில் அவளைக் கூட்டிச் சென்றிருந்தார்கள். நானும் ஒருதடவை போயிருக்கின்றேன்.

'நிலத்திற்குக் கீழே ஒரு கிலோமீற்றர் ஆழத்தில் தங்கம் அகழ்ந்தெடுத்த இடத்தை நிச்சயமாக நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள். அந்த இடத்தைபோல, முன்பு தங்கம் அகழ்ந்தெடுத்த எத்தனையோ சுரங்கங்கள் பலறா நகரத்திற்குக் கீழே இருக்கின்றன. அதற்கு மேலே அழகாக பலறா நகரம் உள்ளது. எத்தனை ஆயிரம் மக்கள் மகிழ்ச்சியாக அங்கே வாழ்கின்றார்கள் தெரியுமா? ஒரு சின்ன நிலநடுக்கம் போதும், பலறா என்ற நகரமே புதையுண்டு போகும்' என்று பலறா பற்றியதொரு குட்டி விவரணம் செய்தார் லொறன்ஷோ.

முன்பு இலங்கையில் அஸ்பெஸ்ரஸ் சீற் (Asbestos sheet) போட்ட வீடுகளில் வசித்தவர்களுக்கு கான்சர் வந்ததால் அஸ்பெஸ்ரஸிற்கு அரசு தடை விதித்தது பற்றி அவருக்குச் சொன்னேன்.

'அஸ்பெஸ்ரஸ் சும்மா வெறுமனே இருக்கும்போது தீங்கு தராது. அதை உடைக்கும்போது அதிலிருந்து வெளியேறும் தூசுகள்தான் கான்சர் போன்ற வருத்தங்கள் வருவதற்குக் காரணமாகின்றன. அதைப்போலத்தான் இந்த இலத்திரனியல் கழிவுகளும் நிலத்திற்குக் கீழே சும்மா இருந்தபோது ஒன்றுமே செய்யவில்லை. நிலத்தை சீராக்கி நகரமாக்கும்போது அவை ஒன்றுடன் ஒன்று அமுங்குவதால் தாக்கமுறுகின்றன' என்று விளக்கம் தந்தார் லொறன்ஷோ.

'இது எல்லாருக்குமுள்ள பொதுப்பிரச்சினைதான், என்றாலும் இதை சும்மா மேம்போக்காக விட்டுவிட முடியாது' ஒரு கையில் சுருதியைப் பிடித்தபடி தேநீர் தட்டுடன் வந்து கொண்டிருந்தார் அஞ்சலினா. லொறன்ஷோவுடன் சுவாரஷ்யமாக உரையாடிக்கொண்டிருந்ததில் அவர்கள் இருவரும் எப்பொழுது எழுந்து உள்ளே போனார்கள் என்பதை நான் கவனிக்கவில்லை.

குளிர்காலம் ஆரம்பித்துவிட்டது. சமரின் கடைசிப் பார்ட்டி இந்த வருடம் கிறீக்நாட்டு ஜானியின் வீட்டில் நடந்துகொண்டிருந்தது. ஜானியின் வீடு பூங்காவை ஓட்டியிருந்தது. பூங்காவில் இன்னமும் சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் மது அருந்திக்கொண்டே கார்ட்ஸ் விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். அரசியல், பொருளாதாரம்,

சினிமா என்று உரையாடல் தொடர்ந்தது.

'அடுத்த சமருக்கு திரும்பவும் பூதம் கிழம்பும்' என்றான் பிஜி நண்பன் சுரேஷ். மற்றவர்களுக்கு அவன் சொன்னது விளங்கவில்லை.

'ஆயுள்கைதிகளை இங்கே குடியிருத்துவது பற்றி முன்பு கதைத்தார்களே என்னவாயிற்று?' என்றான் ஜானி.

சுரேஷ் கையைத்தூக்கி ஜோக்கரை ஆட்டிக் காட்டிவிட்டு 'நாங்கள்தான் அந்த ஆயுள் கைதிகள்' என்றான்.

'ஆர் கண்டது? ஒருகாலத்தில் இந்த வாயுக்கசிவின் இரசாயனத்தாக்கத்தை அறியும் காரணிகளில் எங்கள் உடல்களும் முக்கியத்துவம் பெறலாம்' என்றேன் நான்.

பார்ட்டியில் வழமையாகக் கலந்து கொள்ளும் லொறன்ஷோவும் அஞ்சலினாவும் வரவில்லை. ஒருதடவை அவர்களை எட்டிப் பார்த்துவரலாம் என்ற நினைப்பில் நானும் சுரேஷும் புறப்பட்டோம். அவர்களின் வீடு பூட்டிக் கிடந்தது. ஜானியின் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கையில் இடையில் செவ்வலனா இடை மறித்தாள்.

'பார்ட்டிக்கு வரவில்லையா?' என்றான் சுரேஷ்.

'மனசு சரியில்லை' என்றபடி confidential என்று எழுதப்பட்டிருந்த முத்திரை ஓட்டப்படாத கடிதமொன்றைக் காட்டினாள் அவள். அதில்

'ஓடி விடுங்கள். ஒருகணமேனும் இங்கே இருக்காதீர்கள்!' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் கையெழுத்து பேராசிரியர் லொறன்ஷோவினுடையது போல் இருந்தது. சுரேஷ் தனக்கும் இதுபோல ஒரு 'குப்பை' வந்திருந்ததாகச் சொன்னான். நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. எனது லெட்டர் பொக்கைத் திறந்து பார்த்தேன். எனக்கும் அதே கடிதம்.

'உது ரியல் எஸ்டேட்காரர்களின்ரை வேலை. எப்பவுமே எதையுமே கூடாததாகக் காட்டி வளைச்சுப் போடுறதுதான் அவங்கட வேலை. அவங்களிட்டை எக்கச்சக்கமான பணத்தை வாங்கிச் சுருட்டிக்கொண்டு ஓடித் தப்பிவிட்டார் பேராசிரியர்' என்றான் சுரேஷ்.

'சும்மா போப்பா நல்ல மனிசனை ஏன் உப்பிடி கூடாதபடி கதைக்கிறாய்! லொறன்ஷோ ஒரு பேராசிரியர். அரசாங்கப் பல்கலைக்கழகத்திலை வேலை செய்பவர். வெளிப்படையாக இந்த இடத்திலை ஒருத்தரும் இருக்க முடியாது என்று சொன்னா, அரசாங்கம் அவரை என்ன செய்யும் என்று யோசிச்சுப் பார். பிறகு பல்கலைக்கழகத்திலை அவரை வேலை செய்ய விடுமா?'

என்ன இருந்தாலும் பேராசிரியரும் மனைவியும் போய்விட்டார்கள். அவர்களுக்கென்ன? இன்னும் சிலமணி நேரத்தில் பேராசிரியர் போய்விட்ட விஷயம் வீடு வீடாய் கசிந்து விடும். அதன்பிறகு இன்னும் சிலர் ஓடக்கூடும்.

தெருவிளக்குகள் ஒளியை உமிழ்ந்தவண்ணம் உள்ளன. அவற்றின் கீழே படர்ந்திருந்த இருளை நான் உற்று நோக்கியபடி இருக்கின்றேன். கங்காருக்கள் பூங்காவிற்குள்ளால் பாய்ந்து செல்கின்றன. அந்தப்பாய்ச்சல் 'ஓடி விடுங்கள். ஒருகணமேனும் இங்கே இருக்காதீர்கள்!' என்று சொல்லாமல் சொல்லியது.

| கோபி கிருஸ்ணனுக்கு

"தும்பி அந்த லைன்ல இருக்கிற எல்லாருக்கும் வடை வையுங்கோ"

என்டார் ஐயர், எங்கட வைரவர் கோயிலில் பூசை இது தான் தீம் எங்கட நாட்டில மலிஞ்சு போய்க்கிடக்கிற சாமி என்டா அது வைரவர் தான், ஊருக்கு ஒண்டு எண்டும் ஏன் சில வீட்டில மதிலோரமா ஒதுக்கி அதுல கூட ஒரு வைரவர் பிரதிஸ்டை பண்ணியிருப்பாங்க பல பக்திமாண்கள், காரணம் வயிரவர் காவல் தெய்வம் பேய்கள் திருடர்கள் விரட்டுறது வைரவர்ட புல்ரைம் வேல எண்டு அவங்க நினைச்சிருக்கலாம். எனக்கு பொதுவா கோயிலுக்கு போறது பிடிக்காது அதுக்காக நான் நாத்திகனும் இல்ல, அம்மா சொல்லுவா பஞ்சிப்பிடிச்ச சனியன் எண்டு, ஆனா எங்கட ஊர் வைரவர் கோயிலில அவ்வளவு அற்புதமாம், எங்கட அப்பா என்ற வயசில இருக்கேக்க வெறும் வளவில இருந்த ஒரு கல்லில இருந்து சிகரெட் பத்திட்டாராம் பாவம் மனுசன அந்த இரவு புள்ளா தூங்கவிடாம வைரவர் அமுக்கிட்டாராம், அடுத்த நாள் எங்கட அப்பப்பாவும் அப்பாவும் சேர்ந்து அந்தக் கல்ல எடுத்து வைச்ச பூசை புனஸ்காரத்தத் தொடக்கினதால எங்கட ஊருக்கும் ஒரு வைரவர் வந்திட்டார், இரவில கோயிலக் கடக்கும் போது காலில் மணிகட்டிய உருவம் பின்தொடருது எண்ட கதைகள் மூலமும் வயிரவன் கரியன் மோசமானவன், எண்டும் கருப்பான மனுசர கனவுல கண்டாலோ, கறுப்பு நாய் கனவில ஒண்டுக்கு போனாலோ வயிரவர் கண்டிட்டம் படையல் போடோணும் பொங்கல் படைக்கோணுமெண்டு மக்கள் கிளம்பினதால ஆட்டுப்பட்டி ஞானவைரவர் அற்புதமான தெய்வமா வியாபிச்சிட்டார் ,அத விட கோயிலுக்கு பூசைக்கு வரும் மக்களினர் ஆடம்பரக் கூத்துகள் ரசிக்கக் கூடியவையாக இருக்கும், எளிமை சற்றுமற்ற ஆடம்பர தோற்றநிலையுடன் வந்து தெனாவெட்டான பிரார்த்தனைகளை வயிரவரிடம் முன்வைப்பார்கள், இந்த முற புள்ள கொலர்சிப் பாஸ் பண்ணிடோணும், இந்த மாசத்துக்குள்ள பெரியவன்ர கலியாணம் நடந்திடோணும், அந்தக் காணிய இந்த வருசத்துக்குள்ள வாங்கிடோணும், இப்படிப்பல, பொதுவா கோவில்கள் என்டாலே எளிமையான பிரார்த்தனைகள் காணக்கிடைப்பது குறைவு, கோயில்கள் வெறும் ஊர்க்கதைகளின் பட்டிமன்ற மாநாடு. ஓம் என்னப் பொறுத்தவரை கோயில்கள் பற்றிய பிரக்ஞை கனவான்களின் விடுமுறைத் தளம் என்பது மட்டுமே.

எனக்கு வைரவர்ல பெருசா பக்தி இல்லாட்டியும் நவராத்திரிப்பூசை திருவெம்பாவை மற்றும் இதர படையல் போடுற பூசையில் முதல் அடியார சாட்சாத் இந்த அடியேனை காணலாம்,காரணம் எனக்கு வயிரவர் விட வடையப் பிடிக்கும், அதிலயும் அந்த மிளகாயைக் கொஞ்சங் கூடப் போட்டு சின்னனா உறைப்பா முறுகலா வடையக் கண்டா நான் பக்திப்பரவசமாயிடுவன்.

அந்தப் பக்தியின் உச்சம் அங்க வருற ஆக்களுக்குப் பந்தி பரிமாறுறது மட்டும் தொடரும், பந்தி எண்டுறது நூறு, இருநூறு பேர் எண்டு நினைக்கத் தோணும் ஆனா ஊரில இருக்கிற இருபது பேர்தான் அந்தப் பந்தியினர் எண்ணிக்கை, எங்கட அப்பாவப் பொறுத்தவரை கடவுளின் பரம ரசிகர், அவருக்கும் வயிரவருக்கும் உரையாடல் வழி , இருதயவழி தொடர்பாடல் இருக்கிறதாகவே தோன்றும், ஓம் அவர் வயிரவர் காதலிக்கிறார், நேசிக்கிறார்.

இது தான் எங்கட வயிரவர் கோவில் அப்பா பிரதிஸ்டை பண்ணின தெய்வம், இவ்வளவும் தான் எனக்கும் வயிரவருக்குமிடையிலான தொடர்பு.

கெதியா வாருமப்பா எண்ட குரலோட அவர் தன்ர மனுசியக் கூட்டிக்கொண்டுவாரார் மணியமண்ண. அவங்கள யாரும் கவனிக்க மாட்டாங்க காரணம் ரெண்டு ஒன்று அவங்கள் வயசானவங்கள். ரெண்டு அவங்க சாதி குறைஞ்சவங்களாம் இந்த நேரத்தில் தான் என்ற கையில வட்ச்சட்டி கிடைச்சது, அந்த மனுசி அந்த கோயில் வாசல் கட்டில கால் முட்ட கொஞ்சம் தடுமாறிட்டா எண்டு நினைக்கிறன், மெல்ல மணியமண்ணாவிண்ட மணிக்கட்டில் கைய இறுக்கமா பதிச்ச கொஞ்சம் அந்த பதட்டத்தில் இருந்து தன்ன ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டா, ஓம் இரண்டு கண்ணும் தெரியிற நாங்களே தடுமாறி கால் வழக்குறது சகஜம் என்டேக்க அந்த கண் தெரியாத மனுசி வழக்கினதில் ஆச்சரியமில்ல. ஓம் மணியண்ணன்ட மனுசி ஒரு பிறவிக்குருடி, பூப்போட்ட நீலச் சட்டை தான் அவாண்ட பிரதான உடுப்பு, வட்டமான சிரிச்ச முகத்தில் ஓட்டி வச்ச சோகக்களை, மணியமண்ண, அவர் நல்ல திடகாத்திரமான மனுசன் தான், கள்ளுச் சீவுறது தான் அவற்ற தொழில், மிடக்கு மணியம் எண்டு பலராலயும் கன வருசத்துக்கு முன்னால செல்லமா கூப்பிடப்பட்டாராம், காரணம் மனுசன் இறக்கிற கள்ளில ஒரு மிடக்குக் குடிச்சா போதும் கிழவனுக்கு கூட்டுயட் பாடி ஆடுற தெம்பு கிடைக்கும் என்றாங்கள் எங்கட ஊர் வரலாற்றாசிரியர்கள் ஆனா இப்ப ஒரு அறுபது வயசிருக்கும்.

என்னப் போல தான் எல்லா படையல் பூசைகளிலயும் அவங்கள ஜோடி சமேதரா காணலாம், அவர் தன்ர மனுசிட கைய விட்டு நடந்ததா நான் இண்டைக்கு வரைக்கும் காணலை, அவங்கள் பாக்கும் போது எனக்கு எங்கட திருமண சம்பிரதாயங்கள். நினைவுக்கு வரும், புடவைத் தலைப்பை கட்டிவிட்டு கைகளைக் கோர்த்து அக்னி வலம் வரும் புதுமணத்தம்பதிகள் போல நடந்து வருவாங்க கிட்டத்தட்ட முப்பத்தஞ்ச வருசத்துக்கு மேல மணியமண்ணாட கை தான் அந்த மனுசிட ஊன்றுகோல் இல்ல கண்கள் என்டே சொல்லிடலாம், இந்த பிரபஞ்சத்தின்ட பேரழகையும் அதின்ட எல்லா ரகசியத் தத்துவங்களையும் பரிமாறிக்கொள்ளற ஒரு பாலமாக அந்தக் கைகள் இருக்கிறதா நான் நினைக்கிறன்.

ஓம் ஒரு பெண்ணின் கைகளைப் பற்றிக்கொள்வது எவ்வளவு அழகானது, காதல் வயப்பட்டது அந்தப் பொழுதுகள், உலகத்தின் எல்லையில்லாக் கதகதப்பை அந்த கைகள் தந்துவிடுமே. அந்த குட்டிக்கைகளின் அதிசயத் தொடுகையைப்பல வருடங்கள் அனுபவிக்கும் மணியமண்ணயும் அற்புதப்பிறப்பு தானே, உண்மை தான், பொதுவா மணியமண்ண மனுசிய சைக்கிளின்ட முன் பக்கத்தில் வச்சக்கொண்டு தான் போவார், சில நேரங்களில ஊர்க்கதைகள் பேசிச்சிரிக்கும் போது நீங்க அந்த மனுசிட முகத்த பாக்கவேனுமே, கொள்ளை அழகு, குழந்தைத்தனம் வடியும் அழகு, இந்த அழகுக்குள் எத்தனை சோகங்கள், எத்தனை தெய்வீக அமைதி, ஓம் மணியமண்ணனுக்கு ஒரு மகன், ஒரேயொரு மகன், வெளிநாட்டில இருக்கிறாராம், ரெண்டு மாசத்துக்கு ஒருக்கா ஒரு பத்து பதினைஞ்சாயிரம் அனுப்புவாராம் கிட்டத்தட்ட பத்து வருசமா மகனின்ட முகத்தயே பாக்காம இருந்துகொண்டிருக்கிறார், ஊரில ஓவ்வொரு முறையும் நல்லூர் காலங்களில பக்கத்துவீட்டு , சொந்தக்காறங்கட பிள்ளைகள் வந்தா வழம போல ஜோடியாக வெளிக்கிட்டிடுவினம், அதுவும் அந்த வீட்டில ஒரு சின்னபிள்ள இருந்தா, மணியமண்ண ஒரு லெமன் பப் பிஸ்கற் வேண்டாம போனதே இல்ல, அத அந்த வீட்டு பிள்ளைகளின்ட குடுத்துட்டு என்ற பொடிய கண்டனியலே சுகமா இருக்கிறானே ஒருக்கா இந்த நல்லூர்த் திருவிழா வந்து நல்லூரான பாத்திட்டு

போனானெண்டா அவன்ர கஸ்ரமெல்லாம் போயிடும் எண்டுவாராம், அந்தளவு கஸ்ரப்படுறவன் மகன் இல்ல எண்டு தெரிஞ்சும் அப்படி கேக்க காரணம் ஒரு வேள திருவிழாட சாக்கில ஒருக்கா மகன் பிள்ளைகள் பாத்திடலாம் எண்ட எண்ணமா இருக்கலாம், இப்படித்தான் ஒரு தடவ ஒரு லெமன் பப்போட மகனின்ட வீட்டுக்கு பக்கத்தில் இருக்கிறவரனு ஒருத்தன் வர மணியமண்ணயும் மனுசியும் போயிருக்கிறினம், ஓம் வாங்கோ பாலாவோ அவன் நல்லா தானே இருக்கிறான் 'அப்ப எப்ப இங்க வருவானாம்'

'அவங்களுக்கு ரைம் இல்ல ஐயா அவங்கள் மனுசனும் மனுசியும் இருபத்து நாலு மணித்தியாலமும் வேலையெண்டு திரியுறவங்கள்'

'சரியப்பு ஒருக்கா பேரன் பேத்திட மூஞ்சய பாக்கோனுமெண்டு ஆசையப்பு இந்தாப்பு இந்த பிசுக்கோத்து உன்ர பிள்ளையளுக்கு தான் வாங்கினன்'

'இல்ல ஐயா அவங்க லோக்கல் சாப்பிட மாட்டாங்கள் பிரான்டேட் தான் சாப்பிடுவாங்கள்'

இவர் நேரயே சொல்லிப்போட்டார் ஆனா ஆரம்பத்துல மணியமண்ண போன வீடுகளில அந்த பிஸ்கற் நாயின்ட ஒரு நேர உணவாப் போடப்படுறது வேற சத, அவங்க தங்கட நிம்மதிக்காக எத்தனயோ கேள்வியள ஏக்கங்கள அடுக்குவாங்க, இன்றைய பொழுது மட்டும் குறையாத கேள்வியளா நிரம்பின முகம் அவங்களின்ட, இதுதான் மணியமண்ண இதுதான் அவங்களின்ட வாழ்க்கை, இப்ப நான் அவங்க ரெண்டு பேரிண்ட இலையிலயும் ஆளுக்கு ஒரு வடைவைத்துவிட்டு அடுத்த இலைக்கு நசரும் போது மணியமண்ணய பாக்கிறன், அவர் தனக்கு போட்டிருந்த அந்த ஒரு வடையையும் எடுத்து மனுசிட இலையில வச்சிட்டார்.

மனுசி மெல்ல மெல்லத் தடவி முதலாவது வடையை எடுத்திட்டு சாப்பிட்டிட்டு ரெண்டாவதும் கையில சிக்கி கொள்ள மணியமண்ணய பார்த்து மெல்லமா கேக்கிறா 'இஞ்சயப்பா எல்லாருக்கும் ரெண்டு வடையே வச்சினம்'

'ஓம்பபா எல்லாருக்கும் அந்த தம்பி ரெண்டு வடை தான் வச்சிட்டு வாறார் நீர் சாப்பிடும்'

அந்த ஒருகணத்தில் காதல் எனும் அற்புத்தின் பொருளை ஒரே வார்த்தையில் அடைந்த அந்த வடை இதயத்தின் வடிவமாக இருந்தது, எனது வடைச்சட்டி நிரம்ப இதயங்கள், நிரம்ப நிரம்ப என்னை நகர விடாமல் துடிக்கின்றன, உண்மைதான் என்ன பொறுத்தவரைக்கும் இந்த உலகத்தில் தெய்வீக காதல் எண்டு எதுவுமில்லை எண்டு நினைக்கிறவன் அதுக்கு காரணம் ஒரு வேள எனக்குள்ள தெய்வீகத் தன்மை இல்லாம இருக்கலாம், ஆனா எளியவர்களின் பக்தி முறை வித்தியாசமான ஒன்றுதான், பிரார்த்தனையும் கூட இண்டைல இருந்து ஒரு பிரார்த்தனைய நான் மிச்சம் வச்சிருக்கிறன், மணியமண்ண செத்துப்போயிட்டா கூடவே அந்த மனுசியும் செத்துப்போயிட்டோணும் மணியமண்ண எப்பவும் போற மாதிரி அவாண்ட கைய பிடிச்சக்கொண்டு போகவேணும் அந்த நாளில, எளியவர்களின் பாசரங்களின் சுரம் இறைவனிடம் சேரும் ஒரு நாள், அப்படியான நாளொன்றில தான் இந்த உலகத்தில் ஏதோ ஒரு மூலைல இருக்கிற ஊரில யாரோ ஒருத்தன் ஒரு வைரவர் சிலைய கல்லில பிரதிஸ்டை செய்துகொண்டிருப்பான்.

| காலத்தைக்காவும் மனது

இன்று (29.06.2014) எங்கள் பாடசாலையான மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியின் 200 ஆண்டு சேவை நிறைவுநாள். மட்டக்களப்பில் பெருவிழா நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அங்கு நின்றுருந்து தோழமைகளின் தோளில் கைபோட்டு, பால்யத்து நினைவுகளில் நனைந்தெழும்பவும், என் ஆசிரியர்களை சந்தித்து பேசி மகிழவும் நினைத்திருந்தேன். நினைப்பது எல்லாம் நடப்பதில்லை என்பதை வாழ்க்கை மீண்டும் நிறுவிப் போயிருக்கிறது.

இன்று காலை முகப்புத்தகத்தினுள் நுழைந்தபோது விறைத்து நிற்கும் சாரணியர்கள், பெரும் புன்ன கையுடன் பாடசாலைச் சீருடையுடன் வீதியெங்கும் வரிசையாய் நிற்கும் மாணவர்கள், பாடசாலையின் முன்னாலிருக்கும் அழகிய பந்தல், விழா மண்டபத்தின் அழகு, விழா நடைபெறும் போதான படங்கள், மகிழ்ச்சியாய் கைகோர்த்திருக்கும் பழைய மாணவர்கள், எனது பேராசான் பிரின்ஸ் பாடசாலையின் விழாவில் உரையாற்றும் புகைப்படம் என பல பல புகைப்படங்கள் பார்க்கக் கிடைத்தன. அந்நிமிடத்தில் இருந்து வாழ்நாளில் இனியொருபோதும் கிடைக்கமாட்டாத ஒரு அற்புதமான நாளை இழந்திருக்கிறேன் என்னும் எண்ணம் என்னைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. மனம், நீர் நிரம்பிய மண்ணைப்போல் கனத்திருக்கிறது. என் நினைவுகள் அனைத்தும் வெய்யில் நிறைந்த

மட்டக்களப்பின், வெபர் விளையாட்டரங்கிற்கு முன்னாலிருக்கும் சீனிப் பனையின் அருகில் உள்ள Cartman மண்டபத்தையும், அதைச் சூழவுள்ள உயிரோட்டமான கட்டடங்களிலும் நின்றலைகிறது.

ஆண்டு 1976, மாதம் தை. இற்றைக்கு 38 வருடங்களுக்கு முன் பதுளை சரஸ்வதி மகாவித்தியாலத்தில் இருந்து மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரிக்கு மாற்றப்பட்டு, நான் ஆறாம் வகுப்பிலும், தம்பி 2ம் வகுப்பிலும் சேர்க்கப்படுறோம். அதே நாள் பாடசாலையின் விடுதியிலும் சேர்க்கப்படுகிறேன். அம்மா மட்டுமே எங்களை பிபிலையில் இருந்து அழைத்து வந்திருந்தார். ஒரு நாள் எங்களுடன் விடுதியில் தங்கியிருந்தார். அந்த நாளின் எனது மனநிலையை இன்றும் உணரக்கூடியதாய் இருக்கிறது. புதிய மனிதர்களைக் கண்ட பயமும் வெருட்சியும் கலந்த உணர்வு. புதிய பாடசாலை என்றும் பயமும் சற்று மகிழ்ச்சியும் கலந்த மனநிலை, புதிய சூட்கேஸ் (புத்தகப்பை) எதனையும் ஆச்சர்யமாய் பார்த்த மனம், நாட்டு ஓட்டினால் வேயப்பட்டிருந்த ஒற்றைமாடிக் கட்டடம், வெள்ளையுடுப்புடன் நின்றுருந்த மாணவர்கள், அவர்களை தன் கண்ணினால் மட்டும் ஒரு மந்திரவாதியைப்போல் கட்டடிப்போட்ட ஒரு வெள்ளைக்காரனைப்போன்ற ஒரு மனிதர் என்று அன்றைய நாள் அப்படியே மனதுக்குள் படிந்துபோயிருக்கிறது.

ஒரு பாடசாலையானது ஒரு மாணவனை எவ்வாறு மாற்றியமைக்கிறது என்பதை நான் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறேன். எனது வாழ்க்கையே அதற்கு உதாரணம்.

அன்றைய நாளில் இருந்து இன்றுவரை எனது நிழலைப்போன்று என் வாழ்க்கை முழுவதும் என்னைத் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கிறது எனதருமைக் கல்லூரி. இந்த நிழல் நான் வாழும்வரை என்னைத் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும் என்பதை நான் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். தகிக்கும் வெம்மையின் நடுவே நிழலில் அடைக்கலமாவது எத்தகையதோ, அத்தகையது வாழ்வின் வெம்மையில் என் கல்லூரியின் நினைவுகள்.

1960 - 1970வதுகளின் மத்தியில் கிறீஸ்தவ பாடசாலையாக இருந்தாலும் ஏனைய மதங்களுக்குச் சம உரிமை அல்லது அதிக உரிமையளித்து மதங்களுக்கிடையிலான ஒற்றுமையின் அவசியத்தை உணர்த்திய பெருமை எனது கல்லூரிக்கும், பிரின்ஸ் ஸீர்க்குமே உரித்தானது. எமது சமூகக் கட்டமைப்பில் இதை செயற்படுத்துவது என்பது இலகுவானதல்ல. இருப்பினும் செயற்படுத்தி காட்டிய பெருமையும் எனது கல்லூரிக்குண்டு. எனது புனித பூமியில், நான்கு மதங்களுக்கும் தனித்தனியே வழிபாடுசெய்வதற்கு ஒழுங்குகளும், இஸ்லாமிய மாணவர்கள் 5 முறை தொழுவதற்கு மசூதிக்கு சென்றுவரவும் அனுமதியிருந்தது.

இன்றும் மூதார், வாகரை பகுதியில் இருந்து அம்பாறை வரையிலான தென்கிழக்குப் பகுதிவரை எமது கல்லூரிக்கு இருக்கும் பெரும் மரியாதையே மேற்கூறியதற்குச் சாட்சி. தென்கிழக்கு மாகாணத்தில் பெருங் கல்லூரிகள் அற்ற அக்காலத்தில் விழுதுவிட்ட பெரு விருட்சம்போல் இன மத பேதமின்றி அனைவரையும் ஏற்றுக்கொண்டது எனது கல்லூரியும் அதன் விடுதியும்.

எந்த ஆசிரியரைக் குறிப்பிடுவேன்? அத்தனை அத்தனை அற்புதமான ஆசிரியர்கள். 33 - 35 தொடர்ந்து ஒரே கல்லூரியில் கற்பித்த என் தமிழாசான் சர்மா ஸீர், பாடசாலையே வாழ்வு என்று வாழ்ந்த புண்ணியமூர்த்தி ஆசிரியர், கிருஸ்ணபிள்ளை, ருத்திரமூர்த்தி, இந்திரானி ஆசிரியை, சங்கீத ஆசிரியர் மகாலிங்கம், பாடசாலைக்கு மிக அருகிலேயே குடியிருந்த (இன்றும் அங்கேயே குடியிருக்கும்) சிங்கள ஆசிரியை, உப அதிபர்கள் ஆனல்ட் ஸீர், அருளன்னராஜா, அருளானந்தம் ஆகியோர், விளையாட்டு ஆசிரியர்களாய் பாடசாலையைத் தேசிய ரீதியில் நிமிரவைத்த செளந்தராஜன், கமலராஜ் ஆசிரியர்கள், ஆங்கில ஆசிரியை பாலசிங்கம், தமிழாசான் விஜயரட்ணம், விவசாய ஆசிரியர்கள் தேவராஜன், குணரட்ணம் ஆகியோர், விடுதிப் பொறுப்பாளர் சுந்தரலிங்கம் அண்ணன், கிளாக்கர் செல்வராஜா அண்ணன், ஆசிரியராயும், விடுதிப்பொறுப்பாளராயும், எமது விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஆரம்பகாலத்தில் தன்னை இணைத்து இன்று இல்லை என்றாகிவிட்ட காத்தான்குடி கபூர் மாஸ்டர், பாடசாலையின் மௌலவி, பாடசாலை தொட்டுவிடக்கூடிய தூரத்தில் வாழ்ந்திருந்த பீடில்ஸ் டீச்சர் இப்படி நினைவுக்குள் முத்துக்குளிக்கும் போது பெயர்கள் தொடர்ந்து வந்துகொண்டே இருக்கிறது. பெயர் எழுதாவிட்டாலும் அல்லது மறந்துவிட்டிருந்தாலும் எங்களை செதுக்கிய எத்தனையோ பெருந்தகைகள் பாதம்பட்ட புனிதப்பூமி அது.

சாரணியம், சிரமதானம், வழிகாட்டிகள் சங்கம் (pathfinders), Rotaract, Leo கழகங்கள், கையெழுத்துப்பத்திரிகைகள், தாளலய நாடகம், நாடகங்கள், வாசகசாலை, பன்றிப் பண்ணை, காற்பந்து, கிறிக்கட், மெய்வல்லுனர் விளையாட்டுகள், இல்ல

விளையாட்டுப்போட்டிகள், சுற்றுலாக்கள், அணிவகுப்புகள், பாடசாலை பரிசளிப்பு விழாக்கள், மதம் சார்ந்த விழாக்கள் என்று எத்தனை எத்தனை நினைவுகளையும், வாழ்வுக்கு அவசியமான நெறிகளையும், விழுமியங்களையும் கற்றுத்தந்த இடம் அது.

திங்கள்தோறும் நடைபெறும் அசெம்பிளி கூட்டங்களில் கூறப்பட்ட அறநெறி மற்றும் விழுமியம் சார்ந்த கதைகள் இன்றும் நினைவில் இருக்கின்றன. "கப்பல் மூழ்கும் வேளையிலும் தலைமை மாலுமியின் கட்டளைக்காக காத்திருந்த மாலுமியின் விசுவாசம்பற்றிய" கதை, ஒற்றுமையை விளக்குவதற்கு கூறப்பட்ட "ஒற்றைக் கம்பின் பலவீனமும், பலகம்புகளின் பலமும் கதை, பகலில் லாம்புடன் மனிதர்களைத்தேடிய ஞானியின் கதை, ஆப்ரஹாம் லிங்கனின் கதை, எடிசனின் கதை, சீசரைக் கத்தியால் குத்திய யூடாசின் கதை, சாமாரியன் கதை என்று 8 வருடங்கள் ஒவ்வொரு திங்கட்கிழமையும் கேட்ட கதைகள் ஏராளம். அவற்றில் இருந்து கற்றுக்கொண்ட அறநெறிகள், வாழ்வியற் கருத்துகள் என்று எத்தனை எத்தனை நினைவுகளை பாடசாலை எனக்குத் தந்திருக்கிறது.

விடுதியில் வாழ்ந்திருந்த காலங்களில் வீட்டில் இருந்து எனக்கு சிறிய சுருள் ஒன்றில் சீனி கொண்டுவந்து தரும் தோழமை, பசித்திருக்கும்போது பள்ளிவாசலில் இருந்து கொணர்ந்து தரப்படும் இஸ்லாமிய நண்பனின் கஞ்சி, பொழுது விடியமுன்னான காலைப்பொழுதில் கிறீஸ்தவ, இந்து மாணவர்களுக்கிடையில் நடக்கும் பூப்பறித்து மாலைகட்டும் போட்டி, விடுதியில் முழுநிலவன்று இரவுப்பொழுதில் நடக்கும் விளையாட்டுகள், முட்டைப்பூச்சிகளுடனான யுத்தம், இரண்டு இறைச்சித்துண்டுகளுடன் உணவுண்ட இனிமையான காலங்கள், மூன்றிலெரு துண்டுப் பாண், சிற்றாண்டிச்சாலையில் வைத்த கடன், சிற்றாண்டிச் சாலையை நடாத்திய மனிதர், வெற்றியீட்டிய காற்பந்துபோட்டிகளின் பின்னான Cap collection நிகழ்வு, விளையாட்டு ஆசிரியரையும், அதிபரையும் தோளில் தூக்கி நகரமெங்கும் சுற்றியது இப்படி எத்தனையோ நிகழ்வுகள் பசுமரத்து ஆணிபோல் நெஞ்சில் அறையப்பட்டிருக்கிறது. மூச்சு நின்றுபோகும்போது மட்டுமே மறையக்கூடிய நிகழ்வுகள் அவை.

விடுதியில் சித்திரக்கதைப்புத்தகங்களுக்கு பலத்த கிராக்கி இருந்தது. இதை அவதானித்த ராஜேந்திரன் (ஞானம்) அதையே வியாபார உத்தியாக்கி, சித்திரக் கதைப்புத்தகங்களை வாடகைக்குவிட்டான். சில நாட்களின் பின் பலரும் அதே தொழிலை ஆரம்பித்ததனால் அனைவரின் வியாபாரமும் படுத்துப்போனது. பாடசாலையில் நடக்கும் பிஸ்கட் சீட்டு, இடைவேளை நேரங்களில் விற்பனையாகும் பாலைப்பழம், கஜலிப்பழம், மிளகாய், உப்பு தூவிய மாங்காய், இறால்வடை, ஜஸ்பழம் இவையெல்லாம் பால்யத்தின் பசுமையான நினைவுகள்.

விடுதியில் வாழ்ந்திருந்தபோது சிறுநீர் கழிக்க நடுச்சாமத்தில் எழுப்பும் பேய்க்கு பயந்த தோழன். அவன் சிறுநீர்

கழிக்கும்பொது அம்போ என்று விட்டு விட்டு ஓடும் நாம். நனைந்த சாரத்துடன் பயத்தில் சுத்தியபடியே ஓடிவரும் அவன். சனி மதியம் தண்ணீர்த் தொட்டியருகே உடுப்புத்தோய்த்து குளிக்கும் திருவிழா, வைகாசி வெய்யிலுக்கு வரண்டுபோகும் கிணறு, மாநகரசபையின் வாசல் உள்ள தண்ணீர் பைப். Life boy தேய்த்து நுரை தள்ளி குளிக்கும் நாம், அவ்வப்போது பார்க்கும் எம்.ஜி.ஆரின் படங்கள், ஞாயிறு மாலை விடுதிக்கு வரும் தும்புமிட்டாய் விற்பனையாளன், விடுதிக்கு அருகிலிருக்கும் வீட்டில் இருந்து களவெடுத்த கோழி, அன்றைய கோழிக்கறி, விடுதியைவிட்டு ஓடுபவர்களை பிடித்துவரும்போது இருக்கும் பெருமிதம் இப்படி ஆயிரம் இருக்கிறது பட்டியலிட.

எனது பால்யத்தை நான் நன்கு அறிவேன். பதுளையில் இருந்த காலத்தில் நான் தேவைக்கு அதிகமாகவே பிஞ்சிலே பழுத்திருந்தேன். பீடி பிடிக்கும் பழக்கம் இருந்தது. காவாலித்தனமான பேச்சு, பாடசாலைக்கு கட்ட அடிப்பது, சிறு சண்டித்தனம், எதிலும் கவனமற்ற தன்மை, கடைசி வாங்கில் முதல் மாணவன் என்ற பல பெருமைகளுடனேயே இப்பாடசாலைக்கு வந்துசேர்ந்தேன்.

பாடசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்ட முதல்நாளே எனது ஆங்கில புலமையை பரிசோதித்தார் எனது அதிபர் Prince Sir. அவர் வாயில் தமிழ் பெரும்பாடுபட்டது, படுகிறது இப்போதும். ஆங்கிலமே அவர். எனது தாயார் வைத்தியர் என்பதால் எனக்கு ஆங்கிலம் தெரிந்திருக்கும் என்று அவர் நினைத்தது மகா தவறு என்பதை அவர் அன்று உணர்ந்திருக்கவேண்டும். அவர் எதைக்கேட்டாலும் நான் YES அல்லது NO என்னும் இரண்டு சொற்களைவைத்து சாமாளித்துக்கொண்டேன். அதன் பின் அவர் பல ஆண்டுகள் என்னுடன் ஆங்கிலத்தில் பேசவே இல்லை. இருப்பினும் என்னைக் கண்ட முதலாவது நாளே அவர் என்னை மிக நன்றாக எடைபோட்டிருக்கவேண்டும் என்றே இப்போது எண்ணத்தோன்றுகிறது. கொல்லன் பட்டறையில் இரும்பை சூடாக்கி, சுத்தியலால் அடித்து, நெளித்து, சீர்செய்து, மீண்டும் குளிர்நீரில் இட்டு, அதன்பின் மீண்டும் சுடுகாட்டி வாட்டி எடுத்து நிமிர்த்துவதுபோல் என்னை ஓரளவு நிமிர்த்தியெடுக்க அவருக்கு 8 ஆண்டுகள் தேவைப்பட்டன. அந்தக்காலத்தில் திருடன், கையெழுத்து மாத்துபவன், கடைசிவாங்குத் தளபதி, சிங்கள ஆசிரியைக்கு 'நான் முட்டான்' என்று ஏப்ரல் முதலாம் திகதி ஓட்டியவன் என்று பெரும் பெருமைகளுடன் அவரின் கந்தோருக்கு அடிக்கடி சென்று 'முகம்வீங்கி' அங்கிருந்து வந்திருக்கிறேன்.

கள்ளனைப் போலீசாக்கினால் திருட்டு குறையும் என்று நினைத்தாரோ என்னவோ என்னை மாணவர் தலைவன், தலைமை மாணவர் தலைவன், விடுதியின் தலைமை மாணவ தலைவன் என்ற பதவிகளைத் தந்து பண்படுத்தினார். பாடசாலையின் முதலாவது Rotaract கழகத்தின் தலைவராகவும் வலம் வந்திருக்கிறேன். இந்தப் பதவிகளின் மோகம் என் கண்களை மறைத்தபோது ஒரு நாள் ஒரு சிறிய மாணவனிடம் 'உனது அக்கா வடிவானவள் (அழகானவள்), கடிதம் தருகிறேன் கொண்டுபோய் கொடு' என்றேன். அது அவரின் காதுக்கு போனபோது என்னை அழைத்து கன்னத்தில் அறைந்து 'பாடசாலையால் கலைத்துவிடுவேன்' என்று கூறியனுப்பினார்.

இதேபோல் கணிதப்பாடத்து புள்ளிகள் 17 என்றிருந்ததை 77 என்று மாற்றியதை அனைத்து பாடங்களின் கூட்டுத்தொகையையும் கூட்டிப்பார்த்து கண்டுபிடித்தார்.

அன்றுதான் குற்றவாளியை தண்டிக்காது அவனின் மனச்சாட்சியுடன் பேசவைத்தால் அவன் திருந்துவான் என்னும் இரகசியத்தையும் எனக்கு கற்பித்தார். அன்று அவர் அடிக்காமல் ஒரு மணிநேரம் பேசினார். நான் தலைகுனிந்தபடியே அழுதுகொண்டிருந்தேன். பிற்காலத்தில் இராணுவம் என்னை தேடியகாலங்களில் நான் பாடசாலையில் நின்றிருந்தேன் என்று பொய்கூறி என்னைக் காப்பாற்றிய ஒரு சம்பவமும் உண்டு.

ஒரு பாடசாலையானது ஒரு மாணவனை எவ்வாறு மாற்றியமைக்கிறது என்பதை நான் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறேன். எனது வாழ்க்கையே அதற்கு உதாரணம். பாடசாலைகளே மாணவர்களின் அறநெறிகள், விழுமியங்களுக்கான அளவுகோல் என்பது எனது கருத்து. எனது பால்யத்தை நான் நன்கு அறிவேன். இவன் உருப்படுவானா என்று ஊருக்குள் பலருக்கும் சந்தேகமிருந்தது, பெற்றோர் உட்பட. இருப்பினும் எனக்கு அதிஸ்டம் என் பாடசாலையினூடும், எனக்குக்கிடைத்த ஆசிரியர்களுடாகவும் வந்தது. இன்று எனக்குள் இருக்கும் அறநெறிசார் விழுமியங்களின் அத்திவாரம் எனது பாடசாலையே இட்டது. 'நீ ஒரு சமூகப் பிராணி, எனவே என்றும் சமூகத்திற்கு பிரதியுகாரமாய் இரு' என்னும் கருத்தியல்களின் அடிப்படையிலேயே எங்கள் பாடசாலையின் வழிகாட்டிகள் சங்கம் (Pathfinders), சாரணியம், சிரமதானம், Rotaract, Leo கழகங்கள் என்பன இயங்கின.

வாழ்க்கையின் அயர்ச்சியில் மயங்கிப்போயிருந்தாலும், 49 வயதிலும், பாடசாலையுடனான மிக நெருக்கமான, ஆத்மார்த்தமான தொடர்பு பேணப்பட்டுக்கொண்டே வருகிறது. ஊருக்குச் செல்லும் காலமெல்லாம் எங்கு செல்ல மறந்தாலும் பாடசாலைக்கும், அதிபரின் வீட்டுக்கும் செல்வதை மட்டும் மறந்ததில்லை. காலமானது ஆசான் (அதிபர்) மாணவன் என்னும் உறவை மெதுவாக மாற்றிவிட்டிருக்கிறது. இப்போது, ஆசானிடத்தில் முன்பிருந்த பயம் கலைந்து, பக்தியும் ஆத்மார்த்தமான நட்புணர்வும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவருக்கும், ஆசான் மாணவன் என்னும் உறவைக்கடந்துவர முடிந்திருக்கிறது. அதன் காரணமாக பாடசாலை, சமூகம், காலக்காற்றாடி சுழற்றிவிட்ட நாட்களின் நினைவுகள், தனது கனவுகள், நிராசைகள், ஆதங்கங்கள், சரி பிழைகள், கடந்துவிட்ட வாழ்க்கை, நோய்மை, தனிமை என்று ஒரு நண்பனைப்போன்று என்னுடன் உரையாட முடிகிறது, எனக்கும் தயக்கங்கள் இன்றி எதையும் பேசிப் பரிமாறிக்கொள்ளவும் முடிகிறது.

இன்று மதியம், நண்பரொருவருக்குத் தொலைபேசினேன். நிகழ்வைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். நிகழ்வு மிகச் சிறப்பாக நடந்ததாயும், அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சி என்றும் அறியக்கிடைத்தது. என் மனதுக்குள் ஏதாவொன்று அடைத்த, இழக்கக்கூடாத ஒரு நாளை இழந்துவிட்டதுபோன்று உணர்ந்தேன். நண்பர் தொடர்ந்தார் 'சஞ்சயன் வருவானா' என்று எனது அதிபரான Prince Sir நேற்று விசாரித்தாக அவர் சொன்னபோது என் கண்கள் கலங்கி, தொண்டை அடைத்து குரல் தளம்பினாலும், மனது, காற்றில் சருகாய்மாறி பறந்துகொண்டிருந்தது.

மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்பவற்றில் நான்காவதில் நம்பிக்கை இல்லை எனக்கு. ஆனால் மூன்றாவதில் அத்தீத நம்பிக்கை இருக்கிறது.

| தீவிழுந்த நிலத்தின் பெருந்துயர் சுமந்து

நீண்ட பெரு மரங்களிலும்
தரவைப் பனைகளிலும் மோதி அவிழ்கிறது
கார்த்திகைக் காற்று,

பெருநிலமெங்கும் நனைந்துபோக
குளிர்ந்து கருக்கூடிக் கவிழ்கிறது
கார்த்திகை வானம்,

எண்திசைகளாலும்
சூழ்ந்து பெருகும் இருளை ஊடுருவுகிறது
கார்த்திகை நட்சத்திரங்கள்,

வைகறைப் பொழுதின் வாசலில்
சூரியதேவனின் தீண்டலோடு முகிழ்க்கின்றன
கார்த்திகை மலர்கள்,

வாழ்த்துக்கூறி ஒவ்வொருவரையும்
கடக்கிறது கூட்டமாக,
கார்த்திகைப் பறவைகள்.

தீவிழுந்த நிலத்தின் பெருந்துயர் சுமந்து
மெல்ல எழுகிறது பாடல்,
கல்லறைகள் மீதேறி
மண்மேடுகள் தீண்டி
கரைந்தநீர் வெளிகள் தழுவி
எங்கும் பரவுகிறது பாடல்,

கேளுங்கள்,
இது கார்த்திகைப் பாடல்.
உங்களின் உறவுகளின் பாடல்.
வேரோடி மண்ணில் நிறைந்துபோன வேழங்களின் பாடல்.

முல்லைத்தீவிலும் எல்லங்குளத்திலும்
தரவையிலும் பண்டிவிரிச்சானிலும்
ஓயாது ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும்.

பெருமூச்சோடு கடந்துவிடும்
இந்த அவநிலையது குலைய,
செண்பகப் பறவைகள்
பெருங்கோபம் கொள்ளும் காலமொன்று வரும்.

இழிவிலங்குகள் இரையாகிப்போக,
மகிழ்வோடு பெருங்குரலெடுத்து
கூவும் நேரமொன்றும் கூடும்.

வாருங்கள்,
ஓப்பாரிகளையும்
ஓலங்களையும் தூரவிலக்கி
கார்த்திகைத் தீபங்களைக் காண.

ஓலியம் | எஸ்.பி.புஸ்பகாந்தன்

| தேர் வேர்டிங் பும் : கலையின் உன்னதம்

"நாம் எந்த ஒரு கலைப்படைப்பை ரசித்தாலும் அது எவ்வளவு பெரிய துயரமாக இருந்தாலும் அது நமக்கு ஒரு துய்ப்பு உணர்வைத் தர வேண்டும். அதைக் கேட்கும் போதோ படிக்கும் போதோ பார்க்கும் போதோ நம் ஆன்மா சிலிரக்க வேண்டும். நமக்குள் ஏதோ ஒன்று நடக்க வேண்டும். அதுதான் பிரதியின் இன்பம்."

-Roland Barthes .

தினம் தினம் இட்லி அவிப்பதில் தவறில்லை. ஆனால் அவித்த இட்லியையே திரும்பத் திரும்ப அவிப்பதில்தான் தவறு. நம் தமிழ் சினிமாவைத்தான் சொல்லுகின்றேன். தமிழ்நாட்டு இயக்குனர்களுக்கு கதை தட்டுப்பாடாகிவிட்டது. ஒரே கதையையே மறுபடியும் மறுபடியும் எடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அமெரிக்காவிலிருந்து கொஞ்சம், ஐரோப்பாவிலிருந்து கொஞ்சம், கொரியாவிலிருந்து கொஞ்சம், இப்படி அங்கொன்றும் இங்கொன்றாக கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உருவியெடுத்து ஒரு கதையைத் தயார் பண்ணி படம் எடுத்துவிடுகின்றார்கள். ரசிகர்கள்தான் பாவம். இது எதுவுமே தெரியாமல் உண்பதற்கு கூட வழியில்லையென்றாலும் தாம் கட்டியிருக்கும் கோமணத்தை விற்றுக்கூட படம் பார்த்துவிடுகின்றார்கள். செனகல், ஈரான், கொரியா, இலங்கை போன்ற 'அறியப்படாத' நாடுகளிலிருந்து கூட உலக அரங்கில் வைத்து சிலாகித்துப் பேசப்படுகின்ற படங்கள் வந்துகொண்டிருக்கும் வேளையில் ஆண்டுக்கு இருநூறுக்கு மேற்பட்ட திரைப்படங்களைத் தயாரிக்கின்ற இந்தியாவிலோ குப்பையிலும் குப்பையான படங்களே வந்துகொண்டிருக்கின்றன. சமீபத்தில் 'அஞ்சான்' என்கின்ற உலகத்தரமான காவியத்தைக் கண்டுக்களித்தேன். மலத்தை மிதித்ததைப்போல் உணரவில்லை, மலக்குழியிலேயே விழுந்துவிட்டதைப்போல் உணர்ந்தேன். அந்த அளவுக்கு 'அஞ்சான்' காவியமாக இருந்தது. இரண்டு நண்பர்கள். ஒருவனை வில்லன் கொன்றுவிடுகின்றான். கோபம்கொள்ளும் மற்றவன் நண்பனைக் கொன்ற வில்லனை தேடித்தேடி கொலை செய்கின்றான். இதுதான் அந்த 'காவியப்படத்தின் ஒருவரிக்கதை. நங்கொய்யால்லே. இதைத்தானே இத்தனை வருடங்களாக எடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றீர்கள். உங்களுக்கு மனசாட்சியே இல்லையா? கதை என்கின்ற பெயரில் ஒன்றுக்கும் உதவாத குப்பைப்படங்களை எடுத்துவிட்டு அதில் கொஞ்சம்

தொழினுட்பத்தையும் புகுத்திவிட்டால் அது நல்லபடம் ஆகிவிடுமா? நல்லபடம் என்பது தொழினுட்பத்தில் மாத்திரம் தங்கியிருப்பதல்ல. இன்னும் சொல்லப்போனால் நல்ல படத்திற்குத் தொழினுட்பமே தேவையில்லை. திரைப்படத்தை எடுக்கும் விதத்திலும், சொல்லவந்த கருத்திலும்தான் எல்லாமே இருக்கின்றது. ஒரு நல்ல படமென்பது பார்வையாளனை அப்படியே கட்டிப்போட வேண்டும். தூங்க விடாமல் அலைக்கழிக்க வேண்டும். அவனுள் ஒரு மாற்றத்தினை உண்டுபண்ண வேண்டும். ஒவ்வொரு இரவுகளிலும் திரைப்படத்தின் கதாபாத்திரங்கள் அவனோடு உரையாட வேண்டும். முக்கியமாகப் பார்வையாளன் என்பவன் அந்தக் கதாபாத்திரங்களோடு தன்னையும் இணைத்துக்கொள்ள வேண்டும். <துரதிஷ்டவசமாக தமிழ்நாட்டில் பாலுமகேந்திராவின் படைப்புகளைத் தவிர வேறு எந்த இயக்குனர்களின் படைப்புகளும், என்னை அவ்வளவாகக் கவர்ந்தது கிடையாது. இதனால் தமிழில் வெளிவரும் திரைப்படங்களைப் பார்ப்பதையே சமீபகாலமாக நிறுத்திவிட்டேன்>

கிம் கிடுக்கின் 'தீவு' திரைப்படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது நான் அப்படித்தான் உணர்ந்தேன். இரண்டு நாட்களாக தூங்கவேயில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தேன். சிந்தைபூராகவும் தீவு திரைப்படமும், அத்திரைப்படத்தின் கதாபாத்திரங்களுமே நிறைந்திருந்தன. அந்தளவுக்கு 'தீவு' திரைப்படம் என்னை ஆக்கிரமித்திருந்தது. 'தீவு' மாத்திரமேன்றல்ல. கிம் கிடுக்கின் பெரும்பாலான படங்களே அப்படித்தான். 'இலைதளிர்காலம், கோடை, இலையுதிர்காலம், குளிர்காலம், மற்றும் இலைதளிர்காலம்', 'வில்', 'கனவு', 'நேரம்' போன்ற பெரும்பாலான படங்களைப் பார்த்த அன்றைய தினங்களில் நான் தூங்கியதே இல்லை.

அவரின் 'இலைதளிர்காலம், கோடை, இலையுதிர் காலம், குளிர்காலம், மற்றும் இலைதளிர்காலம்' திரைப்படத்தை இந்த இணைப்பிலும் <<https://www.youtube.com/watch?v=SGJYxc8NPOY>> , 'தீவு' திரைப்படத்தை இந்த இணைப்பிலும் காணலாம் <<https://www.youtube.com/watch?v=IH0qPk9FRIA>> .

அண்மையில், தென்னாபிரிக்காவில் வசிக்கும் நண்பர் ரமணன் 'தேர் வேர்டிங் புப்' (Der verdingbub) என்கின்ற சுவின்ஸ்டாட்டுத் திரைப்படத்தின் டிவிடியை அனுப்பிவைத்திருந்தார். விடுதியில் தங்கிப்படிக்கும் மாணவர்கள் எப்படி அங்கேயிருக்கும்

மேலதிகாரிகளினால் வஞ்சிக்கப்படுகின்றனர் என்பதே கதை. கதை சாதாரண கதைதான். ஆனால் அதை உருவாக்கிய விதத்தில்தான் இருக்கின்றது தமிழ்நாட்டு இயக்குனர்களுக்கும் ஐரோப்பிய இயக்குனர்களுக்கும் இடையில் இருக்கும் கலை சார்ந்த அறிவு. இம்சிக்கவைக்கும் இசையோ, தேவையில்லாத தொழினுட்ப புகுத்தலோ, சீறும் சண்டைக்காட்சிகளோ, நடிகைகளின் பெருத்த தொடைகளோ இது எதுமே இல்லாமல் காவிய நயத்துடன் வெளிவந்திருப்பதுதான் 'தேர் வேர்டிங் புப்' பின்சிறப்பு. எப்படியாவது ஒரு பெரிய 'ஆர்மனிஸ்ட்' ஆகிவிடமேண்டுமேன்ற கனவு கொண்ட ஓர் இளைஞன். அவனுடைய குடும்பத்திலிருந்து பிரிந்து விடுதியில் தங்கிப்படிக்க வருகின்றான். ஆனால் விடுதி உரிமையாளர்களோ அவனை கொடுமைப்படுத்துகின்றார்கள். பள்ளி செல்லும் நேரம் தவிர மற்றைய நேரங்களில் அவனை பணிசெய்ய அமர்த்துகின்றார்கள். கூடவே அடியும் கிடைக்கின்றது. வாழ்க்கையில் வெறுத்துப்போகும் அவனுக்கு அவனைப் போன்றே அங்கு கொடுமைப்படுத்தப்படும் இன்னொரு பெண் ஆறுதலாக இருக்கின்றான். சோர்ந்து போகும் நேரத்தில் ஆர்மோனியத்தை வாசிக்கச்சொல்லி அவனை உற்சாகப்படுத்துகின்றான். உரிமையாளர்களுக்கு தெரியாமல் உண்பதற்கு தின்பண்டங்கள் கொணர்ந்து கொடுக்கின்றான். கடைசியில் ஒருநாள் அவரும் தற்கொலை செய்து செத்துப்போய்விட என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் கண்ணீரோடு உட்கார்ந்திருக்கின்றான் அவன்.

இவ்வளவுதான் கதை. 'தேர் வேர்டிங் புப்' திரைப்படத்தில் வருகின்ற விடுதி உரிமையாளர்களைப் போன்றவர்கள் ஐரோப்பாவில் மாத்திரமல்ல, இந்தியாவிலும் இருக்கின்றார்கள். சொல்லப்போனால் இங்குதான் அதிகம். அண்மையில் கூட புரணைவாக்கம் விடுதியொன்றில் தங்கிப்படிக்கும் கல்லூரி மாணவியொருத்தி விடுதி உரிமையாளரின் கொடுமைகளை தாங்கமுடியாமல் தன் அறையிலேயே தூக்குப்போட்டு தற்கொலை செய்திருக்கின்றான். விடுதி உரிமையாளர் ஆளுங்கட்சி உறுப்பினர் ஒருவரின் நண்பர் என்பதால் காவற்துறையும் அவர் மீது எந்த சட்ட நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் அவரை விடுதலை செய்திருக்கின்றது. புரணைவாக்கத்தில் மாத்திரமேன்றல்ல. தமிழ்நாட்டில் பலவிடங்களில் இவ்வாறான வன்முறைகள் நடந்து கொண்டதானிருக்கின்றன. உலகமெங்குமே வன்முறைகளும், அடுக்குமுறைகளும் இருந்து கொண்டதானிருக்கின்றன. வெள்ளையர்கள்-கறுப்பினத்தவர்கள் மீது தாக்குதல் நடத்துவதும், ஆதிக்க சாதியில் பிறந்தவர்கள் தலித் மக்கள் மீது தாக்குதல் நடத்துவதும், ஆண்கள் பெண்கள் மீது தாக்குதல் நடத்துவதும் நடந்துகொண்டதானிருக்கின்றன. அதற்கு நல்லதொரு உதாரணம்தான் நிர்ப்பயா வன்புணர்வுச் சம்பவம். உடல்வலு மிக்கவர்கள், அல்லது அதிகாரத்திலிருப்பவர்கள், அல்லது மேட்டுக்குடி வர்க்கம் என்று தங்களை எண்ணிக்கொள்பவர்கள் எப்பொழுதும் தங்களை முன்னிறுத்திக் கொள்ளவே விரும்புகின்றனர். ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் எப்பொழுதும் தங்கள் கால்களை நக்கிக்கொண்டு இருக்கவேண்டும் என்பதே அவர்களின் ஒரே குறிக்கோள்.

"Switzerland's approach to its difficult social and economic problems was no aberration. Between 1854 to 1929, New York and other East Coast cities shipped tens of thousands of orphaned and poor children west on "Orphan Trains," to live and work on farms in rural America. From 1869 until the late 1960s, a British child migration program known as Home Children sent over 100,000 children from the United Kingdom to Australia, Canada, New Zealand

and South Africa. Still, the Swiss practice is shocking and is a far cry from the Switzerland of the beloved "Heidi" children's books.

Disturbing subject matter notwithstanding, it's a treat to watch films like "The Foster Boy" and others in the series that I knew so little about beforehand. Having read no reviews, heard no word of mouth, or seen any trailer 10 times over, I go to them with an open mind, and it's up to me to get my bearings and find my way through the films. Also, it's satisfying to pick up on and consider the common themes that emerge, the legacy of a divided Germany being a major one.

In this regard, the series, run by Program Coordinator for Film Karin Dehlenschläger, supports the Goethe Institut's mission. A world-wide organization, the institute promotes knowledge about German culture, society, and politics. There are also films at its beautiful Back Bay location at 170 Beacon Street as well as screenings with other local cultural organizations, colleges and universities. Director Detlef Gericke-Schönhausen regularly teaches film courses as part of the Goethe Institut Boston's comprehensive German language program."

நான் மேலே குறிப்பிட்டிருப்பது, இரண்டாம் உலக யுத்தத்திற்கு பின்னர் ஐரோப்பாவில் எப்படிக் குழந்தைகள் பண்ணை வேலை செய்வதற்காக விற்கப்பட்டார்கள் என்பதற்கான பிபிசி யின் தரவு. ஐக்கிய இராச்சியத்திலிருந்து மட்டுமே ஒரு லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட குழந்தைகள் அவுஸ்ரேலியா, தென்னாபிரிக்கா, கனடா போன்ற நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றார்கள் என்றால் ஐரோப்பாவின் அன்றைய பொருளாதார நிலை எப்படி இருந்திருக்குமென்று கொஞ்சம் கற்பனை செய்து பாருங்கள். அவை பற்றி இன்னும் அறிந்துகொள்ள இந்த இணைப்பு. <<https://www.youtube.com/watch?v=QPM4xIAOL3g>>

'மக்ஸ்'. பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவன். விடுதியில் தங்கிப் படித்துவரும் அவனைதங்கள் பண்ணையில் வேலைசெய்வதற்காக ஒப்பந்த அடிப்படையில் விலைகொடுத்து வாங்குகிறான் 'போசிகேரின்' என்ற பெண். ஆனால் அவனுக்கோ அங்கே வேலை செய்வதில் துளிகூட விருப்பமில்லை. அவனுடைய கனவு முழுக்க எப்படியாவது ஒரு ஆர்மனிஸ்ட் ஆகிவிட

வேண்டுமென்பதிலேயே இருக்கின்றது. தன்னுடைய வாசிப்பை கேட்க யாருமே வரமாட்டார்களா என்று ஏங்குகிறான். பன்றிகளுக்கும் கழுதைகளுக்கும் வாசித்துக் காட்டுகின்றான். சிலசமயங்களில் சுவர்களிடத்தில் தன் ஆர்மனியத்தை வாசித்துக் காட்டி எப்படியிருக்கின்றதென்று கேட்கின்றான்.

பிரஞ்சு மொழி கற்றுக் கொடுப்பதற்காக பிரான்சிலிருந்து வருகின்றான் எஸ்தர் என்கின்ற பெண். மக்ஸ் படிக்கும் பள்ளியில் வேலைக்கு சேருகின்றான். எல்லோருடனும் அன்பாகப் பழகும் அவளை முழுப் பள்ளிக்குமே பிடித்துப்போகின்றது. நேரம் கிடைக்கும்பொழுது மக்ஸ் அவருடன் பேசுகின்றான் அவனுடைய நாகரிகமான பேச்சு எஸ்தருக்கும் பிடித்துப் போகவே அவரும் அவனுடன் சகஜமாக உரையாட ஆரம்பிக்கின்றான். பள்ளி மாணவர்கள் முன்னிலையில் ஆர்மனியத்தை வாசித்துக் காட்டச் சொல்லி அவனை குதூகலப்படுத்துகின்றான்.

'பெரிடேலி' ஒரு இளம் பெண். அவள் ஏற்கனவே இந்தப் பண்ணை வீட்டில் வேலை செய்தவள். ஆனால் போசிகேரின் கொடுமை தாங்காமல் ஒருநாள் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் தன் தாய் வீட்டுக்கு போய்விடுகின்றான். தனக்கு நடந்த கொடுமைகள் பற்றியும், இனிமேல் அந்தவீட்டுக்கு போகமாட்டேன் என்றும் சொல்லுகின்றான். ஆனால் பெரிடேலி அந்தவீட்டிலிருந்து தப்பித்துப் போனது தெரிந்து அவளைப் பிடித்துப்போக போலீஸ்காரர்கள் வந்துவிடுகின்றார்கள். அவள் எவ்வளவோ கெஞ்சியும் போலீஸ்காரர்கள் விடுவதாக இல்லை. பலவந்தமாக இழுத்துச் செல்லுகின்றார்கள். காரிலிருந்துகொண்டு 'அம்மா, அம்மா' என்று கதறும் பெரிடொலியை கண்ணீரோடு பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றான் அவளின் தாய்.

போலீஸ்காரர்கள், பெரிடொலியை போசிகேரின் இடம் ஒப்படைக்கின்றார்கள். யோசித்துப் பாருங்கள், கஷ்டம் என்றால் என்னவென்றே அறியாத குழந்தைகள் வாழும் அதே உலகத்தில்தான் பெரிடொலியும் வாழுகின்றான். ஆனால் தனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படியான வாழ்க்கை என்பதுதான் அவளின் கேள்வி. தன் தாயோடு இருக்கும் போது 'ஸ்கிப்பிங்' விளையாடுகின்றான், பள்ளித் தோழிகளோடு

**கலையென்கின்ற பெயரில் அபத்தங்களை மாத்திரமே
படமாக்கிக்கொண்டு திரியும் தமிழ்நாட்டு இயக்குனர்களுக்கு
இந்த உலக சினிமாவில் இருக்கின்ற நுண்ணுட்பம் விளங்குமா?**

சிரித்துப் பேசுகின்றாள் ஆடுகின்றாள், பாடுகின்றாள். ஆனால் வறுமை அவளின் வாழ்க்கையை தடாலடியாய் மாற்றிப் போடுகின்றது. பன்றிகளுக்கு உணவு போடுகின்றாள், காய்கறி நறுக்குகிறாள் , வீட்டைச் சுத்தம் செய்கின்றாள், சுகவீனமுற்றுப் படுத்துக்கிடக்கும் சீக்குப் பிடித்த கிழவியை பராமரிக்கின்றாள், வெண்ணெய் கடைகிறாள்.

இன்னொரு நாள், மக்ஸ், பெரிடேலி, யாக்கோபு, போசிகேரின் நால்வரும் ஒரு வீட்டுக்கு விருந்துக்குச் செல்கின்றார்கள். விருந்து தடல்புடலாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. அப்போது யாக்கோபு எஸ்தரிடம் தவறாக நடந்துகொள்கின்றான். அந்த இடத்திலேயே மக்ஸ் அவனைப் புரட்டிப்புரட்டி எடுக்கின்றான். களேபரம் முடிந்து வீட்டுக்கு வரும் போசிகேரின் தன் கணவனிடம் மக்ஸ் யாக்கோபுவுக்கு அடித்தது பற்றி முறையிடுகின்றாள். கோபம் கொள்ளும் கணவன் 'என் மகனுக்கு அடிக்கும் அளவுக்கு துணிந்துட்டாயா, பரதேசி நாயே' என்று தன் கோபம் தீரும் வரை மக்ஸ்ஷை அடித்துக்கொண்டே இருக்கின்றார். அடுத்தநாள் காலை முகமெல்லாம் காயங்களோடு பள்ளி வரும் அவனைப்பார்த்து என்ன நடந்ததென்று கேட்கின்றாள் பள்ளி ஆசிரியை. ஒன்றுமில்லையென்கின்றான் மக்ஸ். ஆனால் விடாப்பிடியாய் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் அவனிடம் முடிவில் போசிகரின் கணவன் தனக்கு அடித்ததைப் பற்றி சொல்லுகின்றான். விடயம் பள்ளி அதிபர் வரை போகின்றது. நான் வந்து போசிகரினுடன் பேசுவா? என்கின்றார். பதிலுக்கு, 'வேண்டாம்... நீங்கள் வந்து பேசினால் பிரச்சனை இன்னும் பெரிதாகிவிடும், இத்தோடு விட்டுவிடுங்கள் போகப்போக சரியாகிவிடும்' என்கின்றான் மக்ஸ்.

அதற்கு அடுத்தகாட்சியில், பன்றிகளுக்கு இரவு உணவுகளை கொடுத்துவிட்டுத் தூங்கப் போகிறாள் பெரிடேலி. நடுச்சாமத்தில் அங்கே வரும் யாக்கோபு அவளைப் பாலியல் வல்லுறவு செய்கின்றான். அடுத்தநாள் காலையிலேயே எழும்பிவிடும் பெரிடேலி, தண்ணீர்த்தொட்டி இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று தன் குறியில் அப்பியிருக்கும் இரத்தத்தை ஈரத்துணியொன்றினால் துடைத்தெடுக்கின்றாள். அழுதுகொண்டே மறுபடியும் தன் அம்மாவைத் தேடிச் செல்லுகின்றாள். ஆனால் அதற்கு முன்பே அவளைத்தேடி வந்த போலீஸ்காரன் அங்கே இருக்கின்றான். அவளின் தாயுடன் அவளை சிறிது நேரம் பேச அனுமதிக்கின்றான். பின்பு நீ கட்டாயம் வந்துதான் ஆகவேண்டும் என்று கூறி அழைத்துப் போகின்றான்.

காட்சிகள் இப்படியே விரிந்து செல்லுகின்றன. சீக்குப்பிடித்த கிழவி ஒருநாள் இறந்து போகின்றாள். சில மாதங்கள் கழிந்து பெரிடோலி கர்ப்பமடைகின்றாள். அவளின் கர்ப்பம் பற்றி போசிகேரினுக்கு தெரியவர. நடந்தது அனைத்தையும் ஒன்று விடாமல் சொல்லுகின்றாள் அவள். இதனால் யாக்கோபுவும் அவளின் தாயும் சண்டை போடுகின்றார்கள்.

அதற்கு, அடுத்த காட்சியில் பெரிடொலியை பார்க்கவரும் போசிகேரின், பெரிடொலியிடம் ஒருமருந்துபாட்டிலை கொடுத்துக் குடிக்கச் சொல்லுகிறாள். முதலில் குடிக்க மறுக்கும் அவள்போசிகரின் வற்புறுத்தலால் வாங்கிக் குடிக்கிறாள். சிறிது நேரம் கழித்து பெரிடொலியின் அறைக்குவரும் மக்ஸ், இவள் அழுது கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து என்ன நடந்ததென்று கேட்கின்றான்.

'எனக்குத் தெரியல்ல, ஆனா ஓடம்பு பூரா ஒரே வலியாருக்கு' என்று தன் அடிவயிற்றை தடவிக் கொண்டே சொல்லுகின்றாள். பெரிடொலியின் போர்வையை விலக்கிப்பார்க்கும் மக்ஸ் அவளின் பாவாடை முழுவதும் குருதி படிந்திருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிடுகின்றான்.

'என்ன நடந்தது கொஞ்சம் தெளிவா சொல்லுறியா?'
'எனக்குத் தெரியல்ல மக்ஸ், போசிகேரின் வந்தா, ஒரு மருந்துபாட்டில தந்து குடின்னு சொன்னா, அப்புறம் என் பாவாடைய வெலக்கி, ஒரு கம்பிய வைச்ச ஏதேதோ செஞ்சா என்ன நடந்ததென்னே தெரியல்ல'

'வலிக்குதா?'
'ஆமா வலிக்குது, ரொம்ப வலிக்குது'
'சவல்ப்படாத, கொஞ்ச நேரம் இப்படியே படு. விடிஞ்சா எல்லாம் சரியாயிடும்.'
'ரொம்ப வலிக்குது மக்ஸ். செத்திருவன் போல இருக்கு.'
'அப்படிச் சொல்லாத, இன்னைக்கு மட்டும் இந்த வலிய பொறுத்துக்க, நாம இங்க இருக்கவேணாம் நாளைக்கே எங்கேயாவது போயிடுவோம்.'

'எங்க?'
'எங்கயாவது இந்த வீடு வேணாம், இது நரசம் போயிடுவோம்... எங்கயாவது போய் நல்லாயிருப்போம்'
'மக்ஸ், எங்க வாழ்க்கை மட்டும் ஏன் இப்படியிருக்கு. நாம என்ன பாவம் செஞ்சோம். நாம எதுக்கு பொறந்தோம். நாம வசதியில்லாம பொறந்தமா? அல்ல, கடவுள் நம்ம வசதியில்லாம படைச்சானா?'

அடுத்தநாள் காலை, பெரிடேலி தற்கொலை செய்து இறந்து விடுகின்றாள். அவளின் மரணத்துக்கான காரணத்தை விசாரிக்கவரும் மரண விசாரணை அதிகாரிகளிடம் யாக்கோபுவும், அவளின் தாய் பெசிகரினும் பெரிடேலியின் மரணத்துக்கு, அவளுக்கிருந்த கடுமையான வயிற்று வலிதான் காரணம் என்று பொய் சொல்லுகின்றார்கள். அந்த நேரத்தில் அங்கே வரும் மக்ஸ் அவர்களைப் பார்த்து 'இல்லை இவர்கள் பொய் சொல்லுகின்றார்கள், இதோ இங்கே நிற்கிறானே, இவன் தான் எல்லாத்துக்கும் காரணம். இவனுடைய கொட்டை அரிப்புத்தான் அவளைக் கொன்றுபோட்டது, ஏன்டா வேசிமவனே, பெரிடேலிக்கு இருந்தது தானே உன் அம்மாவுக்கும் இருக்கு உனக்கு உன் கொட்டை அரிச்சா அவளோடு போய் படுத்துக்க வேண்டியது தானே' என்று கத்துகின்றான். கோபம் கொள்ளும் யாக்கோபு, அவனை அடிக்கத் துரத்துகின்றான். முடிவில் பெரிடேலியின் பிணத்தை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மரண அதிகாரிகள் சென்றுவிடுகின்றனர்.

இதுதான் யாதர்த்தம், இதுதான் கலை, இதுதான் உன்னதம். ஆனால் தமிழ் சினிமாவில் இப்படியா நடக்கிறது? ஒரு உதாரணம் சொல்லுகிறேன். துப்பாக்கி படத்தில் இப்படியொரு வசனம் வருகின்றது.

'எங்க இராணுவத்த சேர்ந்த ஒருத்தன... பாகிஸ்தான் இராணுவம் பிடிச்சிருச்சு. அவனோட கண்ணு ரெண்டையும் தோண்டியெடுத்து, குதம் வழியா உள்ள ஒரு பாட்டில அனுப்பியிருக்காங்க. பாவம் ஏழாம் நாள் காலையில் அவனோட பாடியத்தான் எங்களால கண்டுபிடிக்க முடிஞ்சு, டேய். நீங்கெல்லாம் இங்க நிம்மதியா வாழனும்தான்டா நாமெல்லாம் அங்க தெனம், தெனம் செத்துக்கிட்டு இருக்கோம்'

இதைத்தான் நான் தமிழ் சினிமாவின் அபத்தம் என்கிறேன். இந்திய இராணுவம் ஈழத்திலும், காஸ்மீரிலும் என்ன செய்தது, என்ன செய்துகொண்டிருக்கின்றது என்பது பற்றி முருகதால் அறியாதது அல்ல. ஆனால் இந்திய ராணுவம் தன்னுடைய சொந்தநாட்டு இராணுவம் என்பதால் 'அவர்களை' எப்படியெல்லாம் புகழ்ந்து தள்ளியிருக்கின்றார் பாருங்கள். கலைஞனென்பவனுக்கு சத்தியத்தை மட்டுமே கலையாக உருவாக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவன் உருவாக்கும் படைப்பில் 'குறைந்தபட்ச' யாதார்த்தமாவது தெரியவேண்டும். தேசப்பற்றுக்கும் சத்தியத்துக்கும் இடையிலிருக்கும் வித்தியாசத்தை அவன் உணர்ந்தவனாக இருக்க வேண்டும் 'பிரசன்ன விதானகே' என்பவரின் படைப்பை சிங்கள ரசிகர்கள் மாத்திரமல்லாமல் புலம்பெயர் தமிழ் ரசிகர்கள் கூட ஏற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்திருக்கின்றார்கள். ஏனென்றால் அவருடைய படைப்பில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் வலி இருக்கின்றது. சிறுபான்மையினரின் கண்ணீர் இருக்கின்றது, முக்கியமாக நாமெல்லோரும் எதிர் பார்க்கும் சத்தியம் இருக்கின்றது. இந்தச் சத்தியம் தமிழ் சினிமாவில் இருக்கின்றதா?

இன்னோர் உதாரணம் சொல்லுகின்றேன். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 'காஸ்மீர்' என்கின்ற புத்தகத்தை வாசித்தேன். புத்தகத்தை எழுதியவர் ஒரு வடநாட்டவர். தானும் தன்னுடைய நண்பர் ஒருவரும் காஸ்மீருக்கு பயணப்பட்டது பற்றியும் அங்கு நிலவும் உள்நாட்டு போர் பற்றியும் எழுதியிருந்தார். அதிலிருந்து ஒரு சிறு பகுதி.

'நானும் என்னுடைய நண்பர் அபிசேக்கும் இன்று காஸ்மீரின் தென்பகுதிக்கு சென்றுவரலாம் என்று முடிவெடுத்திருந்தோம். காஸ்மீரின் தென்பகுதி மலைகள் சூழ்ந்த ஒரு சிறு கிராமம். உயர் பாதுகாப்பு வலயம் என்று இந்திய இராணுவத்தினரால் அடையாளப் படுத்தப்பட்டிருந்தது. அரைமணிநேர விசாரணைக்குப் பிறகு கிராமத்தினுள் நுழைய அனுமதித்தார்கள். நாங்கள் சென்ற நேரம் மாலை நேரம் என்றபடியால் கிராமத்தில் ஊடரங்குச் சட்டம் அமுலிலிருந்தது. அன்று எப்படியும் கிராமத்துத் தலைவரைச் சந்தித்து அவருடன் உரையாடிவிட வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் எங்களிருவருக்குள்ளும்

இருந்தது. ஆனால் சூழ்நிலை அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு தூங்கிப்போனோம். மறுநாள் விடிந்தது. வீதிகளில் ஓரிருவரைத் தவிர வேறொருவருமில்லை. விடயம் அறிந்தபோது இளம்பெண்ணின் பிணம் ஒன்று ஆற்றில் மிதப்பதாகக் கேள்விப்பட்டோம். இந்த ஊரில் இதொன்றும் புதிதல்ல. அருந்துவதற்கு தேநீர் தாருங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு வீடுகளுக்குள் நுழையும் இராணுவத்தினர் எந்தெந்த வீடுகளில் இளம்பெண்கள் இருக்கின்றார்களென்று குறிப்பெடுத்துவைத்துவிட்டு இரவானதும் அந்தந்த வீடுகளுக்குள் நுழைந்து விடுவார்கள். தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் இளம் பெண்களை இழுத்துசென்று மாறிமாறி ஒருவரின் ஒருவராக வன்புணர்வு செய்து விட்டு விடயம் வெளியே தெரியாமல் இருப்பதற்காக அவர்களின் கழுத்தை நெறித்துக் கொலைசெய்து ஆற்றில் வீசி விடுவார்கள். தட்டிக் கேட்பவர்களை நாய்களைப் போல் சுட்டுத்தள்ளுவார்கள்."

இந்த உண்மை தமிழ் சினிமாவில் இருக்கின்றதா. உண்மையாகச் சொல்லவேண்டுமென்றால் மனசாட்சியைப் புறத்தள்ளிவிட்டுப் படம் எடுப்பவர்கள்தான் தமிழ்நாட்டில் அதிகம். சத்தியத்தைச் சத்தியமாகவே தோற்றுவிப்பதற்கு தமிழ்நாட்டு இயக்குனர்கள் தயாராக இல்லை. மாறாக அவர்கள் ஒன்றுக்கும் உதவாத வணிக சினிமாக்களை எடுப்பதிலேயே குறியாக இருக்கின்றார்கள்.

அடுத்தது, இந்தப்படத்தின் ஒளிப்பதிவு. அதகளம். இந்தப்படத்தின் ஒளிப்பதிவு நுணுக்கங்களைப் பற்றி நீங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமாயின் இந்த காட்சியை மட்டும் பாருங்கள். <<https://www.youtube.com/watch?v=d14GyoGSsWl>>. வடிவம் கௌதம சித்தார்த்தன். போதி மரத்தின் கீழிருந்து கண்களை மூடிக்கொண்டு அவன் தியானம் செய்யும் அழகே ஒரு அற்புதமான காட்சி. பார்த்துக்கொண்டே இருக்கலாம். அப்படியொரு அமைதி. 'தேர் வேரடிப் பு' திரைப்படத்தின் ஒளிப்பதிவும் அப்படித்தான் இருக்கின்றது. புத்தனே நேரில் வந்து என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு மேகங்களில் நடந்துபோவதைப்போல் உணர்ந்தேன். அந்தப் பாதை மிக நீண்டதாக இருந்தது. ஒரு சொப்பனம் போல். நதியின் மீது நடப்பதைப்போல். பூக்களின் இதழ்கள் மீது தூங்குவதைப்போல்.

நான் மேலே 'தீவு' என்கிற திரைப்படத்தைப் பற்றி குறிப்பிட்டிருந்தேன் அல்லவா. அந்தப்படத்தில் ஒரு காட்சி. படத்தின் நாயகி சீகின் ஏரியொன்றில் படகுவீடுகளைக் கட்டி அதை வாடகைக்கு விட்டு பிழைப்பு நடத்தி வருகின்றாள். அங்கே வரும் உல்லாசிகளுக்கு சமயங்களில் அவளே வேசியாகவும் இருந்து இன்பம் கொடுக்கிறாள். ஒருதடவை உல்லாசியொருவன் சீகினுடன் இன்பம் அனுபவித்துவிட்டுப்

பணத்தைத் தூக்கி அவளின் முகத்தில் எறிகின்றான். அது தவறி தண்ணீரில் விழுந்துவிடுகின்றது. கோபம் கொள்ளும் சீகின், அவனைப் பழிவாங்கத் துடிக்கின்றான். படகு வீட்டின் உள்ளே ஒரு துவாரம் இருக்கின்றது. மலம், சலம் கழிக்க விரும்புகின்றவர்கள் அந்தத் துவாரத்தின் மூடியை அகற்றி விட்டுத்தான் போக வேண்டும். சீகினின் முகத்தில் பணத்தை எறிந்தவன் மலம் கழிப்பதற்காக படகு வீட்டின் விளிம்பில் நின்று காற்சட்டையை கழற்றிவிட்டு மலம் கழிக்கின்றான். அப்பொழுது கமெரா ஏரியின் உள்ளே இருக்கின்றது. அவளின் மலம் ஏரியின் உள்ளே வந்து விழுவது அப்படியே காட்டப்படுகின்றது. காட்சியில் காமெராவை மட்டும் ஏரிக்கு அடியில் வைத்து படமாக்கவில்லை. கூடவே ஒளிப்பதிவாளரும் இருந்திருக்கின்றார். தமிழ் சினிமாவில் யாராவது இப்படி செய்வார்களா ?

இத்திரைப்படத்தின் ஒளிப்பதிவு எப்படி இருக்கின்றது என்பதற்கு அந்தப் படத்தின் ஆரம்பக் காட்சியே இன்னொரு உதாரணம். பரந்து விரிந்த ஏரியின் நடுவே ஐந்தாறு படகு வீடுகள். அந்தக் காட்சியை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு ஏரியின் நடுவே அமர்ந்து ஐந்தாறு புத்தர்கள் தியானம் செய்துகொண்டிருப்பதைப் போல் உணர்ந்தேன். அவை சர்றியலிஸ ஓவியங்களைப் போலிருந்தன.

படத்தின் இன்னொரு பலம் அதன் இசை. ஒரு திரைப்படத்தின் இசையென்பது கம்பியில் ஓடும் மின்சாரத்தைப் போன்று இருக்கவேண்டும், ஆனால் படத்தைப்பார்க்கும் போது இந்தப்படத்தில் இசையே இல்லையே என்பது போலும் இருக்கவேண்டும். அதுவே இசைநுட்பம். எவர் ஒருவர் இந்த இசைநுட்பத்தைப் பற்றி அறிந்துகொள்கின்றாரோ

அவரே நல்ல இசையமைப்பாளர். ஒரு திரைப்படத்தை நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது அதில் வரும் இசை நம்மை அப்படியே கட்டிப்போட வேண்டும், உலகத்தை மறக்கடிக்க வேண்டும், நம்மைக் கடவுளோடு பேசவைக்கவேண்டும். ஆனால் தமிழ்சினிமாவின் இசை அப்படியா இருக்கின்றது. இசையென்கின்ற பெயரில் படம்முழுவதும் ஒரே இரைச்சல். சில இடங்களில் இசையமைப்பாளர்களின் அபாண வாயுச்சத்தம் மட்டுமே கேட்கிறது.

கலையென்கின்ற பெயரில் அபத்தங்களை மாத்திரமே படமாக்கிக்கொண்டு திரியும் தமிழ்நாட்டு இயக்குனர்களுக்கு இந்த உலக சினிமாவில் இருக்கின்ற நுண்ணுட்பம் விளங்குமா? யாராவது ஒருவர் நான் பாலு மகேந்திராவைப் போல் ஒளிப்பதிவு செய்யப்போகின்றேன் என்றால், பாலுமகேந்திராவின் படங்களை மாத்திரம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் பிரயோசனமில்லை. மாறாக பாலு மகேந்திராவுக்கு இருந்த அதே ரசனையுணர்வு அவருக்கும் இருக்கவேண்டும். இருவருக்குள்ளும் இருக்கும் சிந்திக்குமதினன் ஒத்துப்போக வேண்டும். அப்போது மாத்திரமே அவரால் பாலுமகேந்திராவைப் போன்று ஒரு சிறந்த கலைப் படைப்பை உருவாக்க முடியும். நம்மாட்களுக்கு முதலில் ரசனையுணர்வு என்கின்ற வஸ்து இருக்கின்றதா என்பதே கேள்விக்குறி. நாயகிகளின் தொப்புளைச் சுற்றி ஒரு வட்டம், தொடையைச் சுற்றி ஒரு வட்டம் இதிலேயே அவர்களின் 'சர்வதேசத்தரத்துக்கு' இணையான ஒளிப்பதிவு வேலையில் பாதி போய்விடுகின்றது, பிறகெப்படி நம்மாட்களால் ஒரு நல்ல கலை நேர்த்தியுள்ள படத்தை எடுக்க முடியும்?

■

புதிது புதிதாகப் பல சஞ்சிகைகள் பிறந்துகொண்டே இருக்கின்றன. சிலவற்றை மேலோட்டமாகப் பார்த்துவிட்டு அப்படியே வைத்துவிடுவோம். இளைஞர்களின் பெரு விருப்போடும், முயற்சியோடும் வந்திருக்கும் 'ஆக்காட்டி' பரபரப்பாகச் சிறகடித்து எல்லோரையும் கவரும் வண்ணம் அமைந்திருப்பது மகிழ்வூட்டுவதாய் இருக்கின்றது. இதில் வந்த தர்மினி, கிரிஷாந், ஆதி பார்த்திபன் போன்றோரின் கவிதைகளாகட்டும் மொழி பெயர்ப்புக் கதைகளாகட்டும், ஆய்வுக் கட்டுரைகளாகட்டும் எல்லாமே நேர்த்தி கொண்ட தெரிவுகளாகவே அமைந்து ஆக்காட்டியின் சிறகுகளைப் பலமுள்ளவையாக ஆக்குகிறது. Fandry என்ற மராத்தியச்சினிமா பற்றிய தர்மு பிரசாத்தின் அருமையான விமர்சனம், தேவதாஸின் ஓவியங்கள் பற்றிய தர்மினியின் கட்டுரை, 31வது பெண்கள் சந்திப்புப் பற்றிய விவரணக் கட்டுரை, சாந்தி வவுனியனின் கவிதைத் தொகுப்புப் பற்றிய சுபேஸின் மதிப்புரை எல்லாமே நிறைவாகவே உவப்பூட்டுகின்றன. கருணாகரன்--மீராபாரதி ஆகியோரின் நேர்காணலில் வரும் கேள்விகளும் பதில்களும் கொஞ்சம் சுருக்கமாக இருந்திருக்கலாமோ என்று எண்ண வைத்தன. ஷோபா சக்தியின் "எழுச்சி" சிறுகதை உண்மையான சம்பவம் போல் தோன்றினாலும் அவரின் முந்தைய படைப்புக்களில் வெளிப்படும் இயல்பான அழகு குறைவது போல் எனக்குப் பட்டது. ஆக்காட்டி இன்னும் இன்னும் உயரே உயரே எட்டாத தூரத்துக்குப் போய் எம்மை அண்ணாந்து பார்க்கவைக்க என் வாழ்த்துக்கள்.

-சி.புஸ்பராணி

அக்கா கதை நன்றாக இருந்தது
பிறமொழிக் கதைகளின் சாயலும் இருந்தது.
ஷேபாசக்தியின் எழுத்தின் சாயலும் இருந்தது.

-Chandrvathanaa

| பின்னிரவுக் கதையொன்று

நானொரு காட்டாற்றை உட்கிடத்திக் கடத்தித் திரிவதாக
சில ஊற்றுசுளை அடித்தாவது பறிக்கலாம் எனப் பார்க்கிறாள் அவள்.
உயிர்வதை உக்கி பசி வற்றித் தாவும் போலிப் பசி தெரியாதா அவளுக்கு.

ஏக்கம் ஏகாதித்து சிக்கித் திணற வசிப்போம்.
காலைகள் வீண். மாலைகள் கனம்.
இரவுகள் என்றைக்கும் இருட்டு.
வெற்றுக் குறுகுறுப்புகளுக்கு வெளிப்பாடு கிடையாது- இரகசியமாக ஊறவும் வழியில்லை.
அற்பம்.

என் நுனி கருகி - பிறையிழந்தேன்.

தேயும் நிலையிலிலும் தேன் கேட்கும் தேகம் மடையன்.
அன்பிழப்பதில் அப்படி ஒரு லாவகன்.
உம் படைப்புக்குப் பின்னணியானதில் புல்லரிப்பு கிளர்ச்சி தருவது.
சரி.

ஓர் நிலவில் - ஓர் ஓரம் - முயங்கிய மூச்சு யாசிக்காததல்ல நிற்காது நிலைக்காது தெரியாதல்ல -அது நினைப்பல்ல
வற்றிய கதையும் -
ஒரு விடாய் விஸ்கியில் மசியும் ஒழுக்கத்தை உடைக்க காத்திரு.

| புகலிட இலக்கிய வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்ளல்

(சில முன் குறிப்புகள்)

*நாட்டை நினைப்பாரோ -எந்த
நாளினிபோயதை காண்பதன்றே அன்னை
வீட்டை நினைப்பாரோ -அவர்
விம்மி விம்மி விம்மி விம்மியழுங்குரல்
கேட்டிருப்பாய் காற்றே*

என்று பாரதி பாடினானே 'கரும்பு தோட்டத்திலே' பாட்டு அதுவே 'புகலிட இலக்கியம்' எனும் கருத்தாக்கம் தமிழுக்கு புதியதல்ல என்பதை சொல்லி நிற்கிறது. காலனித்துவகாலத்தில் பிஜி, மொரிசியஸ், மடகஸ்கார் போன்ற தீவுகளுக்குப் பல்லாயிரம் இந்தியர்கள் கூலிகளாகக் கொண்டுசெல்லப்பட்டார்கள். அவர்களின் தாயகம் குறித்த மனோநிலைகளை பிரதிபலித்ததே அந்த பாரதியின் பாட்டு. அத்தோடு இலங்கை மலேசியா, பர்மா, இலங்கை என்றும் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய இந்தியாவிலிருந்து பல்லாயிரம் தொழிலாளர்கள் கொண்டு செல்லப்பட்டனர்.

1796ல் தொடங்கி தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கையின் கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக கொண்டுவரப்பட்ட மலையக மக்களிடம் தோன்றிய நாட்டார் பாடல்களில் புகலிட இலக்கியத்தின் தார்ப்பரியங்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன எனச் சொன்னால் அது மிகையாகாது. இந்த மலையகத்தில் இந்திய வம்சாவளியினர் படும்பாடுகளைச் சித்தரிப்பதாக அமைந்த புதுமைப்பித்தனின் 'துன்பக்கேணி' குறு நாவல் கூட ஒருவகைப் புகலிட மனோநிலையின் வெளிப்பாடுதான் என்பதால் புகலிட இலக்கியத்தின் தன்மைகளை அந்நாவலிலும் நாம் காண முடியும்.இந்நாவல் 1935ம் ஆண்டு பிரசுரமான மணிக்கொடி இதழ்களில் ஐந்து பாகங்களாக பிரசுரமானது.

எனவே புகலிட இலக்கியம் என்னும் ஒரு போக்கு தமிழிலக்கியத்துக்கு ஏலவே அறிமுகமானதுதான் என்றாலும் அவையெல்லாம் இன்று நாம் பேசுகின்ற புகலிட இலக்கியம் போல் தமிழிலக்கியப் போக்கில் பாரிய தாக்கம் விளைவிக்கவில்லை. இன்று பரவலாக அறியப்பட்டிருக்கும் புகலிட இலக்கியம் என்பது இலங்கைத் தமிழரின் போர்க்கால புலம்பெயர்வு சார்ந்து ஐரோப்பா மற்றும் மேற்கத்திய நாடுகளில் தழைத்தோங்கிய இலக்கியப் பதிவுகள் பற்றியதாகும். இந்த புகலிட இலக்கியம் என்பது 1983ன் பின்னரே குறிப்பிடத்தக்க அளவு அடையாளமிடலைப் பெற்றுகொள்ளுகின்றது. அதற்கு முன்னரும் பல இலங்கை தமிழர்கள் இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளை நோக்கி புலம் பெயர்ந்தாலும் அவர்கள் உயர் கல்வி,மற்றும் துறைசார் பணிகளின் நிமித்தமாகவே அங்கு சென்றனர்.ஆனால் 1983ன் பின்னர் இலங்கையில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டு யுத்தச் சூழல் பல்லாயிர கணக்கானோரை புலம்பெயர வைத்தது. கண் மூடித்தனமான இராணுவ நடவடிக்கைகள், கைதுகள்காரணமாகவும் விடுதலையின் பெயரில் ஏமாற்றப்படும், தலைமைபோட்டியில் பழி வாங்கப்படும் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் சொந்த நாட்டை விட்டு துரத்தப்பட்டனர். இப்படி புலம் பெயர்ந்தவர்களின் சமூகம் சார்ந்த பார்வைகள் விசாலமானவையாக இருந்தன அவர்கள் புகலிட நாடுகளில் எதிர்கொள்ள நேர்ந்த

“புகலிட இலக்கியம் என்பது புலம் பெயர்ந்தவர்களின் வெற்று அழுகைக் குரல்களும் ஒப்பாரிகளும் மட்டுமல்ல. சொந்த நாட்டில் மறுக்கப்பட்ட சுதந்திரத்தின் விரிந்தகளம். அங்கிருந்து பேசமுடியாதவற்றை, அங்கிருப்பவர்களால் பேச முடியாதவற்றை நாம் இங்கிருந்து பேசுவோம். என்கின்ற புதியதொரு அரசியல் பரிமாணத்தை இந்த எழுத்துகள் எடுக்கத் தொடங்கின”

வாழ்வியல் முறையானது அவர்கள் முன் ஆயிரம் கேள்விகளை எழுப்பிநின்றன. ஐரோப்பிய ஜனநாயகம் தந்த சுதந்திரம், மனித உரிமைகள் குறித்தவிரிந்த பார்வைகளும் அவர்களது சிந்தனைகளைத் தூண்டிவிட்டன. இதிலிருந்தே இன்று நாம் பேசுகின்ற புகலிட இலக்கியம் பரிணமித்தது எனலாம்.

சிறு சிறு கையெழுத்து பத்திரிகைகள், நோணியோ பிரதிகள், அச்ச சஞ்சிகைகள், என்று படிப்படியாக பல்வேறு வடிவங்களில் இப்புகலிட இலக்கியம் முகிழ்க்கத் தொடங்கியது. இவற்றோடு தமிழீழ விடுதலைக்கான சில இயக்கங்களால் பரப்பப்பட்ட இடதுசாரிக் கருத்துக்களின் தாக்கமும், இப்புகலிட இலக்கியத்தை பிரதிபலித்த சிந்தனையோட்டத்தில் தாக்கம் செலுத்தியது. காலப்போக்கில் பெண்ணியம், தலித்தியம், பின்நவீனத்துவம், என்கின்ற புதுப்புதுக் கருத்தாக்கங்களும் இவ்விலக்கியப் போக்கின் அகல ஆழத்தை மென்மேலும் விசாலிக்கச் செய்வதில் பெரும் பங்காற்றி வந்திருக்கின்றன எனலாம்.

புகலிட இலக்கியத்தின் ஆரம்பகாலத்தில் நீண்ட காலமாகவும் அரசியல் கலை இலக்கியத்தளத்தில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கம் செலுத்தியதாகவும் பிரான்சில் இருந்து வெளியான தமிழ் முரசு பத்திரிகையைக் கொள்ளலாம்.

1980களில் ஜேர்மனியில் இருந்து மிக அதிகளவான சிறு சஞ்சிகைகள் தோற்றம்பெற்றன. இவற்றில் யதார்த்தம், புதுயுகம், தாயகம், வெளிச்சம், அறுவை, தென்றல், அகதிகள் குவியம், எண்ணம், யாத்திரை, ஜனனம் போன்றவை குறிப்பிட்ட சில காலம் தாண்டி நின்றுபோயின. இதற்கு புகலிட வாழ்வில் எதிர் கொண்ட நிதி பிரச்சனைகள், அடிக்கடி வாழ்விடங்களை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டிய அவசியங்கள், போரின் விளைவுகள் ஏற்படுத்திய விரக்திகள், அரசியல் கெடுபிடிகள் என பலகாரணங்களை கூறலாம். அத்தனை பிரச்சனைகளையும் தாண்டி வேறு சில பத்திரிகைகளும் தொடர்ச்சியாக வெளிவரத்தான் செய்தன. அவற்றில் தூண்டில், தேனி, புதுமை சிந்தனை, நமது குரல், கலை விளக்கு, ஏலையா, வெகுஜனம், தென்றல், நாணல், அலை, பிரவாகம், அத்தம், வண்ணாத்துபூச்சி போன்றன முக்கியமானவை. அதே வேளை நெதர்லாந்திலிருந்து அஆஇ, உரிமை போன்றவையும் நோர்வேயிலிருந்து சுவடுகள், பறை, உயிர்மெய் பெண்களுக்கான இதழ்களாக நோர்வேயில் இருந்து சக்தி, யேர்மனியில் இருந்து ஊதா, பிரான்சிலிருந்து கண் போன்றவையும் வெளிவந்தன. சுவிசில் இருந்து வெளிவந்த மனிதம் பிரான்சில் இருந்து வெளியான சமர், லண்டனில் இருந்து வந்த உயிர்ப்பு என்பன அரசியல் சஞ்சிகைகளாக தடம் பதித்தன. அதேபோன்று பிரான்சில் இருந்து பள்ளம், தேடல், ஓகை, கதலி, சிந்து, அம்மா, புன்னகை, எக்ஸில், உயிர்நிழல் போன்றவையும் இங்கிலாந்திலிருந்து அலையோசை , அகதி, தாகம், பனிமலர் கனடாவில் இருந்து பார்வை , தேடல், முகரம் மற்றும் அரசியல்

இலக்கிய பத்திரிகையாக தடம்பதித்த தாயகம் என்பவை குறிப்பிட தக்கன. எனினும் இந்த பட்டியல் முழுமையானதல்ல. இன்னும் பல சஞ்சிகைகள் உண்டு. அவைபற்றிய அனைத்துப் பதிவுகளையும் தொடர்ந்து வரும் பாகங்களில் பார்க்கலாம்.

ஆரம்ப கால கட்டங்களில் சொந்த நாட்டை, உற்றார் உறவினரை பிரிந்த சோகமும் தமது மண்ணின் பிரிவுத்துயரும், புகலிட தேசங்கள் தந்த குளிரின் கொடுமை, தனிமை, வெறுமை, ஆற்றாமை போன்றவற்றின் தாக்கங்களே புகலிட இலக்கியத்தின் பாடுபொருள்கள் ஆயின. இச்சிறு பத்திரிகைகள் ஆரம்பகாலங்களில் கையெழுத்து பிரதிகளாகவும், நோணியோ, மற்றும் தட்டச்சு பிரதிகளாகவுமே வெளிவந்தன. எனவே 1990களின் ஆரம்பத்தில் மேற்படி இதழ்களில் வெளியான படைப்பு இலக்கியங்கள் தொகுப்புக்களாக வெளியிடப்படும் முனைப்பு ஆரம்பித்தது .

செவ்வரத்தம் பூ மறந்தோம்
செவ்விளநீர் நிறம் மறந்தோம்
சிறுகுறிஞ்சி மணம் மறந்தோம் என்றும்

கண்ணயர்ந்த ஒருகணம்
இருந்த கச்சையையும் அவிழ்த்துவிட்டு
காந்தித்தாத்தா வடலியடைப்பில்
நடந்துவர கனவு கண்டேன்" எனவும்

நாங்கள் நல்ல சுகம்
உங்கள்சுகம் எப்படி?
பொய் எழுதி பொய் எழுதி
பேனாவே நகைக்கிறது என்றும்
"கட்டிடக்காட்டுக்குள்" இருந்து செவ்வம் பாடினான்.

இது போன்றே தம்மீதேயான கழிவிரக்கமும் இயலாமையும் நிரம்பியவையாகவே புகலிட இலக்கியத்தின் தொடக்க கால எழுத்துகள் இருந்தன எனலாம். ஆனால் இந்த போக்கு மெல்ல மெல்ல மாற்றம் பெற தொடங்கியது. புகலிட இலக்கியம் என்பது புலம் பெயர்ந்தவர்களின் வெற்று அழுகை குரல்களும் ஒப்பாரிகளும் மட்டுமல்ல. சொந்த நாட்டில் மறுக்கப்பட்ட சுதந்திரத்தின் விரிந்த களம். அங்கிருந்து பேசமுடியாதவற்றை, அங்கிருப்பவர்களால் பேச முடியாதவற்றை நாம் இங்கிருந்து பேசுவோம். என்கின்ற புதியதொரு அரசியல் பரிமாணத்தை இந்த எழுத்துகள் எடுக்கத் தொடங்கின. அதன் காரணமாகத் தங்கள் சொந்த மக்கள் மீதான அக்கறையும் இன விடுதலையின் பெயரில் எழுந்து நின்ற கருத்து சுதந்திர மறுப்புகள் மீதான விமர்சனங்களும் பலரது எழுத்துகளாக வெளிப்பட்டன. இதன் காரணமாகவே இந்த இலக்கியப் போக்கு 'புலம் பெயர் இலக்கியம்' எனும் சொல்லாடலை நிராகரித்து 'புகலிட இலக்கியம்' என்கின்ற அரசியல் தார்ப்பரியத்துடனான அடையாளப்படுத்தலை வரித்துக்கொண்டது.

என்.கே.ரகுநாதனின்

'ஒரு பனஞ்சோலைக்கிராமத்தின் எழுச்சி'

அந்தக் காலத்தில் ஐய்யாமாரிடம் [வெள்ளாளர்களிடம்] எனியஞ் சாதிப் பெண்கள் ஏதாவது உதவி கேட்டுப் போவதாயிருந்தால், ஒரு காவோலையை இடையில் செருகித் தங்கள் பாதச்சுவடுகளை அழித்துக் கொண்டு தான் போகவேண்டும். ஐய்யாமாரின் வீட்டுப் படலை வரை அவர்கள் சென்று தங்கள் உதவியைப் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பவேண்டும். அவர்களின் கால் தடங்களிலேயே அவ்வளவு தீட்டு . வள்ளியம்மை [சுதைநாயகனின் தாய்] காவோலையை இழுத்துக்கொண்டு இரண்டு மூன்று தடவைகள் அப்படிப் போயிருக்கின்றாள். ஆசிரியர் விபரிக்கும் இது போன்ற கொடுமைகள் நிறைய இதில் வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. தன்னோடு படிக்கும் ஆதிக்கசாதி நண்பர்களைச் சந்திக்கும் போதுகூடப் படலையடியில் நின்று பேசிவிட்டு வருவதையும் ஆசிரியர் விளக்குகின்றார். எங்கள் ஊரிலும் சிலர் இப்படி இருந்ததை என் சிறு வயதில் கவனித்திருக்கின்றேன். சிரித்துப் பேசியே வாசலில் வைத்தே அனுப்பி விடுவார்கள். இதனால்தான் ஊரவர் பலரோடு பழகாமல் விலகியிருந்தோம். மணியன்காரர்களால் கட்டப்பட்ட பொதுக் கிணறுகளில் கூடத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்று கணிக்கப்பட்டோர் தண்ணீர் அள்ளமுடியாமல் ஆதிக்கசாதியினர் வரும்வரை காவல் இருந்த அநியாயத்தையும் இந்நூலில் காண்கின்றோம். பாடசாலையில் கூடக் குறைந்த சாதி மாணவர்களுக்கு என்று தனி வாங்குகள். இதில், ஆசிரியர்களில் பலரும் தடிப்புப் பிடித்தவர்களாய் இருந்ததை ஆசிரியர் விபரிக்கும் இடங்கள் எனக்கு எந்த ஆச்சரியத்தையும் தரவில்லை . முற்றும் துறந்த

கன்னியாஸ்திரிகளே சாதிவெறி பிடித்து அலைந்ததைப் படிக்கும் காலத்தில் கண்டு மனம் வெறுத்தவள் நான். இதையெல்லாம் தாண்டி, "ரோட்டுக்குக் குறுக்கே அல்ல சமூக வளர்ச்சிப் பாதைகளுக்குக் குறுக்கே பெரும் தடைக் கற்களாகப் போட்டுக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள் . ஆனாலும் மனிதன் முன்னேறிக் கொண்டேயிருக்கின்றான்." என்று மிக அழகாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதுபோல, ஒரு பின்தங்கிய கிராமமும் அதைச் சுற்றிய அதே மாதிரியான கிராமங்களும் , அதைச் சேர்ந்த பின்தங்கிய வகுப்பினரும் எப்படிப் படிப்படியாகத் தாங்கவொண்ணாத சிரமங்களையும் , தடைபோட வந்தவர்களையும் கடந்து பாய்ந்து நம்பமுடியாத அளவுக்குக் கல்வியிலும், மேலாண்மைப் பதவிகளிலும் தம்மை இணைத்து முன்னேறினர் என்பதை ஆசிரியர் விபரித்துக் கொண்டே போவது அந்நாளைய சாதிகொடுமையின் உச்சத்தையும் , அதை மீறிக் கடக்க அவர்கள் பட்ட கொடும் பாடுகள். வேதனைகள் அத்தனையும் படிக்கும் அனைவரையும் அந்நாட்களுக்கே இழுத்துச் சென்று அவற்றை எம்முள் பதிய வைப்பது உணர்வு பூர்வமான அவரின் அனுபவங்களின் வெளிப்பாடாகும்.

அதேவேளை , ஆசிரியர் பல இடங்களில் குழப்போ குழப்பென்று எம்மைத் தடுமாற வைக்கின்றார். ஊர்கள் பற்றி விபரிக்கும் போதும் , ஊருப்பட்ட மனிதர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடும்போதும் அவை எம் மனதில் தங்க மறுக்கின்றன.

முற்காலத்தில் சாதியமைப்பு ஆணையிறவுக் கடலுக்கு அப்பால் மட்டுமே இருந்தது. இப்போது இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், கனடா என்று உலக நாடெல்லாம் பரவியிருக்கின்றது

யார், எவர்கள் என்ற பெரும் குழப்பம் இடியப்பச் சிக்கல் போல எம்மைக் கொஞ்சம் இல்லையில்லை நிறைய உலைய வைக்கின்றன. கதாநாயகனின் பெயரையே பல இடங்களில் இராசன் ரவி ரவீந்திரன் என்று குழப்பி யூகிக்கும் நிலைக்கு எம்மைத் தள்ளுகின்றார். இந்தத் தன் வரலாற்றில், சில இடங்களில் முதலில் வந்தது திரும்பவும் வந்து எரிச்சலையூட்டுகின்றது. ரவியின் படிக்கும் காலங்களையும் தெளிவில்லாமல் தலை கீழாக என்று ஆசிரியர் தானும் குழம்பி எம்மையும் புரியாத நிலைக்குத் தள்ளுகின்றார்.

அந்தக் காலத்தில் சேட்டுப் போடாமலேயே ஆண்பிள்ளைகள் பாடசாலைப் படிப்பை முடித்தனர் என்பதும் எனக்குப் புதிதாக இருக்கின்றது. அந்தக் காலப் பார்ப்பனர்களின் குருகுலத்தில் தங்கிப் படித்தோர் மேற்சட்டை போடாமல் படித்தது பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். இதில் ரவி எஸ்.எஸ்.சி படிக்கும்போதுதான் ஜெபமாலை என்ற மாணவன் முதலில் சேட் அணிந்ததாகவும், அதன் பின் எல்லா மாணவர்களும் சேட் போட ஆரம்பித்ததாகவும் கூறும் ஆசிரியர், "சேட் அணியும் நாகரீகத்தைக் கத்தோலிக்கரே தொடக்கி வைத்தனர் என்பதையும் ஒப்புக் கொள்கின்றார். இதில் பருத்தித்துறையை மையமாக வைத்தே அனைத்து ஊர்களும் வருகின்றன. ரவி பிறந்த ஊரான வராத்துப்பளை, சந்தாதோட்டம், ரங்கா வத்தை, உத்திராவத்தை, கொத்தியாவத்தை, பறையதெரு, கோணந்தீவு, அல்வாய் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. இந்த ஊர்களின் பனை வளங்கள் பற்றியும் பெருமை பொங்கப் பல இடங்களில் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. மூடல்பெட்டிகள், கருப்பட்டி காய்ச்சி விற்றல் போன்றவற்றால் பனைவளம் பெண்களால் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் பறைய தெரு பின்னாட்களில் "தும்பளை" என்று அழைக்கப்பட்டது. தாய் "பெலகேயா [மார்க்லிம் காரக்கி] மகன் பாவெல் முறையே வள்ளியம்மை, ரவி இருவரையும் ஒன்றுபடுத்திப் பார்ப்பது இரசிக்க வைக்கின்றது. 'தாய்'பெலகேயா என் அம்மாவையும் நினைப்பூட்ட வைத்தாள். அந்நாட்களில் இயக்கத்தவர் பலரை உணவுகொடுத்து உபசரித்து மகிழ்ந்தவன் என் அன்னையும்தான்.

என்னைக் கவர்ந்த ஆசிரியரின் வரிகள் சிலவற்றை இங்கு தருகின்றேன். கணியன் பூங்குன்றனார் என்ற புலவர் பெருமகன், 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி இருக்கின்றார். 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்' என்ற முதுமொழி புராண - இதிகாச காலத்தில் இருந்தே கூறப்பட்டு வருகின்றது. நேற்றைய பாரதி, 'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா' என்று குழந்தைகளுக்குச் சொல்வதுபோல் சொல்கின்றார். சாதியமைப்பு இருந்ததால்தான் இப்படியெல்லாம் பாடியிருக்கின்றார்கள். இவைகளை ஆழ்ந்து நோக்கும்போது நம் தமிழர் மத்தியில் ஆதி காலத்தில் இருந்தே சாதிப் பிரிவுகள் இருந்ததை யூகிக்க முடிகின்றது. நம் தமிழர் மத்தியில் அவர்களின் பெரும் பேறான இந்துத்துவப் பங்களிப்பினால்

இந்தச் சாதிமுறை வலுப்பெற்றிருக்கின்றது என்றுதான் கருதவேண்டியிருக்கின்றது என்று கூறும் ஆசிரியர் 'முற்காலத்தில் சாதியமைப்பு ஆணையிறவுக் கடலுக்கு அப்பால் மட்டுமே இருந்தது. இப்போது இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், கனடா என்று உலக நாடெல்லாம் பரவியிருக்கின்றது' வேறு ஒருவர் பேசியதையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

மிசனரிமார், 1800ல் இலங்கையில் கால் பதித்ததும், தாழ்த்தப்பட்டோரின் கல்வி முன்னேற்றத்துக்கு வலுச் சேர்த்ததையும் ஆசிரியர் மறக்கவில்லை. அந்நாட்களில் உறவினர்களின் வீடுகளில் தங்கியே பலர் படித்து முன்னேறியிருக்கின்றனர். என் தங்கையொருவரின் கணவரும் அவர் சகோதரிகளும் எம்.சி. சுப்ரமணியத்தின் வீட்டில் தங்கிப் படித்தது பற்றியும் கேள்விப் பட்டிருக்கின்றேன். இன்றைய நாட்களில் இத்தகைய உறவுப்பாலம் தகர்ந்து சுக்கு நூறாகிக் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கின்றோம். நடைமுறைச் சாத்தியத்துக்கு அவையெல்லாம் இன்று கனவாகிவிட்டன.

ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதுபோல அவலப் பயணம் செய்து கல்லூரிப்படிப்பு வரை ரவியும், அவர் போன்றவர்களும் பட்ட துன்பங்கள் கண்முன்னே விரிகின்றன. கையில் மைக்கூடு ஏந்தி, இன்னோர் கையில் புத்தகங்கள் சுமந்து நீண்ட நெடுந்தூரம் கால் நடையாக அவர்கள் கடந்த ஒவ்வொரு பயணமும் துன்பம் நிறைந்தவையே. படித்து முன்னேற வேண்டும் என்ற தீராத வெறிதான் அவர்களுக்குள் கொழுந்து விட்டெரிந்தது. படிப்பை முடித்தபின் ஆசிரியப் பயிற்சி பெறுவதற்கே ரவி போன்றோர் போராடவேண்டியிருந்தது. ஒன்றில் மத அடிப்படை அல்லது சாதி அடிப்படை என்று இவையெல்லாம் தாண்டி இவர்கள் தலை நிமிர்ந்ததைப் படிக்கும் எமக்கே மூச்சுத் திணறுவதுபோல் இருக்கின்றது. படிக்கும் காலமெல்லாம் நடை நடை என்றே இவர்களின் வாழ்நாள் கழிந்திருக்கின்றது.

அந்த நிலை இன்று இல்லாவிடினும் சாதி என்ற பூதம் எம்மவர் மத்தியில் வேரூன்றி இருப்பதை யாரும் மறுக்காதீர்கள். அது மாற்று மருந்தில்லாத கொடும் வியாதி போல் எம்மவர் எங்கு சென்றாலும் காவப்படுகின்றது. அப்போதெல்லாம் தேவை வரும்போதுதான் பிறப்புப் பதிவு தெரிய வரும். பெயர் பதிவு செய்யும் அன்றைய விதானைமார் சாதிவெறி மிகுந்த வெள்ளாளர்களே. தாழ்த்தப்பட்டோருக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோர் எத்துணை அருமையான பெயர்களைக் கொடுத்தாலும் அவர்கள் வேண்டுமென்றே கந்தன், பூதன், சுட்டையன், பூதி மாதி, என்று தம் தடிப்பு மிகுந்த சாதித்தடிப்புடன் என்றே பதிவார்கள். இராசன் என்கின்ற ரவிக்குப் பள்ளித் தேவைக்குப் பிறப்புப்பத்திரம் எடுக்கப்போன போதுதான் 'கணபதி' என்று பதியப்பட்டிருப்பது தெரியவருகின்றது. பின், இந்தப் பெயரோடு அவன் பட்ட கண்ணீர்க் கதையும், அவன் பெயரை மாற்ற அவன் தாய் பட்ட சிரமங்களும் ஏராளம். சாதிவெறியின் உச்சகட்டம் பார்த்து எம்மைக் கோபம் பிடித்தாட்டுகின்றது.

ஈற்றில் கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு மாறியே ரவி ஆசிரியப் பயிற்சிக் கல்லூரியில் சேரமுடிந்தது. அங்கு கூட, ஒடுக்கும் சாதியினரால் ஏற்பட்ட அவமானங்களையும்,

அதனால் உண்டான மன உளைச்சல்களையும் ஆசிரியர் அழுத்தமாகப் பதிவிட்டிருக்கின்றார். அது மட்டுமல்ல பெயர் மாற்றிய பிறகு கூட 'தந்தையின் தொழில்' என்ற பகுதியில் வேண்டுமென்றே 'கள் இறக்குதல், மேளமடித்தல், முடி வெட்டுதல் என்று பிறப்புச்சான்றிதழ் பதிவோர் எழுதிவிடுவதால் பின்னாட்சுகில் ரவி போன்றோர் வேலை தேடுவதற்கும் சிரமப்படவேண்டியிருந்தது.

கோவில்களுக்குள் சென்று வழிபடுவது தடை செய்யப்பட்டிருந்ததால், 'சிங்கள வைரவர்' என்ற கோவிலை உருவாக்கி ரவியின் சமூகத்தினர் வழிபட்டிருக்கின்றனர். ஆனால் 'நளவர்கள் தான் சிங்களவர்' என்று ஏன் குறிப்பிடப்படுகின்றது என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. இது நம்பக் கூடியதாய் எனக்குப் படவில்லை.

சாதி வெறிக் கொடுமையினால் மார்க்சிசக், கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின்மேல் ஈர்ப்பு, அதனால் ஏற்பட்ட தொழிற்சங்கப் போராட்டங்கள், ஆலயப் பிரவேசங்கள், மக்களை விழிப்புற வைக்கும் நாடகங்கள் போடுதல் விபரிக்கப்படுகின்றன. இதில் இவர் ஞாபகத்தின் வெளிப்பட்டபோதும், பல இடங்களில் சுவைபடாமல், தெளிவின்றி வருவதும் ஒரு குறையே. சின்ன வேலைகள் தேடுவதற்கே அதில் கால் ஊன்றி நிலைபெறவே தடுமாறிய ஒரு சமூகம் இன்று டாக்டர், எஞ்சினியர் என்று தலை நிமிர்ந்து நிற்பதே பெரும் மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும். பருத்தித்துறையில் இருந்து யாழ் - பலாலி வீதியில் பரவியிருக்கும் இவர்கள் அப்பகுதியில் 'சன்மார்க்க ஐக்கிய வாலிபர் சங்கம்' என்ற ஒரு சங்கக் கட்டிடத்தை நிறுவினதையும் அறிகின்றோம். இடங்களுக்கே போய் ஒவ்வொரு காட்சியையும் உள்வாங்குவதுபோல் எம் முன்னே காட்சிகள் விரிகின்றன.

சாதிக் கொடுமைகளை எதிர்த்து முன்னேறி வாழ்பவர்கள் மத்தியிலும் சாதிப்பாகுபாடும், ஒருவித பார்ப்பனியமும் இருப்பதை நான் கவனித்திருக்கின்றேன். ஆசிரியரே ஓரிடத்தில் இதைக் குறிப்பிடுகின்றார், கவனித்துப் பாருங்கள். 'கலிகை என்ற இடத்தில் இருந்து பெண்கள் குறுக்குக் கட்டுடன் கற்கோவளத்துக்கு வந்து மீன் வாங்கித் தலையில் சுமந்து விற்பர். இவர்கள் பின் தள்ளப்பட்ட நளவர் சமூகத்தினர்' என்று அவரை அறியாமலே ஆதிக்கசாதியினரின் கருத்தை வெளியிடுகின்றார். என் ஞாபகத்தில் இருக்கும் ஒன்றையும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். 1975ம் ஆண்டுப்பகுதியில் இயக்கவேலையாக நானும் சிலரும் பலாலி வீதியில் வசித்த எமது இயக்கத் தோழர் வீட்டுக்குப் போயிருந்தோம். தோழரின் அம்மாவும் எம்முடன் பேச்சில் கலந்துகொண்டார். பேச்சின் இடையில் அவர்கள் வீட்டுக்குக் கொஞ்சம் தள்ளி வசிப்பவர் ஒருவரின் பெயரும் வந்தது. அப்போது நான் 'அவர் உங்கள் சொந்தமா' என்று கேட்டுவிட்டேன். அந்த அம்மா சன்னதம் வந்ததுபோல் கத்தி 'அவங்களை நாங்கள் படியிலும் ஏத்தமாட்டம் அவங்கடை வீட்டில் நாங்கள் செம்பு-தண்ணி எடுக்கமாட்டம்' என என் மீது கோபப்பட்டார். இதற்கு என்ன சொல்வதாம். எங்கேயும் எல்லோரிடமும் ஊன்றிவிட்ட இந்த அநாகரிகம் என்றுதான் ஒழியப் போகின்றதோ?

பெருவிறாக்க குறிப்பொன்று

அன்பின் பற்றாக்குறையென
அதிர்த்து அழுகிறது
வீணையொன்றின்
சிறுதுண்டொன்று
மீட்டிய விரல்களைத்
தேடியபடி.

பிரபஞ்சச் சுழியீர்ப்பின்
எல்லையில்
இருப்பற்ற ஒரு சாலையில்
ஆழப் புதைந்த நிகழ்வை
எவரும் சொல்ல
இல்லையில்லை

எவருமே இல்லா நிலையில்
அந்தந்த இடங்களில்
மானிடம் வாழ்ந்து
வீழ்ந்ததை
சாட்சி சொல்ல வாழும்
கருக்குப்படலையின்
மூச்சிளைக்கும்
கூப்பிடு ஓசை.

என் பெயரை
அவர்கள் பெயரை உச்சரிக்கும்
தெருப்படலை
பதறி
மௌனித்து
பின் அலறுகிறது
ஆழப்புதைந்த
அத்தனை பெயர்களையும்
அந்த
அன்பு வீணை மீட்டியின்
பெயரையும் கூட

| கருங்காலிப்பூக்கள்

வசந்தகாலம் வந்துவிட்டாலே. வன்னிக்காடுகள் பொலிவுபெறும். எங்கள் வீட்டுக்கு அயலில் பலவகையான காட்டுமரங்கள் செறிந்து காணப்படும். அந்தமரங்களில் காலையிலேயே சண்டை ஆரம்பித்துவிடும். குயிலின் குஞ்சுகளைத் தூரத்தும் வெறியில் காசங்கள் போடும் கூச்சல் ஒருபுறம். கூட்டைவிட்டுப்போகவேமாட்டோமென்ற குயில்களின் அடாவடி ஒருபுறமாகத் தினமும் நடப்பதுதான். வன்னிக்காட்டுமரங்கள் அநேகமாக அனைத்துமே பூப்பூக்க ஆரம்பித்துவிடும். காஞ்சிரமரங்களின் பூக்கள் பச்சைநிறமானது. கரம்பையும், காட்டுமல்லியும் வெள்ளை நிறம் வடிவமும் ஒன்றுபோல இருந்தாலும் கரம்பைப்பூ மல்லியை விடத்தடிப்பானது. பற்றைகளில் இரண்டும் அருகருகே கலந்திருக்க வாய்ப்புகள் அதிகம். கரம்பைப்பூக்கள் இனிப்பும் புளிப்பும் கலந்த சுவை பறித்துச்சாப்பிடுவது சிறுவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்தது. ஆனால் காட்டு மல்லிப்பூக்களோ கொடுவிஷம். எல்லாவிதமான பூக்களின் மணங்களும் அலாதிதான். இவை எல்லாம்கலந்து கதம்ப மணம் வீசும். காற்றில் தேனின் மணம்மெல்லிதாக மூக்கை வருடும் அதிலும் எங்கள் அயலில் உயர்ந்து விடைத்திருந்தகருங்காலிப் பூப்பூத்தால் சொல்லவே வேண்டாம். அந்தப்பகுதியே மணம் மூக்கைநிறைக்கும் அருமையான வாசனைப் பூக்கள் மரத்தில் இருப்பதே கண்ணுக்குத்தெரியாது. அவ்வளவு சிறுபூக்கள். காலையில் மரத்தின் கீழ் சொரிந்திருக்கும். பாவாடையை மடித்துப் பிடித்துக் கொண்டு அதில் பூக்களைப் பொறுக்கிச் சேர்ப்பேன். வாழைநாரோ, சணலோமெல்லிதாகத் திரித்து இப்பூக்களை மாலையாகக் கோர்த்து கழுத்தில் போட்டுக் கொள்வேன்.

எங்கள் வீட்டில் தங்க நகை என்றால் அம்மா அக்கா நான் போட்டிருக்கும் தோடுகள் மட்டும்தான். அம்மா போட்டிருந்த கலாவரைக் குச்சு, அவா வரும்போதே வீட்டிலிருந்து போட்டுக்கொண்டு வந்ததாம். அக்காவுக்கு ஒரு வெள்ளைக்கல்லு வைத்த நட்சத்திரக்குச்சு, எனக்கும் அதேபோல சிவப்புக்கல்லு வச்சதோடு ஆனா கரை மட்டும்தான். அது எப்போது பள்ளிக்கூடத்திலயோ, வெளியிலயோ விளையாடும் போது கரையத் தொலைத்துவிட்டேன் என்று பொன்னுச்சாமிப் பத்தரிட்டச் சொல்லி அம்மா செய்து போட்டது.

மற்றப்படி அம்மாவும் அப்புவும் பேசிக்கொள்ளும்போது நிறைய தங்க நகைகள் பற்றி பேச்சு வரும். அட்டியல், பூட்டுக்காப்பு, சிமிக்கி பதக்கஞ்சங்கிலி என்று பல பல. நான் இதில் எதையும் கண்ணாற் கண்டதில்லை. ஆனால் நாங்களே செய்த காப்பு, சங்கிலி, மோதிரம், தொங்கட்டான், எல்லாம் இந்தக் கருங்காலிப் பூவிலும் பணையோலையிலும்தான் இருக்கும்.

எருக்கம் பூ நுனியைக்கிள்ளி மூக்குத்தி ஒட்டுவோம். தூதுவளைக்காய்களை தொங்கட்டான் ஆக்குவோம். அம்மா துவைப்பதற்காக அவிழ்த்துப்போட்ட தொட்டில் சேலையைத் தாவணியாகப் போட்டுக் கொண்டுகையில் தடியுடன், அயலுல் உள்ள பற்றைச்செடிகளுக்கு பாடம் நடத்துவேன். இப்படி பெரியவர்கள் போல தாவணி போடுவது பெருங்குற்றம். அம்மா கண்டுவிட்டால்... நல்ல பூசை விழும்.

உந்த அடிக்கெல்லாங்கிறுங்கிற ஆள்நானில்ல. அம்மா அப்பு வந்த உடனேயே ஆரம்பிப்பா. “இஞ்சேருங்கோ...இவள் தமயந்திய ஒருக்கா அறிக்கைப்பண்ணி வையுங்கோ... ஒரு சொல்வழியும் கேக்கிறாளில்லை. அப்பு “ம்...ம்...” மென்று எல்லாவற்றையும் கேட்டாலும் என்னை எதுவும் சொல்ல மாட்டார். என்ன...கருங்காலிப்பூ பொறுக்கத் துவங்கிறியளா? சும்மா பொறுக்கி கொண்டு வந்து ஒரு கிண்ணத்தில் போட்டுத்தண்ணீர் ஊற்றி விடு. இரண்டுமூன்று நாட்களுக்கு வீடே கமகமக்கும்” என்பார்.

மேலே சட்டைபோட்டு மறைத்துக்கொண்டு பாடசாலைக்கு செல்வோம். அந்தவாசனை வகுப்பு முழுவதும் இருக்கும்.

என்சின்னமகனுக்கு இந்தவாசனை மிகவும் பிடிக்கும். “நாங்கள் ஒரு கருங்காலி நடுவோமா” என்பான். காட்டிக்கொடுப்பவர்களுக்கு உதாரணமாக கூறப்படும் இந்தக்கருங்காலி கடுவரம் மட்டுமல்ல, கரியநிறமும் கொண்டது. உலக்கை செய்யப் பெரும்பாலும் இதுதான் பயன்படும். இதுகிடைக்காத பட்சத்தில் பாலை. இரண்டும் பாரமானது. மாவிடிக்கவோ நெல்குற்றவோ விரைவாக இடிக்கலாம். கைபிடிக்கக்கை பிடிக்க வளவளவென மாறும். முன்னாளில் பொலிஸ் பற்றன்பொல்லுகள் கருங்காலியில் கடையப்பட்டவைதான். மிகக்கனமானதுங்கூட. பெருங்காடு வெட்டுவதற்கு கருங்காலிப்பிடி போட்டகோடரிதான் சிறப்பானது. என்னஞ், வெட்டவும் செய்பம்பண்ணவும் மிகவும்கஷ்டம். இதைக்கடைந்து இப்போது நல்ல கலைப்பொருட்களை உற்பத்திசெய்கிறார்கள். யானைப் பொம்மைகள் உலகெங்கும் விற்பனையாகிறது. “கருங்காலிக்கட்டைக்கு நாணாத கோடாலி இருங்கதலித்தண்டுக்கு நாணிவிடும்” என்பதுமுதுமொழி.

கருங்காலிப்பூக்களைப் போலவே மல்லிகைப்பூக்களும் மணம் நிறைந்தவைதான். நான் வீடுகட்ட ஆரம்பித்த போது முற்றத்தில் இரு மல்லிகைக் கொடிகளை நட்டு வைத்தேன். என் சின்ன மகன் சந்துருவுக்கு அது மிகவும் பிடிக்கும். அந்த கொடிகளுக்கு நீற்றுறவதும் அவன்தான். இப்போதும் கருங்காலிப் பூக்களை எங்கு கண்டாலும் பொறுக்கத் தவறுவதில்லை. அதை நூலில் கோத்து வீட்டிலுள்ள மான்கொம்பில் மாட்டி விட்டேன். அம்மாவுடைய நகைகளில் ஒரு பூட்டுக்காப்பு என்கைக்கு வந்துவிட்டது. இப்போது நானும் ஒரு தங்கச்சங்கிலி வைத்திருந்தேன். ஆனாலும் கருங்காலிப்பூக்கள் பூக்கும் காலத்தில் ஒரு சிறங்கை பூவாவது பொறுக்கிக்கொண்டு வந்து விடுவேன்.

பூக்கன்றுகள் நாட்டுவது ஒரு கலை. என்மகன் அந்த வேலையில் விண்ணன். நிறங்களைத் தெரிவு செய்து வரிசையாக நாடுவான். குரோட்டன் செடிகளை அவனுக்கும் பிடிக்காது. எனக்கும்பிடிக்காது. ‘பூ மரமென்றால் கோயில், கல்யாணம், எனப்பலதுக்கும் பயன்படும். குரோட்டன் யாருக்குப் பயன்படும்’ என்பான்.

வீட்டு வேலை முடியுமுன்பே பூக்கன்றுகள் மொட்டுக் கட்டத் தொடங்கிவிட்டன. சிவப்பு நிற சீனியாஸ் கன்றுகளின் அடுத்தவரிசையில் மஞ்சள் நிற செவ்வந்திப்பூ. கீழே வெள்ளை நிறத்தில் யப்பான் ரோஸ். அந்த வெள்ளைப் பூக்களை பார்க்கும் போது அப்பவும் அவனது சிரிப்பு நினைவில் வர துடிக்கும் மனம்.

என்மகன் சந்துரு மிக அழகானவன். கருங்காலிபோன்ற வைரம்பாய்ந்த தேகம். சின்னவயதிலேயே உருண்டுதிரண்ட தேகக்கட்டும். சுருண்டமயிரும் இருண்டகறுவலுமாக இருப்பான். முத்துக்களைக் கோர்த்துக்கட்டியது போல அழகான பளிச்சிடும் பற்கள் அவனுக்கு. அவனுடைய பாட்டி இதை சாக்காக வைத்து பழைய கூத்துப்பாடலொன்றை அவனைக் கேலிசெய்யப் பாடுவாள்.

“இருண்ட கறுவலையும் சுருண்டமயிரனையும் கவிண்ட தலையனையும் ஒருநாளும் நம்பக்கூடாது” அவன்ர ஒவ்வொரு

மயிர்க்கண்ணுக்கயும் ஏதாவது வினை ஒழிஞ்சேயிருக்கும் என்று. நாங்கள் மட்டுமல்ல ஊரே உந்தக்கதையை நம்பாது. சந்துருவின் கவர்ச்சியான தோற்றத்தில் இனிமையாக பேசும் குரலும், எவருக்கும் வலிந்து உதவும் பண்பும் அவனோடு கூடவேபிறந்தது. அவன் வளர்ந்து இளைஞனானபோது பொதுக்காரியங்களிலும் பங்கேற்க ஆரம்பித்தான். எனக்குப் பெருமை சேர்க்கவென்றே பிறந்தமகன். எமது வறுமையைப் போக்க. பதினெட்டுவயதிலேயே உழைக்கவும்தொடங்கிவிட்டான். எப்படிப்பட்ட அடங்காத காளைகளும் அவனதுகைக்குள் அடங்கிவிடும். ஏர்பூட்டி நஞ்சைகலக்கினாலும் சரி, புஞ்சை உழவானாலும் சரி அவனது மாடுகளுக்கு நிகராகச் சார்பாய எந்தக்கொம்பனாலும் முடியாது. (நஞ்சை-நன்செய் அதாவது நீர்ப்பாசன வசதியுள்ள நிலம். புஞ்சை -புன்செய் அதாவது மழையை நம்பி விதைக்கும் தரிசு).

என்கணவன் இந்தக் குடும்பத்தை விட்டுவிட்டுச் சென்றபிறகு இந்தவருசம்தான் சித்திரைப்புத்தாண்டு எங்கள்வீட்டில் சிறப்பாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. கடகப்பெட்டிகளில் பலகாரம்கட்டு அடுக்கிவிட்டேன். உழவுமுடிந்தபிறகு கோயிலுக்கும் பொங்கவேண்டுமென்று பூசைச்சாமான்களையும் கொண்டு வந்து வைத்திருந்தான். தம்பிகளுக்கும் புத்தாடைகள் வாங்கி விட்டான். இன்றோடு உழவு முடிந்து விடும் நாளைக்கு வெள்ளிக்கிழமை “பொங்கிப் போட்டு விதைநெல் ஊறப்போடுவம்” என்றான்.

இப்படி எல்லோரும் மெச்சவாழ்ந்தபோது ஒருநாள் காணாமற்போனான். எனக்குமட்டுமல்ல இந்த ஊருக்கே பெரியஅதிர்ச்சி. காலையில் உழவுக்கு மாடுகொண்டு போனவன் மாடுகளைக் குளிப்பாட்டிக் கலைச்சிருக்கிறான் .அதுகள் வழிவழியா மேய்ஞ்சுகொண்டு பொழுதுபட்டு கனநேரத்துக்குப் பிறகு பட்டிக்குவந்திட்டுது. சந்துருவக் காணவில்லை. எங்க போயிருப்பான். மதுவனோட எங்கயும்?? தேடிப்போக வேண்டிய கட்டாயம் வந்துவிட்டது. நான் பக்கத்து வீட்டுப் பொடியனை உதவிக்குக் கூப்பிட்டன்.

“தம்பீ! சந்துருவக்கானேல்லடா ஒருக்கா வாறியே பாத்திட்டு வருவம்”

“இல்லையக்கா என்னோடதான் குளிச்சிட்டு வெளிக்கிட்டவன். குளிக்கவாத்து விட்டமாடு மறுகரைக்குப் போட்டுதுபோலை காணேல்லயெண்டு தேடிப்போனான் வந்திடுவான்”.

“இல்லடா மாடுகள் வந்திட்டுது சந்துரு வரேல்ல” எனக்கு பதற்றம் ஏறிக் கொண்டிருந்தது.

“இரக்கா சேட்டுப்போட்டுக் கொண்டுவாறன்” இருவரும் பேசிக்கொண்டே குளக்கரைக்குப்போய் முதலில் பார்த்தாலும் அவன் நீரில் மூழ்க வாய்ப்பில்லை. நீச்சல் தெரியும். நீரைக்கடந்து அப்பால் போனால் இரூளில் எதுவும் தெரியவில்லை. “இருட்டுக்க எங்க போவான்” நான் உரத்துக் கூப்பிட்டேன்.

“சந்துரு..” அந்தக்காடே எதிரொலித்துமீண்டது சத்தம். அந்த இரூளில் ஒரு ரோசலைற் வெளிச்சம் எங்களை நோக்கிப்பாய்ந்தது. நாங்கள் அதைநோக்கித்திரும்பினோம்.

அருகில் வந்த உருவம் நீலச்சீருடையில் “யார்.. யாரது?

வந்தவனைத் தொடர்ந்து மேலும் இருசீருடையினர்”

“பிள்ளை” என்றசொல் என் அண்ணத்திலேயே ஓட்டிக்கொண்டது.

“அம்மா நீங்க இந்தஊரா?” என்றவன் “அதுயார் பின்னுக்கு?”

“என்றபிள்ளைதான்”

“நாஞ்போய் ஊருக்கு சொல்லுங்க ஒரு ஆள்வந்தது இந்தப்பக்கமா நாங்கடெரரிஸ்ற எண்டு சுட்டம். அங்க அந்தமரத்துப்பக்கம்.” அவர்கள் எங்களை விலக்கிக்கொண்டு அப்பால் சென்றனர்.

நான் இலக்கில்லாமல் ஓடினேன். குளக்கட்டின்புறத்தே படர்ந்திருந்த பெரிய கருங்காலிமரத்தின் கீழே..இப்போதுதான் காலித்துக்கொண்டிருந்த தேய்பிறை நிலவொளியில் என் உயிரேகழன்று கொட்டிக்கிடந்ததுஞ்சு புத்தம்புது கருங்காலிப்பூக்கள் இப்போது ரத்தவாடை வீசிக்கொண்டிருந்தன. என்உணர்வுகள் என்னிடமிருந்து விடைபெற்றன

Exécution

La balle laboura son âme
Son regard transperçant ses bourreaux
Une rivière de sang abreuvant ses paroles
réveillées par la surprise
soudaine révélation
médiocrité humaine.
C'était au mois de mai,
un jour de printemps
Un oiseau se baigna dans la mare
érubescence
l'œil mouillé, il regarda les hommes
ivres
La beauté les avait quittés
Ils n'étaient que des marionnettes
de guerre.

- Sybille Rembard, 2010

ஊதர்பகரஸ்டுரஸ்டு | ஊதரஸ்டு

தன் கொலையாளிகளை அவன் பார்வை துளைக்க ஆச்சரியதால் வழிப்புற்ற அவன் வார்த்தைகள் குருதியாற்றில் நனைய குண்டு அவனுயிரை உழுதுவிட்டிருந்தது. மானிட மகத்துவமின்னையின் திடீர் வெளிப்பாடு. அது ஒரு வைகாசி வசந்த நாளொன்றில் நடந்தது. சிவக்கும் குட்டை வெள்ளத்தில் பறவையொன்று நீராடியது. விழி நனைந்து அது போதை கொண்ட மனிதர்களைப் பார்த்தது. அவர்கள் அழகு நீங்கியிருந்தனர். போரின் வெறும் பொம்மைகளாகவிருந்தனர்.

| மொழிபெயர்ப்பு க.வாசுதேவன்

■ கடவுளின் இறப்பு

ஈழத்திலும் சரி புலம்பெயர் தேசத்திலும் சரி நிகழும் குறும்பட, திரைப்பட முயற்சிகளின் மையமாக எப்போதும் தமிழ்ச்சினிமாவே இருக்கிறது. மொழி, காட்சி அமைப்பிலிருந்து திரைப்பட உத்திகள் வரையும் அங்கிருந்துதான் உருவிக்கொள்கிறார்கள். அயம்பது வருட தமிழ்ச்சினிமா ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு அதிக உழைப்பும், நுண்ணுனர்வும் வேண்டியிருக்கிறது. வெறும் தொழிநுட்பத்தை மட்டும் பயன்படுத்தி ஒரு நல்ல குறும்படத்தை எடுத்துவிட முயற்சிக்கிறார்கள். அதையே நல்ல குறும்படம் எனவும் நம்பவும் செய்கிறார்கள்.

குறும்படங்கள் முன்வைக்கும் கலைத்தன்மை மிகவும் சுதந்திரமானது. அதற்கு வணிக சினிமா போல சமரசங்களோ, பொது மனநிலையினை கேளிக்கைப்படுத்த வேண்டிய தோவையோ இல்லை. அது முற்றிலும் கலை சார்ந்து இயங்குகிறது. சமூகப்பிரச்சினைகளை உண்மையாக முன்வைக்கிறது. அதன் உருவாக்கத்தில் இயக்குனரின் சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் பூரண சுதந்திரமுள்ளது. ஏன் எனில் அதற்கு பெரிய முதலீடுகளோ, பிரமாண்டமான எதிர்பார்ப்புகளோ இருப்பதில்லை. இந்த எளிய உண்மையை ஒரு சிலரே உணர்ந்து குறும்படங்களை எடுக்கிறார்கள். பெரும்பாலானவர்கள் தமிழ்ச்சினிமாவின் சகதியில் வீழ்ந்து அதன் நீட்சியாக சில காட்சிகளை எடுத்துக்கொள்கிறார்கள்.

எம்மைச்சுற்றிலும் கதைகள் இறைந்து கிடக்கின்றன. அதனை உள்வாங்கி நல்ல குறும்படங்களை உருவாக பெரும்பாலானவர்கள் முயற்சிப்பதேயில்லை. எளிய பிரச்சினைகளையும் (காதல் தோல்வி , துரோகம் , வெளிநாட்டுமோகம்) அவற்றிற்கு எளிய தீர்வுகளையும் சொல்வதோடு ஒரு பிரச்சாரப்படத் தொனியில் படமெடுக்கிறார்கள். காட்சிகளில் உணர்த்த வேண்டியதை நீள் வசனங்களில் சொல்லி புரியவைக்க முயற்சிக்கிறார்கள். சினிமா எப்போதும் காட்சிமொழியில் இயங்குவது. அதற்கு 'வள வள' வசனங்கள் தேவையில்லாதது. சதாபாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகளை காட்சிகளின்வழி பார்வையாளனுக்கு கடத்துவதற்கு திரைமொழி அவசியமானது.

இந்த வகையில் சதாபிரணவனின் 'god is dead' குறும்படம் மிக முக்கியமானது. இது கைத்தொலைபேசியில் ஒரு நிமிடத்தில் படமாக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் வசனம் மூலம் எதுவும் புரியவைக்கப்படவில்லை. காட்சிகளின் வழியே உணர்வுகளும், கதையும் நகர்கிறது. இத்தனையும் ஒரு நிமிடங்களுள் முடிந்துவிடுகிறது. இராணுவ வன்முறையை , எல்லோராலும் கைவிடப்பட்ட கையாறுநிலையை கடவுளரின் இறப்பு எனும் தொனியில் சொல்லுகிறது இக்குறும்படம்.

இந்தக் குறும்படத்தில் தேர்ந்வொரு திரைமொழி இருக்கிறது. வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களின் முகபாவனையில், இருள்படர்ந்த முகங்களில் தொரியும் கையாறுநிலையும், இராணுவத்தின் முகத்தில் பீறிட்டுக்கிளம்பும் வெற்றியின் பெருமிதமும் நுட்பமாகப்பதிவாகியுள்ளது. மொத்தமும் அழிந்து போன நிலத்தில் ராணுவாதிகாரம் வன்முறை மூலம் எப்படிப் பெண்களைக் கொண்டு நிறுவப்படுகிறது என்பதனை ஒரு நிமிடத்துள் உணர்த்தியிருக்கிறார்கள்.

இந்தக் குறும்படம் பிரான்ஸ் bnp paribasன் மக்கள் விருதையும் , கொரியன் ஸ்மார்ட் போன் சர்வதேச விருதையும் பெற்றிருப்பது புலம்பெயர் குறும்படத்திற்குக் கிடைத்த சர்வதேச அங்கிகாரம். இனிவரும் காலங்களில் இன்னும் ஆழமான விமர்சங்களை கோரும் படைப்புக்களை அவதாரம் குழுவினரிடமிருந்து எதிர்பார்க்கலாம்.

பரீஸ்

அறிவொலையம் புத்தகசாலை

இப்போது பரபரப்பான விற்பனையில்..

▪ **ரபின் சர்மாவின்** சுயமுன்னேற்ற நூல்கள்

01.தலைமைப் பண்பு பற்றிய மெய்யறிவு

02.தனது பொக்கிசத்தை விற்பது துறவி

03.உங்கள் விதியை கண்டடையுங்கள்

▪ ஸ்டீவ் - சீசு டிசுசுக் ரூட்

▪ இலங்கைப்போரும் விடுதலை புலிகளின் இறுதி நாட்களும்

▪ ஒரு பொருளாதார அடியாளின் ஒப்புதல் வாக்குமூலம்

◀ நீங்கள் தேடிக்கொண்டிருக்கும் அத்தனை
இலக்கிய பிரதிகளும் கிடைக்கும் ▶

